

MUITAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANAS DOKUMENTU KRĀJUMS

2025. gada izdevums

**Nodokļu politika un
muitas savienība**

Priekšvārds

Tiesību normu krājums un tam pievienotie dokumenti, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanas tiesību aktu piemērošanu, konsolidētā veidā pēdējo reizi tika publicēti 2022. gadā. Kopš tā laika ir notikušas vairākas izmaiņas, proti, pieņemti papildu nolēmumi un secinājumi.

Šī ir atjaunināta un pārskatīta muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājuma versija attiecībā uz Muitas kodeksa komitejas un Muitas ekspertu grupas Muitas vērtības noteikšanas nodaļas pieņemtajiem dokumentiem.

Šis krājums ir paredzēts galvenokārt dalībvalstu administrācijām, bet tam jābūt pieejamam visām ieinteresētajām personām.

Krājumā iekļautie dokumenti ir komitejas un ekspertu grupas apsvērumu rezultāts. Komentāru gadījumā ir sniegti ieteikumi par to, kā piemērot konkrētu noteikumu. Secinājumi ir iegūti, izskatot konkrētus praktiskus gadījumus. Tie parāda Muitas kodeksa komitejas un Muitas ekspertu grupas Muitas vērtības noteikšanas nodaļas viedokli un sekmē vienveidīgu interpretāciju un piemērošanu. Tomēr uzņēmējiem ir ieteicams konsultēties ar savas valsts muitas pārvaldi par konkrētiem lēmumiem atsevišķos gadījumos.

Iekļauts Eiropas Savienības Tiesas spriedumu kopsavilkums.

Lai nodrošinātu pilnīgumu, ir iekļauta arī sadaļa, kurā norādīti Pasaules Muitas organizācijas (PMO) Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas (*TCCV*) pieņemtie dokumenti.

Autentiskie ES regulu un direktīvu teksti ir publicēti ES Oficiālajā Vēstnesī. Attiecībā uz Eiropas Savienības Tiesas spriedumiem autentiskie teksti ir tie, kas sniegti Eiropas Savienības Tiesas prakses krājumā.

SATURS

A SADAĻA. ES JURIDISKIE DOKUMENTI PAR MUITAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANU	6
Savienības Muitas kodeksa pakete	7
Citi Savienības Muitas kodeksa noteikumi, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu	8
Citi ES tiesību aktu noteikumi, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu	8
B SADAĻA. SKAIDROJOŠĀS PIEZĪMES PAR MUITAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANU	10
Darījuma vērtības noteikšanas metode	11
Identisku un līdzīgu preču metodes	15
Deduktīvā (vienības cenas) metode	16
Aprēķinātās vērtības metode	18
Rezerves (pieejamo datu) metode	20
C SADAĻA. MUITAS KODEKSA KOMITEJAS UN MUITAS EKSPERTU GRUPAS KOMENTĀRI	21
Komentārs Nr. 1. SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana attiecībā uz preču muitas vērtības noteikšanu	22
Komentārs Nr. 2. SMK ĪA 132. panta piemērošana	24
Komentārs Nr. 3. Honorāri un licences maksas muitas vērtībā	27
Komentārs Nr. 4. Valūtas maiņas kursi, kas jāizmanto muitas vērtības noteikšanā	30
Komentārs Nr. 5. Noteiktu sastāvdaļu, kas iekļaujamās ievesto preču muitas vērtībā vai izslēdzamas notās, novērtēšana	31
Komentārs Nr. 6. Dokumenti un informācija, ko muita var prasīt kā pierādījumu muitas vērtības noteikšanai	34
Komentārs Nr. 7. Svītrots	38
Komentārs Nr. 8. Atlaizu apstrāde atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 130. pantam	39
Komentārs Nr. 9. Aviopārvaņēmumu izmaksu sadalīšana (saskaņā ar SMK ĪA 23–01. pielikumu)	41
Komentārs Nr. 10. Maksas precēm pievienoto bezmaksas preču vērtības noteikšana	42
Komentārs Nr. 11. Svītrots	43
Komentārs Nr. 12. Pārvaņēmšanas izmaksu apstrāde (jūras un gaisa pārvaņēmumi)	44
Komentārs Nr. 13. Vadlīnijas par SMK ĪA 128. un 136. pantu	46
Komentārs Nr. 14. Medību trofeju muitas vērtība	68
Komentārs Nr. 15. Atkritumu vērtības noteikšana	72
Komentārs Nr. 16. Licences maksas un honorāri – izvešanas pārstrādei procedūra	78
Komentārs Nr. 17. Licences maksu sadalīšana saskaņā ar SMK ĪA 136. panta 3. punktu	82
Komentārs Nr. 18. Sertificētu sēkļu novērtēšana. Paļīg līdzekļu vērtības noteikšana saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu	88
Komentārs Nr. 19. Pirkšanas starpniecības nauda	93
Komentārs Nr. 20. ES ETS programmas ietekme uz muitas vērtības noteikšanu	98
D SADAĻA. MUITAS KODEKSA KOMITEJAS UN MUITAS EKSPERTU GRUPAS SECINĀJUMI	100
Secinājums Nr. 1. Svītrots	101
Secinājums Nr. 2. Svītrots	102
Secinājums Nr. 3. Inženiertehniskas un zinātniskas izstrādes, mākslinieciski darbi un dizains, kas izstrādāts Savienībā	103
Secinājums Nr. 4. Maksa par darbu, kas veikts pēc ievēšanas	104
Secinājums Nr. 5. Filiāļu ievestās preces	105
Secinājums Nr. 6. Pārvaņēmšanas izmaksu sadalīšana precēm, kas tiek vestas pa dzelzceļu	106
Secinājums Nr. 7. Ar nekomerciālu ievēšanu saistītas aviopārvaņēmumu izmaksas	107
Secinājums Nr. 8. Maksa par gaisa pārvaņēmumu maksas iekasēšanu	108
Secinājums Nr. 9. Pārvaņēmšanas izmaksu sadalīšana	109
Secinājums Nr. 10. Svītrots	110
Secinājums Nr. 11. Eksporta kvotu pirkšana. Tekstilizstrādājumi	111
Secinājums Nr. 12. Pa gaisu vestu paraugu muitas vērtība	112
Secinājums Nr. 13. Ar instrumentiem saistītas izmaksas	113
Secinājums Nr. 14. Ievēšana, izmantojot līgumstarpniekus	114
Secinājums Nr. 15. Maksa par kvotām, kas tiek pieprasīta attiecībā uz izziņām par Istumu	115

Secinājums Nr. 16. Vērtības noteikšana ar deduktīvo metodi precēm, kuras pārdod ar filiāles starpniecību	116
Secinājums Nr. 17. Prioritāte gadījumos, kad piemēro deduktīvo metodi	117
Secinājums Nr. 18. Dīkstāves maksājumi	118
Secinājums Nr. 19. Svītrots	119
Secinājums Nr. 20. Svītrots	120
Secinājums Nr. 21. Maksa par testēšanu	121
Secinājums Nr. 22 Svītrots	122
Secinājums Nr. 23. Svītrots	123
Secinājums Nr. 24. Svītrots	124
Secinājums Nr. 25. Svītrots	125
Secinājums Nr. 26. Programmatūra un saistīta tehnoloģija; apstrāde saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa (SMK) 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu.....	126
Secinājums Nr. 27. Ar ieviešanas kopsa vilkuma deklarācijām saistīto maksājumu apstrāde saistībā ar muitas vērtības noteikšanu.....	128
Secinājums Nr. 28. Ražošanā izmantotie līdzekļi atbilstoši Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) un iv) punktam.....	130
Secinājums Nr. 29. Valūtas konvertācija. Cena, kas rēķinā norādīta ārvalstu valūtā, ar iepriekš noteiktu valūtas maiņas kursu.....	134
Secinājums Nr. 30. Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta piemērošana.....	136
Secinājums Nr. 31. Ātrbojīgu augļu un dārzeņu vērtības noteikšana. Pārdošana komisijā	142
Secinājums Nr. 32. Pārvaļšanas izdevumu apstrāde īpašos gadījumos (tā dēvēto stimulējošu slēpto komisijas maksu novērtēšana).....	147
Secinājums Nr. 33. Noteiktu konteineru svēršanas izmaksu apstrāde	150
Secinājums Nr. 34. Uzglabāšanas izmaksu apstrāde.....	152
Secinājums Nr. 35. Interneta izsolēs (maksas soļa izsolēs) iegādātās preces	154
Secinājums Nr. 36. Maksa par pārsniegtajām CO2 emisijām.....	156
Secinājums Nr. 37. Rīcība ar maksājumu par papildu programmatūras funkcijas aktivizēšanu pēc preču laišanas brīvā apgrozībā	159
Secinājums Nr. 38. Vērtības noteikšana automobiļu prototipiem un izstrādes pakalpojumam, ko veicis ražotājs laikā, kad notiek automobiļu masveida ražošana	161

E SADAĻA. EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAS SPRIEDUMI

Lieta 7/83 ““Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers” pret <i>Hauptzollamt Bremen-Ost</i> ”	165
Lieta 290/84 “Hauptzollamt Schweinfurt pret “Mainfrucht Obstverwertung GmbH””	166
Lieta 65/85 “Hauptzollamt Hamburg - Ericus pret “Van Houten International GmbH””	167
Lieta C-183/85 “Hauptzollamt Itzehoe pret “H. J. Repenning GmbH””	168
Lieta 357/87 ““Firma Albert Schmid” pret Hauptzollamt Stuttgart-West”	169
Lieta C-219/88 ““Malt GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf”	170
Lieta C-111/89 ““Unifert Handels GmbH, Warendorf” pret Hauptzollamt Münster”	171
Lieta C-17/89 “Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost pret “Deutsche Olivetti GmbH””	173
Lieta C-79/89 ““Brown Boveri & Cie AG” pret Hauptzollamt Mannheim”	174
Lieta C-116/89 ““BayWa AG” pret Hauptzollamt Weiden”	175
Lieta C-299/90 “Hauptzollamt Karlsruhe pret “Gebr. Hepp. GmbH & Co KG””	176
Lieta C-16/91 ““Wacker Werke GmbH & Co. KG” pret Hauptzollamt München-West”	177
Lieta C-21/91 ““Firma Wünsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co.)” pret Hauptzollamt Hamburg-Jonas”	179
Lieta C-59/92 “Hauptzollamt Hamburg-St. Annen pret “Ebbe Sönnichsen GmbH””	180
Lieta C-29/93 ““KG in Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers GmbH & Co” pret Hauptzollamt Bremen-Freiha fen”	181
Lieta C-340/93 ““Klaus Thierschmidt GmbH” pret Hauptzollamt Essen”	182
Lieta C-93/96 ““Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT)” pret Fazenda Pública”	183
Lieta C-142/96 “Hauptzollamt München pret “Wacker Werke GmbH””	184
Lieta C-15/99 ““Hans Sommer GmbH & Co. KG” pret Hauptzollamt Bremen”	185
Lieta C-379/00 ““Overland Footwear Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem”	186
Lieta C-422/00 ““Capespan International plc” pret Muitas un akcīzes komisāriem”	187
Lieta C-468/03 ““Overland Footwear Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem”	188
Lieta C-306/04 ““Compaq Computer International Corporation” pret Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem”	189
Lieta C-491/04 ““Dollond & Aitchison Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem”	190

Lieta C-263/06 ““Carboni e derivati Srl” pret Ministero dell’Economia e delle Finanze un “Riunione Adriatica di Sicurtà Spa””	191
Lieta C-256/07 ““Mitsui & Co. Deutschland GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf”	192
Lieta C-354/09 ““Gaston Schul BV” pret Staatssecretaris van Financiën”	193
Lieta C-116/12 “Joannis Hristodulu [Ioannis Christodoulou], Nikolajs Hristodulu [Nikolaos Christodoulou], “Afi N. Christodoulou AE” pret Elliniku Dimosiu [Elliniko Dimosio]”	194
Lieta C-430/14 “Valsts ieņēmumu dienests pret Artūru Stretinski”	196
Lieta C-173/15 ““GE Healthcare GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf”	197
Lieta C-291/15 ““Euro 2004 Hungary Kft” pret Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám-és Pénzügyőri Főigazgatósága”	199
Lieta C-661/15 ““X BV” pret Staatssecretaris van Financiën”	200
Lieta C-46/16 “Valsts ieņēmumu dienests pret “LS Customs Services””	201
Lieta C-59/16 ““The Shirtmakers BV” pret Staatssecretaris van Financiën”	203
Lieta C-529/16 ““Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH” pret Hauptzollamt München”	204
Lieta C-1/18 “SIA “Oribalt Rīga” pret Valsts ieņēmumu dienestu”	205
Lieta C-76/19 ““Curtis Balkan” EOOD pret Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya “Mitnitsi””	207
Lieta C-213/19 “Eiropas Komisija pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti”	210
Lieta C-509/19 ““BMW Bayerische Motorenwerke AG” pret Hauptzollamt München”	213
Lieta C-775/19 ““5th Avenue Products Trading GmbH” pret Hauptzollamt Singen”	214
Lieta C-75/20 “UAB “Lifosa” pret Muitinés departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos”	215
Lieta C-599/20 “UAB “Baltic Master” pret Muitinés departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos”	216
Lieta C-187/21 ““FAWKES Kft.” pret Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága”	218
Lieta C-770/21 ““OGL Food” pret Direktor na Teritorialna direktsia “Mitnitsa Plovdiv” pri Agentsia “Mitnitsi””	220
F sadaļa. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas dokumentu rādītājs	224

**A SADAĻA. ES JURIDISKIE DOKUMENTI PAR
MUITAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANU**

(ATSAUCES)

Savienības Muitas kodeksa pakete

SAVIENĪBAS MUITAS KODEKSS (SMK)

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu

69.–76. pants

SAVIENĪBAS MUITAS KODEKSA DELEĢĒTAIS AKTS (SMK DA)

Komisijas 2015. gada 28. jūlija Deleģētā regula (ES) Nr. 2015/2446, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regulu (ES) Nr. 952/2013, ar kuru izveido Savienības Muitas kodeksu

71. pants

SAVIENĪBAS MUITAS KODEKSA ĪSTENOŠANAS AKTS (SMK ĪA)

Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu

127.–146. pants

23-01. un 23-02. pielikums

SAVIENĪBAS MUITAS KODEKSA PĀREJAS DELEĢĒTAIS AKTS

Komisijas 2015. gada 17. decembra Deleģētā regula (ES) Nr. 2016/341, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 attiecībā uz pārejas noteikumiem, kurus paredz attiecībā uz konkrētiem Savienības Muitas kodeksa noteikumiem, ja attiecīgās elektroniskās sistēmas vēl nedarbojas, un groza Komisijas Deleģēto regulu (ES) Nr. 2015/2446

6. pants

8. pielikums

Citi Savienības Muitas kodeksa noteikumi, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu¹

a) Muitas formalitātes

- 5. pants. Definīcijas
- 15. pants. Informācijas sniegšana muitas dienestiem
- 18. pants. Pārstāvība muitā
- 22.–30. pants. Lēmumi, kas saistīti ar tiesību aktu muitas jomā piemērošanu
- 51. pants. Dokumentu un citas informācijas glabāšana
- 53. pants. Valūtas konvertācija
- 77.–80. pants. Ievedmuitas parāda rašanās
- 85. pants. Vispārēji noteikumi ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas aprēķināšanai
- 86. pants. Īpaši noteikumi ievedmuitas nodokļa summas aprēķināšanai
- 87. pants. Muitas parāda rašanās vieta
- 127. pants. Ievešanas kopsavilkuma deklarācijas iesniegšana

b) Vispārēji noteikumi par muitas procedūrām

- 162. pants. Standarta muitas deklarācijas saturs
- 163. pants. Pavaddokumenti
- 166. pants. Vienkāršota deklarācija
- 167. pants. Papildu deklarācija
- 172. pants. Muitas deklarācijas pieņemšana

c) Laišana brīvā apgrozībā un īpašas procedūras

- 201. pants. Laišana brīvā apgrozībā. Darbības joma un ietekme
- 226. pants. Ārējais tranzīts
- 240. pants. Uzglabāšana muitas noliktavā
- 250. pants. Pagaidu ievēšana
- 254. pants. Galapatēriņa procedūra
- 256. pants. Ievēšanas pārstrādei darbības joma
- 259. pants. Izvešanas pārstrādei darbības joma

Citi ES tiesību aktu noteikumi, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu

a) Ievēšanas vērtība PVN noteikšanas vajadzībām

PADOMES 2006. gada 28. novembra DIREKTĪVA 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu. 85. pants

¹ Šajā sarakstā ir norādīti tikai muitas vērtības noteikšanai svarīgākie SMK noteikumi. Šos noteikumus attiecīgi īsteno vai papildina saskaņā ar īstenošanas pilnvaru piešķiršanu vai pilnvaru deleģēšanu, piemērojot SMK ĪA un DA papildu noteikumus.

b) Ārējās tirdzniecības statistika

Komisijas 2020. gada 30. jūlija Īstenošanas regula (ES) 2020/1197, ar kuru nosaka tehniskās specifikācijas un kārtību saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/2152 par Eiropas uzņēmējdarbības statistiku, ar ko atceļ 10 tiesību aktus uzņēmējdarbības statistikas jomā, V pielikums, 2. nodaļa, 10. sadaļa

c) Pasākumi kopējās lauksaimniecības politikas jomā

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regula (ES) Nr. 1308/2013, ar ko izveido lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju. 181. pants

Komisijas 2017. gada 13. marta Deleģētā regula (ES) 2017/891, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1308/2013 papildina attiecībā uz augļu un dārzeņu un pārstrādātu augļu un dārzeņu nozari un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1306/2013 papildina attiecībā uz sodiem, kas piemērojami minētajās nozarēs, un groza Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 543/2011, 73.–75. pants

B SADAĻA. SKAIDROJOŠĀS PIEZĪMES PAR MUITAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANU

(PTO Nolīgums par muitas vērtības noteikšanu)

Piezīme. Šajā sadaļā ir sniegtas 1994. gada Līguma par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII panta piemērošanu (saukts arī par PTO Nolīgumu par muitas vērtības noteikšanu) skaidrojošās piezīmes, kas ir minētā līguma neatņemama daļa. Nolīgums par muitas vērtības noteikšanu ir saistošs visām PTO dalībvalstīm, un tas ir jāparāda šo valstu tiesību aktos.

Šīs skaidrojošās piezīmes tagad ir sagrupētas atbilstoši vērtības noteikšanas metodei, uz kuru tās attiecas, ar norādi pirms katras šādas piezīmes uz attiecīgajām ES tiesību normām.

Darījuma vērtības noteikšanas metode	
SMK un SMK ĪA noteikumi	Piezīmes
<p><i>SMK 70. panta 1. un 2. punkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 129. pants</i></p>	<p>Samaksātā vai maksājamā cena nozīmē ievesto preču cenu. Muitas vērtībā neietilpst dividendžu plūsma vai citi pircēja maksājumi pārdevējam, kas nav saistīti ar ievestajām precēm.</p> <p>Netieša maksājuma piemērs SMK ĪA 129. panta nozīmē būtu gadījums, kad pircējs daļēji vai pilnīgi samaksā pārdevēja parādu.</p>
<p><i>SMK 70. panta 3. punkta a) apakšpunkta iii) punkts</i></p>	<p>Šādu ierobežojumu piemērs ir gadījums, kad pārdevējs pieprasa, lai automobiļu pircējs nepārdod šos automobiļus vai neizliek tos apskatei pirms datuma, kas ir noteikts kā attiecīgā modeļa izgatavošanas gada sākums.</p>
<p><i>SMK 70. panta 3. punkta b) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 133. pants</i></p>	<p>Turpmāk sniegti daži piemēri:</p> <p>a) pārdevējs nosaka ievesto preču cenu ar nosacījumu, ka pircējs nopirks arī noteiktu daudzumu citu preču;</p> <p>b) ievesto preču cena ir atkarīga no cenas vai cenām, par kādām ievesto preču pircējs pārdod ievesto preču pārdevējam citas preces;</p> <p>c) cena tiek noteikta, pamatojoties uz samaksas veidu, kas nav saistīts ar ievestajām precēm, piemēram, ievestās preces ir pusfabrikāti, ko pārdevējs piegādā ar nosacījumu, ka tas saņems konkrētu daudzumu gatavu preču.</p> <p>Tomēr nosacījumi vai apsvērumi attiecībā uz ievesto preču ražošanu vai tirdzniecību nav iemesls darījuma vērtības noraidīšanai. Piemēram, tas, ka pircējs sniedz pārdevējam inženiertehniskas izstrādes un uzmetumus, kas radīti Savienībā, nav pamats darījuma vērtības noraidīšanai saistībā ar SMK 70. pantu.</p>
<p><i>SMK 70. panta 3. punkta d) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 134. pants</i></p>	<p>1. SMK ĪA 134. pantā ir paredzēti atšķirīgi līdzekļi darījuma vērtības pieņemamības noteikšanai.</p> <p>2. Panta 1. punkts paredz, ka gadījumos, kad pircējs un pārdevējs ir saistīti, pārbauda pārdošanas apstākļus un darījuma vērtību pieņem kā muitas vērtību ar nosacījumu, ka šāda saistība nav ietekmējusi cenu. Nav paredzēts, ka apstākļi jāpārbauda visos gadījumos, kad pircējs un pārdevējs ir saistīti. Šāda pārbaude būs jāveic tikai tad, ja pastāvēs šaubas par cenas pieņemamību. Ja muitas dienestiem nav šaubu par cenas pieņemamību, tā ir jāpieņem, nepieprasot deklarētājam papildu informāciju. Piemēram, muitas dienesti var būt iepriekš pārbaudījuši minēto saistību, vai tiem var jau būt pieejama detalizēta informācija par pircēju un pārdevēju, un tie var jau būt pārbaudījuši vai ieguvuši informāciju, ka šāda saistība nav ietekmējusi cenu.</p> <p>3. Ja muitas dienesti nevar pieņemt darījuma vērtību bez sīkākas izpētes, tiem ir jāļauj deklarētājam sniegt tādu sīkāku papildu informāciju, kas var būt vajadzīga, lai pārbaudītu pārdošanas apstākļus. Šajā ziņā muitas dienestiem jābūt gataviem pārbaudīt</p>

	<p>darījuma būtiskos aspektus, tostarp to, kā pircējs un pārdevējs kārtos savstarpējās komerciālās attiecības, un to, kā tika noteikta attiecīgā cena, lai noskaidrotu, vai šāda saistība ir ietekmējusi cenu. Ja ir iespējams parādīt, ka, lai arī pircējs un pārdevējs ir saistīti atbilstoši SMK ĪA 127. pantam, tie savstarpēji pērk un pārdod preces tā, it kā šāda saistība nepastāvētu, tas liecinātu par to, ka pušu saistība nav ietekmējusi cenu. Piemēram, ja cena ir noteikta saskaņā ar parasto cenu noteikšanas praksi attiecīgajā nozarē vai veidu, kādā pārdevējs nosaka pārdošanas cenas pircējiem, kas nav saistīti ar pārdevēju, tas pierādītu, ka pušu saistība nav ietekmējusi cenu. Tāpat arī, ja parādīts, ka cena sedz visas izmaksas un sniedz arī peļņu, kas proporcionāli atbilst uzņēmuma kopējai peļņai, kura gūta atsauces laika posmā (piemēram, gada laikā), pārdodot tāda paša veida vai tipa preces, tas liecinātu par to, ka cena nav ietekmēta.</p> <p>4. Panta 2. punkts sniedz iespēju deklarētājam pierādīt, ka darījuma vērtība tuvu atbilst pārbaudes vērtībai, ko muitas dienesti iepriekš pieņēmuši, un ka tādēļ tā ir pieņemama saskaņā ar SMK 70. pantu. Ja 2. punkta b) apakšpunktā minētā pārbaude ir sekmīga, 1. punktā minētais ietekmes jautājums nav jāpārbauda. Ja muitas dienestiem pieejamā informācija jau ir pietiekama, lai tie bez turpmākas sīkākas izpētes pārliecinātos, ka ir izturēta viena no 2. punktā minētajām pārbaudēm, tiem nav pamata pieprasīt, lai deklarētājs pierāda, ka spēs izturēt pārbaudi.</p> <p>5. Nosakot, vai viena vērtība tuvu atbilst citai vērtībai, ir jāņem vērā vairāki faktori. Šie faktori ir ievesto preču veids, pašas nozares veids, sezona, kad preces ir ievestas, un tas, vai vērtību atšķirība ir komerciāli būtiska. Tā kā dažādos gadījumos šie faktori var atšķirties, nav iespējams visos gadījumos piemērot vienotu standartu, piemēram, fiksētu procentu likmi. Piemēram, nosakot to, vai darījuma vērtība tuvu atbilst ĪA 134. panta 2. punktā noteiktajām pārbaudes vērtībām, neliela vērtību atšķirība viena veida precēm var nebūt pieņemama, savukārt citu preču gadījumā var būt pieņemama arī ievērojama vērtību atšķirība.</p>
<p><i>SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 135. pants</i></p>	<p>1. SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā norādīto sastāvdaļu sadalīšana attiecībā uz ievestajām precēm ir saistīta ar diviem faktoriem – pašas sastāvdaļas vērtību un veidu, kā šī vērtība ir jāsadala attiecībā uz ievestajām precēm. Šo sastāvdaļu sadalīšana jāveic atbilstoši pastāvošajiem apstākļiem un saskaņā ar vispārpieņemtiem grāmatvedības principiem.</p> <p>2. Kas attiecas uz sastāvdaļas vērtību, ja pircējs iegādājas šādu sastāvdaļu par noteiktu cenu no pārdevēja, kurš nav ar viņu saistīts, tad šī cena ir sastāvdaļas vērtība. Ja sastāvdaļu ir saražojis pircējs vai ar viņu saistīta persona, sastāvdaļas vērtība ir tās ražošanas izmaksas. Ja pircējs sastāvdaļu ir izmantojis iepriekš, tad neatkarīgi no tā, vai pircējs to ir iegādājies vai ražojis, iegādes vai ražošanas sākotnējās izmaksas jākorrigē, tās samazinot, lai ņemtu vērā sastāvdaļas izmantošanu un noteiktu sastāvdaļas faktisko vērtību.</p>

	<p>3. Pēc sastāvdaļas vērtības noteikšanas šī vērtība ir jāsadala attiecībā uz ievestajām precēm. Pastāv dažādas iespējas. Piemēram, vērtību var pieskaitīt pirmajam sūtījumam, ja pircējs vēlas uzreiz samaksāt nodokli par kopējo vērtību. Pircējs var arī lūgt, lai šo vērtību sadala starp vairākām vienībām, kas saražotas līdz pirmā sūtījuma veikšanai. Pircējs var arī lūgt, lai šo vērtību sadala attiecībā uz visu paredzamo produkciju, ja par šo produkciju ir noslēgti līgumi vai uzņēmums ir uzņēmies saistības attiecībā uz to. Tas, kura sadalīšanas metode tiks izmantota, būs atkarīgs no pircēja iesniegtās dokumentācijas.</p> <p>4. Iepriekš minēto ilustrē šāds piemērs – pircējs piegādā ražotājam veidni, kas izmantojama ievedamo preču ražošanā, un noslēdz ar ražotāju līgumu par 10 000 vienību iepirkšanu. Līdz pirmā sūtījuma saņemšanai, kurā ir 1000 vienības, ražotājs jau ir saražojis 4000 vienības. Pircējs var lūgt muitas dienestiem sadalīt veidnes vērtību uz 1000 vienībām, 4000 vienībām vai 10 000 vienībām.</p>
<p><i>SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 135. pants</i></p>	<p>1. Pieskaitījumi par 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktā norādītajām sastāvdaļām ir jānosaka, pamatojoties uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem. Lai samazinātu deklarētāja un muitas dienestu noslogojumu pieskaitāmās vērtības noteikšanā, iespējami jāizmanto pircēja komercdarījumu uzskaites sistēmā pieejamie dati.</p> <p>2. Attiecībā uz sastāvdaļām, ko pircējs ir pircis vai iznomājis, pieskaitījums ir pirkuma vai nomas maksa. Attiecībā uz publiski patapinātām sastāvdaļām pieskaitījumu nenosaka, izņemot pieskaitījumu par maksu par sastāvdaļu kopiju iegādi.</p> <p>3. Tas, cik viegli būs aprēķināt pieskaitāmās vērtības, būs atkarīgs no konkrētā uzņēmuma struktūras un vadības prakses, kā arī no tā grāmatvedības metodēm.</p> <p>4. Piemēram, iespējams, ka uzņēmums, kas ievēd dažādus ražojumus no vairākām valstīm, savā ārpus importētājvalsts esošajā projektēšanas centrā nodrošina tādu uzskaiti, kas precīzi parāda uz konkrēto ražojumu attiecināmās izmaksas. Šādos gadījumos var veikt tiešu korekciju saskaņā ar 71. pantu.</p> <p>5. Citā gadījumā uzņēmums var iekļaut ārpus importētājvalsts esošā projektēšanas centra izmaksas kopējos pieskaitāmajos izdevumos, neattiecinot tos uz konkrētiem ražojumiem. Šajā gadījumā attiecībā uz ievestajām precēm var veikt atbilstīgu korekciju saskaņā ar 71. pantu, sadalot projektēšanas centra kopējās izmaksas starp visu produkciju, kas uzlabota projektēšanas centra darbībā, un pieskaitot šīs sadalītās izmaksas katrai ievesto preču vienībai.</p>

	<p>6. Lai noteiktu atbilstīgo sadalīšanas metodi, jāņem vērā atšķirīgi faktori atkarībā no iepriekš minētajiem atšķirīgajiem apstākļiem.</p> <p>7. Ja attiecīgās sastāvdaļas ražošanā ir iesaistītas vairākas valstis ilgākā laika posmā, korekcijā ņem vērā tikai to vērtību, kas sastāvdaļai faktiski pievienota ārpus Savienības.</p>
<p><i>SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 136. pants</i></p>	<p>SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajos honorāros un licences maksās cita starpā var ietilpt arī maksa par patentiem, preču zīmēm un autortiesībām.</p>
<p><i>SMK 71. panta 2. punkts</i></p>	<p>Ja nav objektīvu un skaitliski izsakāmu datu attiecībā uz pieskaitījumiem, kas vajadzīgi saskaņā ar 71. pantu, darījuma vērtību nevar noteikt saskaņā ar 70. panta noteikumiem. Kā piemēru tam var minēt honorāru, ko maksā, pamatojoties uz tāda konkrēta produkta litra pārdošanas cenu importētājvalstī, kuru ieveda kilogramos un pēc ieviešanas pārvērta šķīdumā. Ja honorārs tiek noteikts, daļēji pamatojoties uz ievestajām precēm un daļēji uz citiem faktoriem, kas nav saistīti ar ievestajām precēm (piemēram, ja ievestās preces ir sajauktas ar vietējas izcelsmes sastāvdaļām un tās vairs nav iespējams atsevišķi identificēt vai ja honorāru nav iespējams nošķirt no īpašas finansiālas vienošanās starp pircēju un pārdevēju), nebūtu piemēroti veikt pieskaitījumu par šo honorāru. Ja tomēr šā honorāra summa tiek noteikta, tikai pamatojoties uz ievestajām precēm, un to ir iespējams izteikt skaitļos, var noteikt pieskaitījumu samaksātajai vai maksājamajai cenai.</p>

Identisku un līdzīgu preču metodes	
SMK un SMK ĪA noteikumi	Piezīmes
<p><i>SMK 74. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 141. pants</i></p>	<p>1. Piemērojot šos noteikumus, muitas dienestiem, ja iespējams, ir jāizmanto identisku vai līdzīgu preču pārdošana tajā pašā tirdzniecības līmenī un aptuveni tādā pašā daudzumā kā novērtējamās preces. Ja šādu pārdošanas darījumu nav, var izmantot identisku vai līdzīgu preču pārdošanu atbilstīgi attiecīgajam gadījumam, kas notiek saskaņā ar vienu no turpmāk minētajiem trīs nosacījumiem:</p> <p>a) pārdošana tajā pašā tirdzniecības līmenī, bet atšķirīgā daudzumā;</p> <p>b) pārdošana citā tirdzniecības līmenī, bet aptuveni tādā pašā daudzumā;</p> <p>c) pārdošana citā tirdzniecības līmenī un citā daudzumā.</p> <p>2. ĪA 141. panta 1. punktā frāze “un/vai” ļauj elastīgi izmantot pārdošanas darījumus un veikt vajadzīgās korekcijas jebkurā no trim iepriekš minētajiem nosacījumiem.</p> <p>3. Atrodot tādu pārdošanas darījumu, kas atbilst vienam no iepriekš minētajiem trīs nosacījumiem, tiks veiktas atbilstošas korekcijas:</p> <p>a) tikai saistībā ar daudzumu;</p> <p>b) tikai saistībā ar tirdzniecības līmeni vai</p> <p>c) gan saistībā ar tirdzniecības līmeni, gan daudzumu.</p> <p>4. Attiecībā uz korekciju, kas saistīta ar atšķirīgiem tirdzniecības līmeņiem vai daudzumiem, pastāv nosacījums, ka neatkarīgi no tā, vai korekcija palielina vai samazina vērtību, šī korekcija ir veicama, tikai pamatojoties uz iesniegtiem pierādījumiem, kas skaidri apliecina korekciju atbilstību un precizitāti, piemēram, pamatojoties uz spēkā esošiem cenrāžiem, kuros norādītas cenas, kas attiecas uz atšķirīgiem līmeņiem vai daudzumiem. Piemēram, ja ievestās novērtējamās preces sastāv no 10 vienību sūtījuma un vienīgās identiskās vai līdzīgās ievestās preces atbilstīgi attiecīgajam gadījumam, kam ir noteikta darījuma vērtība, ir pārdotas 500 vienību apjomā un ja ir zināms, ka pārdevējs piešķir atlaidi atkarībā no pārdotā daudzuma, korekciju var veikt, ņemot vērā pārdevēja cenrādi un izmantojot cenu, kas ir piemērojama, pārdodot 10 vienības. Precēm nav obligāti jābūt pārdotām 10 vienību partijās, ja citi pārdotie daudzumi liecina par to, ka cenrādis ir sastādīts godprātīgi. Ja šāda objektīva līdzekļa nav, tad nav atbilstoši noteikt muitas vērtību saskaņā ar 74. panta 1. un 2. punkta noteikumiem.</p>

Deduktīvā (vienības cenas) metode	
SMK un SMK ĪA noteikumi	Piezīmes
<p><i>SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 142. pants</i></p>	<p>1. ĪA 142. panta 5. punkta a) apakšpunktā minētie vārdi “peļņai un vispārīgiem izdevumiem” ir jāapskata kopā. Šim atskaitījumam nepieciešamais skaitliskais rādītājs ir jānosaka, pamatojoties uz deklarētāja sniegto informāciju, ja vien deklarētāja rādītāji nav pretrunā rādītājiem, kas iegūti no tā paša tipa vai veida ievesto preču pārdošanas darījumiem Savienībā. Ja deklarētāja rādītāji neatbilst šiem rādītājiem, peļņas un vispārīgo izdevumu summu var noteikt, izmantojot citu atbilstošu informāciju, kas nav deklarētāja sniegtā informācija.</p> <p>2. Nosakot starpniecības naudu vai parasto peļņu un vispārīgos izdevumus atbilstoši šim noteikumam, jautājums, vai noteiktas preces ir uzskatāmas par tā paša tipa precēm kā pārējās preces, ir jānosaka katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā pastāvošos apstākļus. Jāpārbauda tādi pārdošanas darījumi importētājvalstī, par ko ir pieejama nepieciešamā informācija un kas ir saistīti ar tā paša tipa vai veida ievesto preču visšaurāko grupu vai klāstu, kurā ietilpst novērtējamās preces. Šī noteikuma vajadzībām “tā paša tipa vai veida preces” ietver preces, kas ievestas no tās pašas valsts, no kuras ievestas novērtējamās preces, kā arī preces, kas ievestas no citām valstīm.</p> <p>3. Ja izmanto šo vērtības noteikšanas metodi, preču turpmākā pārstrādē pievienotās vērtības atskaitījumus veic, pamatojoties uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem par šādas pārstrādes izmaksām. Aprēķinos izmanto nozarē atzītas formulas, priekšrakstus, konstruēšanas metodes un citus nozares praksē izmantotos paņēmienus.</p> <p>4. Šī vērtības noteikšanas metode parasti nav piemērojama, ja ievestās preces turpmākā pārstrādē zaudē savu identitāti. Tomēr var būt gadījumi, kad pārstrādē pievienoto vērtību ir iespējams precīzi noteikt bez būtiskām grūtībām, lai arī ievesto preču identitāte ir zudusi.</p> <p>No otras puses, dažkārt ievestās preces var saglabāt savu identitāti, taču šādi gadījumi veido tik mazsvarīgu daļu Savienībā pārdoto preču, ka nebūtu pamatoti izmantot šo vērtības noteikšanas metodi. Ņemot vērā iepriekš minēto, katrs šāda veida gadījums ir jāvērtē atsevišķi.</p>

SMK 74. panta
2. punkta
c) apakšpunkts

SMK ĪA 142. pants

1. "Vislielākā kopējā daudzuma" piemērs ir preces, ko pārdod saskaņā ar cenrādi, kas paredz izdevīgas vienības cenas liela apjoma pirkumiem.

Pārdotais daudzums	Vienības cena	Pārdošanas darījumu skaits	Kopējais daudzums, kas pārdots par attiecīgo cenu
1– 10 vienības	100	10 pārdošanas darījumi pa 5 vienībām 5 pārdošanas darījumi pa 3 vienībām	65
11– 25 vienības	95	5 pārdošanas darījumi pa 11 vienībām	55
vairāk par 25 vienībām	90	1 pārdošanas darījums pa 30 vienībām 1 pārdošanas darījums pa 50 vienībām	80

Lielākais vienību skaits, kas pārdots par noteiktu cenu, ir 80; līdz ar to vienības cena vislielākajā kopējā daudzumā ir 90.

2. Kā vēl vienu piemēru var minēt divus pārdošanas darījumus. Pirmajā pārdod 500 vienības, katru par 95 valūtas vienībām. Otrajā pārdod 400 vienības, katru par 90 valūtas vienībām. Šajā piemērā lielākais vienību skaits, kas pārdots par noteiktu cenu, ir 500; līdz ar to vienības cena vislielākajā kopējā daudzumā ir 95.

3. Trešais piemērs ir situācija, kad dažādus preču daudzumus pārdod par dažādām cenām.

a) Pārdošanas darījumi

<i>Pārdotais daudzums</i>	<i>Vienības cena</i>
40 vienības	100

	30 vienības	90
	15 vienības	100
	50 vienības	95
	25 vienības	105
	35 vienības	90
	5 vienības	100
	b) Kopējais daudzums	
	<i>Kopējais daudzums</i>	<i>pārdotais Vienības cena</i>
	65	90
	50	95
	60	100
	25	105
	Šajā piemērā lielākais vienību skaits, kas pārdots par noteiktu cenu, ir 65; līdz ar to vienības cena vislielākajā kopējā daudzumā ir 90.	

Aprēķinātās vērtības metode	
SMK un SMK ĪA noteikumi	Piezīmes
<p><i>SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 143. pants</i></p>	<p>Muitas vērtību saskaņā ar šiem noteikumiem parasti nosaka, pamatojoties uz Savienībā pieejamo informāciju. Tomēr, lai noteiktu aprēķināto vērtību, var būt jāpārbauda novērtējamo preču ražošanas izmaksas un cita informācija, kas jāiegūst ārpus Savienības. Turklāt parasti preču ražotājs atradīsies ārpus dalībvalstu iestāžu jurisdikcijām. Aprēķinātās vērtības metodi parasti izmanto tad, ja pircējs un pārdevējs ir savstarpēji saistīti un ja ražotājs ir gatavs sniegt importētājvalsts iestādēm vajadzīgos izmaksu aprēķinus un nodrošināt iespēju veikt turpmākas pārbaudes, ja tādas ir vajadzīgas.</p> <p>SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkta pirmajā ievilkumā minētā “cena vai vērtība” ir jānosaka, pamatojoties uz ražotāja vai ražotāja vārdā sniegto informāciju par novērtējamo preču ražošanu. Šim nolūkam jāizmanto ražotāja komercdarījumu uzskaitē, ja tā atbilst vispārpieņemtiem grāmatvedības principiem, ko piemēro preču ražošanas valstī.</p>

SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkta otrajā ievilkumā minētā “peļņas un vispārīgo izdevumu summa” jānosaka, pamatojoties uz informāciju, ko iesniedzis ražotājs vai kas iesniegta ražotāja vārdā, ja vien šie ražotāja rādītāji atbilst rādītājiem, kas parasti raksturīgi tā paša tipa vai veida preču pārdošanai kā novērtējamās preces, kuras eksportētājvalsts ražotājs izgatavojis izvešanai uz importētājvalsti.

Nosakot aprēķināto vērtību, nevienas šajā pantā minētās sastāvdaļas izmaksas vai vērtību nedrīkst pieskaitīt divas reizes.

Šajā saistībā ir jānorāda, ka “peļņas un vispārīgo izdevumu summa” ir jāapskata kopā. Tas nozīmē, ka tad, ja kādā konkrētā gadījumā ražotāja peļņa ir zema un vispārīgie izdevumi ir augsti, kopā šā ražotāja peļņa un vispārīgie izdevumi tomēr var atbilst tiem rādītājiem, kas parasti raksturīgi tāda paša tipa vai veida preču pārdošanai. Šāda situācija var rasties, piemēram, ja ražojumu ievieš Savienībā un ražotājs ir akceptējis nulles peļņu vai zemu peļņu, lai kompensētu lielos vispārīgos izdevumus, kas ir saistīti ar ražojumu ieviešanu. c) Ja ražotājs var pierādīt, ka viņš gūst mazu peļņu no ievesto preču pārdošanas konkrētu komerciālu apstākļu dēļ, tad ir jāņem vērā viņa faktiskā peļņa, ja vien ražotājs to var pamatot ar ticamiem komerciāliem iemesliem un ja vien ražotāja cenu politika atbilst attiecīgās nozares sektorā ierastajai cenu politikai. Šāda situācija var rasties, piemēram, ja ražotāji ir bijuši spiesti uz laiku samazināt cenas saistībā ar neparedzētu pieprasījuma samazināšanos vai ja viņi pārdod preces, lai papildinātu importētājvalstī ražoto preču klāstu, un piekrist zelai peļņai, lai saglabātu konkurētspēju. Ja ražotāja sniegtie peļņas un vispārējo izmaksu rādītāji neatbilst rādītājiem, kas parasti raksturīgi tā paša tipa vai veida preču pārdošanai kā novērtējamās preces, kuras izvešanas valsts ražotājs izgatavojis izvešanai uz ieviešanas valsti, tad peļņas un vispārējo izmaksu summu var noteikt, pamatojoties uz citu būtisku informāciju, ko nav sniedzis preču ražotājs vai kas nav sniegta preču ražotāja vārdā.

Tas, vai noteiktas preces ir “tā paša tipa vai veida preces” kā citas preces, jānosaka katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā pastāvošos apstākļus. Nosakot parasto peļņu un vispārējās izmaksas saskaņā ar 74. panta 2. punkta d) daļas noteikumiem, jāpārbauda tādas visšaurākās preču grupas vai klāsta pārdošana izvešanai uz importētājvalsti, kurā ietilpst novērtējamās preces un par kuru ir iespējams iegūt vajadzīgo informāciju. SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkta vajadzībām “tā paša tipa vai veida precēm” ir jābūt ievestām no tās pašas valsts, no kuras ievie novērtējamās preces.

Rezerves (pieejamo datu) metode	
SMK un SMK ĪA noteikumi	Piezīmes
<p><i>SMK 74. panta 3. punkts</i></p> <p><i>SMK ĪA 144. pants</i></p>	<p>1. Nosakot muitas vērtības atbilstoši 74. panta 3. punkta noteikumiem, cik iespējams, jāizmanto iepriekš noteiktās muitas vērtības.</p> <p>2. Vērtības noteikšanā atbilstoši 74. panta 3. punktam ir jāizmanto 70. pantā un 74. panta 1. un 2. punktā noteiktās vērtības noteikšanas metodes, ievērojot pienācīgu elastību šo metožu piemērošanā atbilstīgi 74. panta 3. punkta mērķiem un noteikumiem.</p> <p>3. Turpmāk sniegti daži šādas pienācīgas elastības piemēri.</p> <p>a) <i>Identiskas preces.</i> Elastīgi var interpretēt prasību, ka identiskām precēm ir jābūt izvestām tajā pašā laikā vai aptuveni tajā pašā laikā, kad izved novērtējamās preces; muitas vērtības noteikšanā var izmantot identiskas ievestās preces, kas ražotas valstī, kura nav novērtējamo preču eksportētājvalsts; var izmantot identisku ievesto preču muitas vērtības, kas jau ir noteiktas saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu.</p> <p>b) <i>Līdzīgas preces.</i> Elastīgi var interpretēt prasību, ka līdzīgām precēm ir jābūt izvestām tajā pašā laikā vai aptuveni tajā pašā laikā, kad izved novērtējamās preces; muitas vērtības noteikšanā var izmantot līdzīgas ievestās preces, kas ražotas valstī, kura nav novērtējamo preču eksportētājvalsts; var izmantot līdzīgu ievesto preču muitas vērtības, kas jau ir noteiktas saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu.</p> <p>c) <i>Deduktīvā metode.</i> Elastīgi var interpretēt ĪA 142. panta 1. punkta prasību, ka preces ir pārdodamas “tādā stāvoklī, kādā tās ir ievestas”; elastīgi var interpretēt prasību par “90 dienu termiņa” ievērošanu.</p>

C SADAĻA. MUITAS KODEKSA KOMITEJAS UN MUITAS EKSPERTU GRUPAS KOMENTĀRI

(VĒRTĪBAS NOTEIKŠANAS SADAĻAS)

Piezīme. Jāņem vērā, ka šīs sadaļas dokumenti nav juridiski saistoši un ka pēc būtības tie ir skaidrojoši. To nolūks ir nodrošināt vienotu izpratni muitas dienestiem un uzņēmējiem, kā arī sniegt rīku, kas atvieglotu pareizu un saskaņotu piemērošanu dalībvalstīs.

Muitas tiesību aktu normas prevalē pār šo dokumentu saturu, un vienmēr jāiepazīstas ar to, kas noteikts šajos tiesību aktos. ES tiesību aktu autentiskās redakcijas ir publicētas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Komentārs Nr. 1. SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana attiecībā uz preču muitas vērtības noteikšanu

Ievads

1. Minēto noteikumu praktiskai piemērošanai jābūt vienveidīgai visā Savienībā. Tādēļ šis komentārs ir sagatavots, lai sniegtu ieteikumus par šo noteikumu interpretāciju.

Tiesiskais pamats

2. SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir piemērojams šādos gadījumos:
 - ievesto preču muitas vērtība tiek noteikta saskaņā ar minētās regulas 70. pantu pat tad, ja līgums attiecas tikai uz preču apstrādi vai pārstrādi, un
 - ievesto preču pircējs ir piegādājis noteiktas preces vai pakalpojumus (turpmāk – “palīgīdzekļi”) bez maksas vai par samazinātu cenu izmantošanai saistībā ar minēto ievesto preču ražošanu un pārdošanu izvešanai.

Valsts, no kuras piegādāti palīgīdzekļi

3. Tam, no kuras valsts tiek piegādāti palīgīdzekļi, nav būtiskas nozīmes, lai noteiktu, vai uz konkrētajām precēm vai pakalpojumiem attiecas 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Piemēram, attiecīgās preces pirms piegādes ražotājam var fiziski atrasties valstī, kurā tiek ražotas ievestās preces; tāpat tās var būt piegādātas ražotājam no citas trešās valsts vai no pašas Savienības. Tomēr, ievērojot 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) daļu, preču ražošanai piegādāto inženiertehnisko un zinātnisko izstrādņu, māksliniecisko darbu, dizainu, plānu un skiču vērtību nedrīkst pievienot atbilstoši 71. panta 1. punkta b) apakšpunktam, ja minētais darbs ir veikts Savienībā.

Pārvadāšanas un saistītās izmaksas

5. Saskaņā ar SMK ĪA 135. pantu palīgīdzekļa vērtība ir attiecīgi tā iegādes vai ražošanas izmaksas. Nav īpašu noteikumu par to izmaksu apstrādi, kas saistītas ar palīgīdzekļu piegādi ievesto preču ražotājam. Par palīgīdzekļu piegādes izmaksām uzskata:
 - pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas;
 - iekraušanas, izkraušanas un pārkraušanas izmaksas.
6. Līdz ar to, nosakot vērtību saskaņā ar 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izmaksas, kas saistītas ar palīgīdzekļu piegādi ievesto preču ražotājam, nav jāpieskaita šo palīgīdzekļu iegādes vai ražošanas izmaksām. Tomēr tās ir daļa no šīs vērtības, ciktāl iegādes gadījumā tās ir iekļautas cenā.

1. piemērs. Uzņēmums A Eiropas Savienībā pasūta kreklu ražošanu uzņēmumā B trešajā valstī X. A bez maksas piegādā B audumu un pogas, ko paredzēts izmantot kreklu izgatavošanā. A pērk audumu no uzņēmuma C trešajā valstī Y, ar piegādes noteikumiem “*CIF* izkraušanas osta” valstī X. A izgatavo pogas savā rūpnīcā trešajā valstī Z. Atbilstoši 71. panta 1. punkta b) apakšpunktam gan audums, gan pogas ir palīgīdzekļi. Saistībā ar šo noteikumu auduma vērtība atbilst cenai *CIF* izkraušanas ostā. Pogu vērtība atbilst to ražošanas izmaksām; tā neietver piegādes izmaksas.

Summa, kas ir jāiekļauj muitas vērtībā

7. Saskaņā ar 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu ievesto preču palīglīdzekļu vērtības apjomu, kas iekļaujams muitas vērtībā, ietekmē divi faktori:
- sadalīšanas nepieciešamība;
 - tas, ciktāl šāda vērtība nav iekļauta ievesto preču cenā.
8. Ievesto preču piegādes līgumā un attiecīgajā rēķinā var norādīt, cik lielā mērā kāda palīglīdzekļa vērtība nav iekļauta ievesto preču cenā. Šādi neiekļautas vērtības summa ir jādeklarē muitai, un tai ir jābūt daļai no muitas vērtības. Lai noteiktu šo summu, ir jāzina arī palīglīdzekļa kopējā vērtība un tas, kā šī vērtība tiek sadalīta.

2. piemērs. Uzņēmums A Savienībā ievēd krekļus, ko pēc pasūtījuma izgatavojis uzņēmums B trešajā valstī X no A materiāliem. Līgumā noteikts, ka A piegādā B materiālus 40 % apmērā no A izmaksām. Fakturrēķinā, kuru B iesniedzis A, norādīta summa par “krekļu izgatavošanu un piegādi”. Var pieņemt, ka 40 % no materiālu izmaksām ir daļa no summas, par kuru B ir sagatavojis fakturrēķinu A. Materiālu vērtība saistībā ar 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir vienāda ar to kopējām izmaksām. Ievesto preču cenā neiekļautās vērtības summa atbilst 60 % no palīglīdzekļu kopējām izmaksām. Līdz ar to šī summa ir palīglīdzekļu vērtības summa, kas vēl ir jāiekļauj krekļu muitas vērtībā.

3. piemērs. Iepriekš minētais uzņēmums A pasūta jaku ražošanu iepriekš minētajam uzņēmumam B. B iepērk jaku ražošanai nepieciešamos izejmateriālus, bet A pērk jaku piegrieztnes no apģērba modelēšanas uzņēmuma trešajā valstī Z un piegādā tos bez maksas uzņēmumam B. Fakturrēķinā, ko B ir sagatavojis A, norādīta summa par “jaku izgatavošanu un piegādi”. Dizainparauga vērtība nekādā mērā nav iekļauta ievesto preču cenā. Līdz ar to palīglīdzekļa vērtības summa, kas saistībā ar 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir jāiekļauj jaku muitas vērtībā, ir pilna piegrieztnu cena.

Piezīme. Skat. arī Eiropas Kopienu Tiesas spriedumu lietā C-116/89.

Komentārs Nr. 2. SMK ĪA 132. panta piemērošana

Ievads

1. SMK ĪA 132. pantā ir noteikta apstrāde, kas pieejama gadījumos, kad preces ievēšanas brīdī ir bojātas vai ar defektiem.
2. Saskaņā ar 132. pantu muitas vērtības noteikšanas noteikumos ir skaidri atļauts ņemt vērā preču defektus, pieņemot par precēm samaksātās vai maksājāmās cenas korekciju ar nosacījumu, ka korekcija ir veikta pilnīgā saskaņā ar pārdošanas līguma noteikumiem, kas noslēgts pirms muitas deklarācijas pieņemšanas, vai ir saskaņā ar precēm piemērojamo likumā noteikto pienākumu un ir veikta tikai tāpēc, lai ņemtu vērā preču defektus. Šajā saistībā pārdošanas līgumā jābūt iekļautam noteikumam, kas ļauj koriģēt cenu.
3. Uz precēm ar defektiem jābūt attiecinātiem konkrētiem un precīziem garantijas noteikumiem, kas ir arī norādīti noteikumos par cenas koriģēšanas iespēju. Garantijas noteikumi var būt izklāstīti arī atsevišķā dokumentā, ja vien tas ir saistīts ar pārdošanas līgumu un abi dokumenti ir daļa no attiecīgā komercdarījuma starp pircēju un pārdevēju.
4. Pamatojoties uz cenas korekciju, kārtējie finanšu norēķini starp pircēju un pārdevēju jāveic tādā veidā, kas norāda, ka preču sākotnējā cena ir koriģēta saskaņā ar attiecīgo līgumu vai saskaņā ar precēm piemērojamo likumā noteikto pienākumu. Tas izslēgtu netiešu vai atliktu kompensāciju izmantošanu, piemēram, maksājumus trešajām personām vai tādu apmaiņu ar precēm, ko nevar uzskatīt par pieņemamu cenu korekcijas formu.

Preču ar defektiem veids

5. SMK jau ir iekļauti noteikumi par precēm ar defektiem. SMK ĪA 132. pantā nav precīzi noteikts, kādas preces ir uzskatāmas par precēm ar defektiem. Preču defektus (un attiecīgā gadījumā arī stāvokli, kad šādu defektu nav) nosaka, pamatojoties uz noteiktiem standartiem vai kritērijiem, kā arī atsaucoties uz attiecīgo pārdošanas un garantijas līgumu. Ievedēja pienākums ir pierādīt muitas dienestiem, ka attiecīgajā laikā ievestajām precēm bija defekti, kas ietekmē muitas vērtību.
7. SMK ĪA 132. panta b) punktā ir noteikts, ka attiecībā uz ievesto preču stāvokli ir jābūt izdotai garantijai. Uz precēm, kas tiek pārdotas bez garantijas, šis noteikums nav attiecināms. Šis noteikums nav attiecināms uz precēm, kas pārdotas, pamatojoties uz garantiju par to prečspēju, vai precēm, kas pārdotas, ievērojot attiecīgo rādītāju izmaiņas (piemēram, kvalitāte, vienots izmērs, svaigums). Iepriekš minēto iemeslu dēļ sagaidāms, ka lauksaimniecības preces parasti neietilps šā noteikuma darbības jomā.

Cenas korekcija

8. Neskarot situāciju, uz kuru attiecas grozījums par precēm ar defektiem, 132. pantā nav norādīts, ka pastāv tiesisks pamats cenu pārskatīšanas mehānismu pieņemšanai.

GADĪJUMA IZPĒTE A. DARĪJUMA VĒRTĪBA GARANTIJAS SITUĀCIJĀ

Fakti

1. Ražotājs M no trešās valsts pārdod mehāniskos transportlīdzekļus neatkarīgam izplatītājam D Savienībā. Uzņēmums D ar vietējo dīleru tīkla starpniecību pārdod transportlīdzekļus tālāk gala pircējiem.
2. Starp M un D ir noslēgts pārdošanas un izplatīšanas līgums. Šajā pārdošanas līgumā ir iekļauti noteikumi par garantiju. Katram ievestajam mehāniskajam transportlīdzeklim tiek piešķirts atsevišķs identifikācijas numurs. M dod nobraukuma garantiju visiem jaunajiem transportlīdzekļiem. Garantija ir spēkā no transportlīdzekļa reģistrācijas dienas.
3. Saskaņā ar šo pārdošanas un garantijas līgumu M piekrīt, ka gadījumā, ja transportlīdzeklim nekvalitatīvu materiālu vai ražošanas kļūdu dēļ ir rodas defekti² pirms 100 000 km nobraukuma sasniegšanas, M ir pārkāpis līgumu un kompensēs D defektu likvidēšanu, izmantojot sākotnēji samaksātās cenas korekciju.
4. Garantijas pieprasīšanas procedūra ir šāda:
 - pircējs konstatē defektu un nodod transportlīdzekli dīlerim remonta veikšanai;
 - dīleris likvidē defektu, atdod transportlīdzekli pircējam un sagatavo garantijas pieprasījumu, pamatojoties uz izmaksām;
 - dīleris nosūta prasījumu D apstrādei;
 - D pārbauda, vai prasījums ir derīgs, un, ja defektu var uzskatīt, piemēram, par ražošanas defektu, informē M par to, ka ir nepieciešama korekcija;
 - M pārbauda, vai prasījums ir derīgs, un, ja atzīst, ka defektu var uzskatīt par ražošanas defektu, kompensē D izmaksas, kas radušās saistībā ar defekta likvidēšanu, izmantojot sākotnēji samaksātās cenas korekciju.
5. D kā defektīva transportlīdzekļa importētājs iesniedz prasību muitai par nodokļa atmaksu par cenas korekciju, kas veikta trīs gadu laikā no dienas, kad parādniekam ir paziņots par muitas parādu. Muita pārbauda, vai ir skaidri auditācijas pieraksti, un pārbauda attiecīgos garantijas prasījumu dokumentus. Jo īpaši muita pārbauda pierādījumus, kas liecina par to, ka likvidētā kļūme ir izrietējusi no ražošanas defekta. Tiek arī pārbaudīts, vai ražotāja M samaksātā summa ir saistīta ar izmaksām, kas radušās, likvidējot ievestajā transportlīdzeklī konstatēto kļūmi, attiecībā uz kuru ir pieprasīta nodokļa atmaksa.

Jautājums

6. Vai muitas dienesti var atzīt, ka cenas korekciju var ņemt vērā muitas vērtības noteikšanai atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 132. pantam?

Secinājums

7. Muitas vērtības noteikšanas pamatā esošā pārdošanas darījuma puses kopējo preču cenu ir noteikušas, pamatojoties uz šo preču garantēto stāvokli. Preču pārdošanas līgumos ir noteikumi, kas paredz, ka preces tiek nodrošinātas noteiktā kvalitātē (atbilstoši saskaņotām tehniskajām normām). Tas ir pārdošanas nosacījums.

² Defektus konstatē, pamatojoties uz ražotāja specifikācijām un tehniskajiem noteikumiem, kas ir izklāstīti attiecīgajā garantijas dokumentācijā.

-
8. Preču pārdevējs un pircējs ir konstatējuši, ka brīdī, kad ievestais transportlīdzeklis tika laists brīvā apgrozībā, tam bija ražošanas posmā radušies defekti. Muitas dienestiem ir pierādīts, ka:
- i) pastāv nepieciešamās līgumsaistības;
 - ii) pastāv un ir atzīts ražošanas defekts;
 - iii) ražošanas defekts ir likvidēts;
 - iv) cenas korekcija veikta trīs gadu laikā no dienas, kad parādniekam ir paziņots par muitas parādu.
9. Ražotājs ir veicis šādus pasākumus:
- a) atzinis un apstiprinājis ražošanas defektu;
 - b) veicis nepieciešamos korektīvos pasākumus un
 - c) koriģējis samaksāto cenu saskaņā ar līgumu.
10. Līdz ar to muitas dienesti var atzīt, ka cenas korekciju var ņemt vērā muitas vērtības noteikšanai atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 132. pantam.

GADĪJUMA IZPĒTE B. DARĪJUMA VĒRTĪBA GARANTIJAS SITUĀCIJĀ (ATSAUKUMI)

Fakti

1. Ražotājs M no trešās valsts pārdod mehāniskos transportlīdzekļus importētājam D Savienībā.
2. Starp M un D ir noslēgts pārdošanas un izplatīšanas līgums. Šajā līgumā ir iekļauti noteikumi par garantiju. Katram ievestajam mehāniskajam transportlīdzeklim tiek piešķirts atsevišķs identifikācijas numurs. M dod nobraukuma garantiju visiem jaunajiem transportlīdzekļiem. Garantija ir spēkā no transportlīdzekļa reģistrācijas dienas.
3. Saskaņā ar šo pārdošanas un garantijas līgumu M piekrīt, ka gadījumā, ja transportlīdzeklim nekvalitatīvu materiālu, ražošanas kļūmju vai konstrukcijas kļūmju dēļ ir rodas defekti³ pirms 100 000 km nobraukuma sasniegšanas, M ir pārkāpis līgumu un kompensēs D defektu likvidēšanu, izmantojot sākotnēji samaksātās cenas korekciju.
4. Garantijas pieprasīšanas procedūra ir šāda:
 - kad tiek konstatēts defekts, D likvidē defektu un sagatavo garantijas prasījumu, pamatojoties uz izmaksām, kas tam ir radušās;
 - ja defektu var uzskatīt par ražošanas defektu, D informē M par to, ka ir nepieciešama korekcija;
 - M pārbauda, vai prasījums ir derīgs, un, ja atzīst, ka defektu var uzskatīt par ražošanas defektu, kompensē D izmaksas, kas tam radušās saistībā ar defekta likvidēšanu, izmantojot sākotnēji samaksātās cenas korekciju.
5. Ražotājs M konstatē, ka noteiktos ekspluatācijas apstākļos atsevišķu transportlīdzekļu balstiekārtu sistēmas detaļas var nedarboties uzticami un radīt riskus, kas saistīti ar transportlīdzekļa piemērotību izmantošanai satiksmē. Tāpēc kā piesardzības pasākumu M

³ Defektus konstatē, pamatojoties uz ražotāja specifikācijām un tehniskajiem noteikumiem, kas ir izklāstīti attiecīgajā garantijas dokumentācijā.

lūdz visu transportlīdzekļu īpašniekus nodot transportlīdzekļus atpakaļ to iegādes vietā pārbaūžu veikšanai un iespējamai profilaktiskai koriģēšanai.

Šī situācija ir attiecināma uz transportlīdzekļu koncepcijas un konstrukcijas aspektiem.

Jautājums

6. Vai muitas dienesti var atzīt, ka cenas korekciju var ņemt vērā muitas vērtības noteikšanai atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 132. pantam?

Secinājums

7. Muitas vērtības noteikšanas pamatā esošā pārdošanas darījuma puses kopējo preču cenu ir noteikušas, pamatojoties uz šo preču garantēto stāvokli. Preču pārdošanas līgumos ir noteikumi, kas paredz, ka preces tiek nodrošinātas noteiktā kvalitātē (atbilstoši saskaņotām tehniskajām normām). Tas ir pārdošanas nosacījums.
8. Preču pārdevējs un pircējs ir konstatējuši, ka brīdī, kad preces ir laistas brīvā apgrozībā, ir pastāvējis ar noteiktu transportlīdzekļu balstiekārtas sistēmas ražošanu saistīts risks, kura dēļ precēm var rasties defekti ekspluatācijas laikā.⁴

Muitas dienestiem ir pierādīts, ka:

- i) pastāv nepieciešamās līgumsaistības;
 - ii) pastāv un ir atzīts ar ražošanu saistīts risks, kura dēļ precēm var rasties defekti ekspluatācijas laikā;
 - iii) ar ražošanu saistīts risks ir novērsts;
 - iv) cenas korekcija veikta trīs gadu laikā no dienas, kad parādniekam ir paziņots par muitas parādu.
9. Ražotājs ir veicis šādus pasākumus:
- a) atzinis un apstiprinājis to, ka pastāv ar ražošanu saistīts risks;
 - b) veicis nepieciešamos korektīvos pasākumus un
 - c) koriģējis samaksāto cenu saskaņā ar līgumu.
10. Muitas dienesti var atzīt, ka cenas korekciju var ņemt vērā muitas vērtības noteikšanai atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 132. pantam.

Komentārs Nr. 3. Honorāri un licences maksas muitas vērtībā

Ievads

1. To Savienības tiesību aktos izklāstīto principu praktiskai piemērošanai, kas reglamentē tādu summu iekļaušanu ievesto preču muitas vērtībā, kuras maksā kā honorārus un licences maksas, jābūt vienveidīgai visā Savienībā. Šis Muitas vērtības noteikšanas komitejas komentārs ir sagatavots, lai sniegtu dažus vispārīgus ieteikumus par šo jautājumu.

⁴ Skat. nolēmumu, kas pieņemts lietā “X BV” pret *Staatssecretaris van Financiën* (C-661/15).

-
2. Savienības tiesību normas attiecībā uz honorāriem un licences maksām muitas vērtībā ir šādas:
- SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts, 71. panta 2. punkts, kā arī 72. panta d) un g) apakšpunkts;
 - SMK 136. pants.

Honorāra vai licences maksu maksāšana

3. Parasti honorāri vai licences maksas tiek maksāti atkārtotu maksājumu veidā (piemēram, reizi mēnesī, reizi ceturksnī, reizi gadā). Dažkārt maksājums var būt vienreizējs maksājums vai pat vienreizējs sākotnējais maksājums (ko parasti dēvē par “maksu par atklāšanu”), kam seko atkārtoti maksājumi. Maksājumus parasti aprēķina procentos no licencēto produktu pārdošanas ieņēmumiem.
4. “Zinātības” definīcija ir sniegta *OECD* Komentāra par *OECD* Paraugkonvencijas par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu attiecībā uz ienākumiem un kapitālu (1977. gads) 12. pantu 12. punktā:

“visa neizpaustā tehniskā informācija neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav patentējama, kas ir vajadzīga produkta vai procesa tiešai rūpnieciskai reproducēšanai vienos un tajos pašos apstākļos; ciktāl zinātība izriet no pieredzes, tā ir informācija, ko ražotājs nevar iegūt, veicot tikai produkta apskati un pamatojoties tikai uz zināšanām par attiecīgā paņēmiena īstenošanas procesu.”

Tiesības un zinātība

5. Vajadzība pārbaudīt honorāru un licences maksu klātbūtni muitas vērtībā ir skaidra gadījumos, kad ievestās preces pašas par sevi ir licences līguma priekšmets (proti, tās ir licencēts ražojums). Tomēr šāda vajadzība pastāv arī tad, ja ievestās preces ir licencētā ražojuma sastāvdaļas vai ja ar ievestajām precēm (piemēram, specializētām ražošanas iekārtām vai rūpniecības iekārtām) tiek ražoti vai izgatavoti licencēti produkti.
6. Zinātība, ko sniedz saskaņā ar licences līgumu, bieži ietver dizainparaugu, receptu, formulu un licencētā produkta izmantošanas pamatinstrukciju piegādi. Ja šāda zinātība attiecas uz ievestajām precēm, jāapsver visu honorāru un licences maksas maksājumu iekļaušana muitas vērtībā. Tomēr daži licences līgumi (piemēram, komercpilnvarošanas jomā) ietver tādu pakalpojumu sniegšanu kā licenciāta darbinieku sagatavošana licencētā produkta ražošanā vai iekārtu izmantošanā. Var būt iesaistīta arī tehniskā palīdzība vadības, lietošanas, tirgvedības, grāmatvedības u. c. jomās. Šādos gadījumos honorāra vai licences maksas maksājums par šiem pakalpojumiem nebūtu iekļaujams muitas vērtībā.
7. Daudzos gadījumos licences līgumu un pārdošanas līgumu pārbaudē tiks konstatēts, ka tikai daļa no honorāra maksājuma ir uzskatāma par tādu, ko varētu aplikt ar nodokli. Ja saskaņā ar licences līgumu piešķirtajos labumos ir gan tādas sastāvdaļas, kuras varētu aplikt ar nodokli, gan tādas, kuras nevar aplikt ar nodokli, bet licenciāts faktiski neizmanto neapliekamās sastāvdaļas, varētu būt atbilstoši uzskatīt, ka muitas vērtībā ir iekļaujama pilna honorāra vai licences maksas summa.

Ar novērtējamajām precēm saistītie honorāri un licences maksas

8. Nosakot, vai honorārs attiecas uz novērtējamajām precēm, galvenais jautājums nav par to, kā tiek aprēķināts honorārs, bet gan par to, kāpēc tas tiek maksāts, t. i., ko faktiski licenciāts saņem par savu maksājumu. Līdz ar to ievestas licencēta produkta sastāvdaļas gadījumā vai ievestas ražošanas iekārtas gadījumā honorāra maksājums, kas balstīts uz licencētā produkta realizāciju pārdošanā, var pilnīgi vai daļēji attiekties vai nemaz neattiekties uz ievestajām precēm.

Honorāri un licences maksas, kas tiek maksātas kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums

9. Maksājumu var uzskatīt par preču pārdošanas nosacījumu arī gadījumā, ja preces tiek pirktas no vienas personas un honorārs vai licences maksa tiek maksāta citai personai. Piemēram, ja starptautiskā grupā preces tiek pirktas no viena grupas dalībnieka un honorārs pienākas citam šīs grupas dalībniekam, var uzskatīt, ka pārdevējs vai ar viņu saistīta persona pieprasa pircējam veikt minēto maksājumu. Tas attiecas arī uz gadījumiem, kad pārdevējs ir honorāra saņēmēja licenciāts un honorāra saņēmējs kontrolē pārdošanas nosacījumus.

Tādas summas aprēķināšana, kas ir jāpievieno faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai par honorāra vai licences maksu (SMK 71. panta 2. punkts)

10. Parasti honorārus un licences maksas aprēķina pēc novērtējamo preču ieviešanas. Šādos gadījumos galīgo vērtības noteikšanu var atlikt. Vispārēju korekciju var noteikt, pamatojoties uz rezultātiem atsauces laika posmā, un regulāri to atjaunināt. Tas ir atkarīgs no vienošanās starp ievedējiem un muitas dienestiem.
11. Ja tiek atzīts, ka muitas vērtībā ir iekļaujama tikai daļa no honorāra, īpaši vēlama ir apspriešanās starp ievedēju un muitas dienestiem.
12. Pamatu kopējā maksājuma sadalīšanai apliekamajās un neapliekamajās sastāvdaļās dažkārt var atrast pašā licences līgumā, kad, piemēram, 7 % lielu kopējo honorāru var sadalīt šādi: 3 % par patentu tiesībām, 2 % par tirgvedības zinātību un 2 % par preču zīmes izmantošanu. Tomēr parasti nav iespējams šādi atrast sadalīšanas pamatu. Tiesību un zinātības attiecīgās vērtības dažkārt var noteikt, novērtējot, cik lielā mērā zinātība tiek nodota vai izmantota, un atņemot šo summu no kopējā samaksātā vai maksājamā honorāra.
13. Dažkārt pēc importētāja un muitas kopīga pieprasījuma licenciārs var būt gatavs norādīt atbilstošu sadalījumu, pamatojoties uz saviem aprēķiniem.
14. Turklāt, pārbaudot licenciāra un licenciāta savstarpējo korespondenci, biroju savstarpējos ziņojumus par pārrunām, kas notikušas pirms licences līguma sagatavošanas, vai apspriežoties ar vienu no licences līguma sarunu vedējiem, bieži vien tiks noskaidrots sadalīšanas pamats, lai arī sākotnēji ir šķitis, ka sadalīšana nav iespējama.

Izņēmumi

15. Saskaņā ar SMK 72. panta d) un g) punktu honorāri un licences maksas nav jāpieskaita faktiski samaksātai vai maksājamai cenai, ja tās maksātas kā:
- a) maksa par tiesībām pavairot ievestās preces Savienībā vai

b) pircēja maksājumi par tiesībām izplatīt vai tālāk pārdot ievestās preces, ja šādi maksājumi nav paredzēti kā nosacījums preču pārdošanai izvešanai uz Savienību.

Komentārs Nr. 4. Valūtas maiņas kursi, kas jāizmanto muitas vērtības noteikšanā

Noteikumi par valūtas maiņas kursiem, kas izmantojami ievesto preču muitas vērtības noteikšanai, ir izklāstīti SMK ĪA 146. pantā. Ar tiem tiek īstenoti SMK 53. pantā noteiktie pamatprincipi.

Izmantojamās valūtas maiņas kursus:

- dalībvalstu kompetentās iestādes publicē un/vai dara tos pieejamus un
- piemēro noteiktā laika posmā.

Valūtas maiņas kursi, ko izmanto muitas vērtības noteikšanai, tiek noteikti katru mēnesi un paliek nemainīgi visu nākamo mēnesi.

Turpmāk ir sniegti komentāri par SMK ĪA 146. panta noteikumiem.

2. punkts

Valūtas maiņas kursi, kas tiek reģistrēti valūtas tirgos mēneša priekšpēdējā trešdienā, kļūst par nākamajā kalendārajā mēnesī izmantojamajiem valūtas maiņas kursiem. Šie valūtas maiņas kursi ir jāpublicē dienā, kad tos reģistrē.

4. punkts

Šis noteikums attiecas uz situāciju, kad valūtas maiņas kurss netiek publicēts konkrētā mēneša priekšpēdējā trešdienā (attiecībā uz visām vai atsevišķām valūtām).

Valūtas maiņas kurss var nebūt publicēts tādu iemeslu dēļ kā valūtas tirgu slēgšana valsts svētku dienā vai darījumu apturēšana līdz oficiālai atkārtotai monetārajai izlīdzināšanai. Apturēšana var notikt, piemēram, ja trešās valsts valdība plāno atkārtoti izlīdzināt savu valūtu un pieprasa apturēt darījumus šajā valūtā visā pasaulē noteiktā laika posmā.

146. panta 4. punkta piemērošanas piemērs

Ja tirgus ir slēgts trešdienā un līdz ar to šajā dienā netiek reģistrēti nekādi valūtas maiņas kursi, tiktu piemērots nesenākais publicētais valūtas maiņas kurss. Piemēram, ja 24. decembris ir trešdiena un tirgi ir slēgti no sestdienas, 20. decembra, līdz ceturtdienai, 1. janvārim, to ieskaitot, tad saskaņā ar 146. panta 4. punktu no 1. janvāra ir jāizmanto valūtas maiņas kursi, kas bija reģistrēti piektdienā, 19. decembrī.

Komentārs Nr. 5. Noteiktu sastāvdaļu, kas iekļaujamas ievesto preču muitas vērtībā vai izslēdzamas no tās, novērtēšana

Ievads

1. SMK 71. un 72. pantā ir noteiktas atsevišķas sastāvdaļas, kas ir jāiekļauj ievesto preču muitas vērtībā vai jāizslēdz no tās. Lai šajā saistībā nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret importētājiem, minēto noteikumu praktiskai piemērošanai jābūt vienveidīgai visā Savienībā. Šā komentāra mērķis ir sniegt ieteikumus par šo sastāvdaļu praktisko novērtēšanu, neskarot īpašos noteikumus attiecībā uz dažām šādām sastāvdaļām (piemēram, SMK ĪA 135. un 136. pantu).
2. Kā noteikts SMK 71. panta 2. punktā, pieskaitījumi faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai ir jāveic, pamatojoties tikai uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem. Lai arī šī prasība ir attiecināta tikai uz pieskaitījumiem, tomēr tā jāuzskata par vispārēju vērtības noteikšanas principu, kas piemērojams arī attiecībā uz 72. pantā minētajām sastāvdaļām (sastāvdaļas, kas jāizslēdz no muitas vērtības).
3. SMK 72. pantā minētas šādas sastāvdaļas:
 - izmaksas par preču pārvadāšanu pēc to nonākšanas Savienības muitas teritorijā;
 - izmaksas par celtniecību, uzstādīšanu, montāžu, uzturēšanu vai tehnisko palīdzību, kas veikta pēc ieviešanas Savienības muitas teritorijā;
 - maksa par procentiem saskaņā ar pircēja noslēgtu vienošanos par finansēšanu, kas attiecas uz novērtējamo preču pirkšanu;
 - maksa par tiesībām pavairot ievestās preces;
 - pirkšanas starpniecības nauda;
 - ievadmuitas nodokļi un citi maksājumi Savienībā par preču ieviešanu vai pārdošanu.

Attiecībā uz dažām no iepriekš minētajām sastāvdaļām 9.–14. punktā ir sniegts atsevišķs komentārs.

Vispārīga informācija

4. Lai izpildītu prasību par objektīvu un skaitliski nosakāmu datu esību, uz kuru pamata tiek veikti pieskaitījumi un/vai atskaitījumi, šo sastāvdaļu vērtībai ir jābūt skaidri identificējamai un nodalītai no preču cenas.
5. Šajā nolūkā ir ne tikai jāveic apgalvojums attiecīgajās deklarācijas ailēs (vai vērtības deklarācijā, ja tā vēl tiek izmantota), bet arī attiecīgā gadījumā jānosaka sastāvdaļas veids un tās summa naudas izteiksmē.
6. Principā, lai noteiktu iepriekš minēto veidu un summu, var izmantot jebkura veida tirdzniecības dokumentāciju, kas attiecas uz novērtējamajām precēm, tostarp ilgtermiņa dokumentus, kuri attiecas uz vairāk nekā vienu ieviešanas darījumu (piemēram, līgums, rēķins par precēm vai rēķins par pārvadājumu). Ja šādas tirdzniecības dokumentācijas nav, šo mērķi var sasniegt arī pārvadāšanas izmaksu gadījumā, ja deklarētājs iesniedz paziņojumu, kurā ir atsauce uz kravas vedmaksas likmju sarakstu, ko parasti piemēro attiecīgajam pārvadājumu veidam un kas uzrāda, kā tika iegūta minētā summa. Deklarētājam var nākties iesniegt arī minēto sarakstu, ja muita to pieprasa.

Tomēr muitai ir tiesības pārbaudīt, vai deklarētais veids un summa nav fiktīvi. Šī pārbaude ir īpaši svarīga gadījumos, kad atskaitījumi tiek pieprasīti, pamatojoties tikai uz pircēja, pārdevēja vai deklarētāja sagatavotiem paziņojumiem.

7. Lai atvieglotu vērtības noteikšanu, deklarētājiem iepriekš jānodrošina, ka 6. punktā minētie dokumentārie pierādījumi ir pieejami muitas deklarācijas pieņemšanas brīdī. Ja tomēr nepieciešamie dokumenti tajā laikā nav pieejami, muita var noteikt tādu termiņu saskaņā ar noteikumiem par vienkāršotām deklarācijām, kurā deklarētājam ir jāiegūst attiecīgie dokumenti un tie jāiesniedz muitai.
8. Lai varētu piešķirt atbrīvojumu muitas vērtības noteikšanā, parasti ir jāizpilda 4.–7. punktā minētie nosacījumi.

Muitas nodokli un citi nodokli

9. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas konsultatīvajā atzinumā ir izklāstīts princips, kā nošķirt norādi par summām, kas jāatskaita attiecībā uz ievadmuitas nodokļiem un citiem maksājumiem, kuri maksājami saistībā ar preču ieviešanu vai pārdošanu. Tajā noteikts, ka importētājvalsts nodevas un nodokļi nav daļa no muitas vērtības, ciktāl pēc to veida tie ir *nošķirami* no faktiski samaksātās vai maksājamās cenas. Faktiski tas ir jautājums par informāciju publiskajos reģistros.
10. Konsultatīvā atzinuma pamatā esošie fakti norāda, ka nodevas/nodokļi nav atsevišķi uzrādīti rēķinā, taču acīmredzami saistībā ar konsultatīvo atzinumu ir jāpieņem, ka rēķinā vai kādā citā pavaddokumentā ir kāda skaidra norāde par to, ka faktiski samaksātā vai maksājamā cena ietver šos maksājumus.
11. Saskaņā ar iepriekš minēto 4. punktu summa, kas jāizslēdz no muitas vērtības, ir jānorāda deklarācijā (vai attiecīgā gadījumā vērtības deklarācijā).

Procentu maksājumi

12. Attiecībā uz procentu maksājumu izslēgšanu no muitas vērtības SMK 72. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēti papildu nosacījumi, kas ir jāievēro. Paredzams, ka dokuments, kurā rakstiski izklāstīta minētajā noteikumā norādītā finansēšanas kārtība, palīdzēs noteikt deklarācijā norādīto summu saskaņā ar iepriekš minēto 5. punktu.

Pārvadāšanas izmaksas pēc atvešanas vietā, kur preces nonāk Savienības muitas teritorijā

13. Ja preces ievēd par cenu, kas ietver piegādi galamērķī Savienības muitas teritorijā, rēķinā vai citos tirdzniecības dokumentos var netikt atsevišķi norādītas pārvadāšanas izmaksas, kas rodas Savienības teritorijā. Iespējams, šādos gadījumos deklarētājs deklarēs muitas vērtību, kas neietver pārvadāšanas izmaksas Savienībā, un norādīs šīs izmaksas attiecīgajā ailē. Ar to, protams, nav pietiekami, lai šīs izmaksas varētu uzskatīt par nošķiramām. Arī izslēdzamā summa ir jānosaka iepriekš 6. punktā minētajā veidā.

14. Tam, lai parādītu, kā tiek iegūta izslēdzamā summa, var būt pieņemamas vairākas metodes.

Piemēri.

- a) Ja preces pārvadā ar dažādiem transportlīdzekļiem, izmantojot vienotu pārvadājumu dokumentu, līdz punktam, kas atrodas aiz vietas, kur preces nonāk Savienības muitas teritorijā, un ja tiek noteiktas tikai šā pārvadājuma kopējās izmaksas, tad to daļu, kas ir attiecināma uz pārvadāšanas izmaksām, kuras radušās pēc ieviešanas Savienībā, un ko aprēķina, sadalot izmaksas proporcionāli attālumiem, kas veikti ārpus Kopienas muitas teritorijas un tās iekšienē, var pieņemt ar SMK 72. panta a) punktu saistītām vajadzībām.
- b) Ja pārvadāšanas kopējās izmaksas nav zināmas (piemēram, ja cena ir cena, ieskaitot samaksātu piegādi līdz galapunktam) vai ja kāda cita iemesla dēļ sadalīšanu neuzskata par atbilstošu, ir pieļaujams no faktiski samaksātās vai maksājamās cenas atskaitīt summu, kas atbilst faktiskajām izmaksām, kuras radušās, pārvadājot preces pēc ieviešanas Savienības muitas teritorijā, vai, ja tādu nav, tad parastajām šādas pārvadāšanas izmaksām. Pēdējā gadījumā var pamatoti paredzēt, ka atļautie atskaitījumi par iekšējiem pārvadājumiem nebūs lielāki par izmaksām, kas atbilst kravas vedmaksas likmju sarakstam, kuras parasti piemēro vienam un tam pašam pārvadājumu veidam attiecīgā pārvadātāja valstī, un šo atskaitījumu summa nedrīkst pārsniegt summu, kas atbilst Savienības kravu vedmaksas likmju minimālajam sarakstam.

Komentārs Nr. 6. Dokumenti un informācija, ko muita var prasīt kā pierādījumu muitas vērtības noteikšanai

Ievads

1. Deklarētājam jāsniedz informācija, kas nepieciešama ievesto preču muitas vērtības noteikšanai. Stājoties spēkā SMK paketei, attiecīgās muitas vērtības noteikšanas sastāvdaļas, kas iepriekš tika sniegtas ar DV1 dokumentu, ir jāiekļauj tieši muitas deklarācijā.
2. Tomēr Regulas Nr. 2016/341 (SMK pārejas perioda deleģētais akts) 6. pantā noteikts, ka līdz attiecīgās valsts IT sistēmas modernizēšanai datus par muitas vērtību, joprojām var sniegt ar citiem līdzekļiem, kas nav datu apstrādes metodes, šim nolūkam izmantojot veidlapu, kas būtībā ir identiska "vecajai" DV1.
3. Tāpat kā citas deklarācijas vai paziņojumi, ko iesniedz muitai, arī informācija attiecībā uz muitas vērtību neatkarīgi no tā, kā šī informācija tiek sniegta, var būt jāpamato ar apstiprinošiem pierādījumiem. Tāpēc datiem par muitas vērtību parasti pievieno dažus dokumentus (piemēram, rēķinus), kas pamato deklarētos datus. Ja tomēr nepieciešamā informācija, kas sniegta dokumentārā vai citā veidā, nav pietiekama, lai pamatotu datus par muitas vērtību, muitai ir tiesības pieprasīt, lai deklarētājs sniedz papildu datus vai informāciju.

Īpašos apstākļos muita var atbrīvot no prasības iesniegt konkrētus datus par muitas vērtību.

Tiesiskais pamats

4. Vispārējās muitas tiesības pieprasīt dokumentus vai informāciju muitas deklarācijas pamatošanai ir noteiktas Savienības Muitas kodeksa 15. pantā.

Dokumenti vai informācija, ko muita var prasīt muitas vērtības noteikšanas procesā

5. Kodeksa 15. pantā noteikts, ka muitā jāiesniedz visa informācija un dokumenti, kas nepieciešami muitas formalitāšu kārtošana. Šis noteikums nenosaka, ar kādiem dokumentiem vai informāciju ir jāpamato dažādās deklarētās ziņas.

6. Attiecībā uz muitas vērtības noteikšanu SMK ĪA 145. pants nosaka, ka rēķins, kas saistīts ar deklarētā darījuma vērtību, ir nepieciešams kā deklarācijas pavaddokuments.

Tomēr ar šo rēķinu var nebūt pietiekami, lai apliecinātu muitai katra konkrētās muitas vērtības deklarācijas elementa patiesumu vai precizitāti.

7. Turpmāk sniegti piemēri (kas nav visaptveroši), kuros norādīti daži no dokumentiem, ko muita var pieprasīt atkarībā no darījuma apstākļiem un/vai šaubu gadījumā attiecībā uz dažiem vai visiem deklarētajiem datiem.

a) Rēķins par precēm, ja tāds ir (DV 1 4. aile).

Saskaņā ar SMK ĪA 145. pantu deklarētājs iesniedz muitai tā rēķina kopiju, uz kura pamata ir deklarēta ievesto preču darījuma vērtība. Ir skaidrs, ka rēķinu var iesniegt tikai tad, ja novērtējamās preces ir pārdotas.

Tomēr ir arī gadījumi, kad preces ir pārdotas bez jebkāda rēķina. Šajos gadījumos importētājam ir jāiesniedz dokumenti, ko var uzskatīt par līdzvērtīgiem rēķinam. Rēķinu var izmantot/pieprasīt ne tikai tam, lai noteiktu cenu, kas minēta SMK 70. pantā, bet arī lai noskaidrotu citus datus, piemēram:

- preču cenu, kad tās pārdod tālāk Savienībā, lai piemērotu SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteikto deduktīvo metodi;
- palīgīdzekļu izmaksas.

b) Pirkuma līgumu var izmantot/pieprasīt, lai pamatotu dažādus rēķina aspektus, piemēram:

- jebkādos iespējamus ierobežojumus, nosacījumus vai apsvērumus;
- jebkādu iespējamu vienošanos starp pārdevēju un pircēju, kas ietekmē preču muitas vērtību;
- darbības, kas veiktas pēc ieviešanas;
- valūtu, kurā tiek samaksāta cena;
- līgumus un citus dokumentus par ievesto preču pavairošanas tiesībām.

c) Līgums par honorāru, lai noteiktu, vai honorāra maksājums ir jāiekļauj muitas vērtībā, un, ja ir jāiekļauj, tad kādā apmērā.

d) Starpniecības līgums, lai noteiktu pieskaitījumu par komisijas naudu vai starpniecības maksu vai lai noteiktu, ka pirkšanas starpniecības nauda netiek iekļauta.

e) Pārvadājuma un apdrošināšanas dokumenti, lai cita starpā noteiktu:

- piegādes nosacījumus;
- piegādes izmaksas līdz ieviešanas vietai ES muitas teritorijā un
- pārvadāšanas izmaksas pēc nonākšanas ieviešanas punktā.

f) Grāmatvedības dokumenti, jo īpaši importētāja vai pircēja grāmatvedības dokumenti, lai noskaidrotu līdzekļu faktisko nodošanu eksportētājam vai pārdevējam vai lai iegūtu informāciju par komisijas naudām, peļņu vai vispārējiem izdevumiem, piemērojot deduktīvo metodi un aprēķinātās vērtības metodi.

g) Kravu vedmaksas likmju saraksti, lai atsevišķos gadījumos noteiktu pārvadāšanas izmaksas.

h) Citi dokumenti, piemēram:

- par darījumā iesaistīto uzņēmumu īpašumtiesībām, lai noskaidrotu iespējamo saistību starp pārdevēju un pircēju;
- rēķins un pirkuma līgums vai maksājumi par kvotu pāreju no ražotāja uz ražotāju;
- rēķins par maksājumiem, kas veikti par izziņām par īstumu;
- līgumi par reklamēšanu, tirgvedību un citiem pasākumiem, kas tiek veikti pēc ieviešanas;
- finanšu dokumenti, piemēram, lai noteiktu procentu maksājumu summu;
- līgumi, licences līgumi vai citi dokumenti, kas attiecas uz autortiesībām.

Dokumentu noformējums

8. Dokumenti ir pierādījumi, kuru noformējums var atšķirties. To galvenā funkcija ir parādīt preču komerciālo kalpošanas laiku, vienlaikus reģistrējot datus par darījumiem, uz kuriem

tie attiecas. Attiecīgi muitai jābūt gatavai pieņemt jebkuru dokumentu neatkarīgi no tā noformējuma, ciktāl:

- a) nerodas šaubas par dokumenta autentiskumu un
 - b) dokumentā ietvertā informācija ir piemērota deklarēto datu vai nepieciešamās informācijas pamatošanai.
9. Tāda dokumenta piemērs, kura noformējums atšķiras, ir dokuments, kurā pircējs norāda preces, kuras tas ir saņēmis, un šo preču cenu. Pircējs un pārdevējs jau iepriekš līgumā vienojas, ka šādi dokumenti ir pieņemami šim nolūkam. Šajā dokumentā tiek iekļauta tāda pati informācija, kāda parasti tiek iekļauta rēķinā. Muita var pieņemt šo dokumentu ievesto preču muitas vērtības noteikšanai, katru gadījumu vērtējot atsevišķi un ņemot vērā:
- a) iespēju pārbaudīt šajā dokumentā sniegto informāciju;
 - b) pircēja uzticamību un
 - c) pirkuma līgumā pieejamo informāciju.
10. Dokumenta noformējums var atšķirties arī atkarībā no tā pārraidīšanai izmantotajiem līdzekļiem, no kuriem viens ir, piemēram, elektroniskā datu apmaiņa. Arī šādos gadījumos muita var pieņemt jebkādus šādus dokumentus vai citu veidu pierādījumus, ievērojot iepriekš 8. punktā minētos nosacījumus.

Principā muitas vajadzībām:

- a) rēķins var nebūt parakstīts, un nav nepieciešams rēķina oriģināleksemplārs;
- b) rēķins var būt norādīts kā paredzēts "tikai muitas vajadzībām" vai "standarta rēķins" (vai tamlīdzīgi). Šos dokumentus nevar pieņemt kā deklarētas darījuma vērtības pavaddokumentus. Tomēr attiecībā uz pārdotajām precēm šādi dokumenti ir jāuzskata par pagaidu dokumentiem, un vēlāk ir jāaizstāj ar galīgo rēķinu;
- c) rēķini ir jāpārtulko, ja to pieprasa muita.

Personas, kas ir atbildīgas par dokumentu iesniegšanu un informācijas sniegšanu

11. SMK 15. pantā noteikts, ka ikviena persona, kas tieši vai netieši ir iesaistīta muitas formalitāšu kārtīšanā vai muitas kontroles veikšanā, pēc muitas dienestu lūguma un noteiktajā termiņā sniedz šiem dienestiem visus vajadzīgos dokumentus un informāciju, kā arī visu palīdzību, kas nepieciešama, lai varētu pabeigt minētās formalitātes vai kontroles pasākumus.

Formulējums "ikviena persona, kas tieši vai netieši ir iesaistīta muitas formalitāšu kārtīšanā" principā ietver deklarētāju (kas ir definēts SMK 5. panta 15. punktā) un atkarībā no apstākļiem arī pārstāvi saskaņā ar SMK 18. pantu.

12. Tas neliedz muitai pieprasīt dokumentu no personas, kas nav deklarētājs, piemēram, ja tiek pieprasīts atskaitījums par pirkšanas starpniecības naudu un muita uzskata, ka tās summas noteikšanai ir nepieciešams ievesto preču ražotāja izsniegtais rēķins. Šādā gadījumā muita var pieprasīt, lai nepieciešamo dokumentāciju iesniedz citas personas, nevis deklarētājs (piemēram, ražotājs vai pirkšanas starpnieks).

Muitai iesniegto dokumentu un informācijas konfidencialitāte

13. Visu informāciju, kas ir konfidenciāla vai ir sniegta kā konfidenciāla informācija, muitas dienesti apstrādā saskaņā ar SMK 12. panta noteikumiem.

Muitas dienestiem sniegtās informācijas pieņemšana

14. Muita ir tiesīga pieprasīt papildu informāciju saskaņā ar SMK ĪA 140. pantu. Šādā procedūrā var tikt iesniegti un izskatīti visi attiecīgie dokumenti. Jebkurā gadījumā muitas pārvaldes var pārbaudīt arī citus dokumentus, ne tikai tos, kas ir minēti šajā komentārā.

Komentārs Nr. 7. Svītrots

Komentārs Nr. 8. Atlaižu apstrāde atbilstoši SMK 70. pantam un SMK ĪA 130. pantam

1. Tiek uzskatīts, ka atlaide ir cenrādī norādītās preces vai pakalpojuma cenas samazinājums, kas tiek piešķirts konkrētiem pircējiem noteiktos apstākļos un noteiktā laikā. To izsaka vai nu kā absolūtu summu, vai arī kā procentuālu daļu no cenrādī norādītās cenas.

Attiecīgajā laikā atlaide var ietekmēt samaksātās vai maksājamās cenas summu saskaņā ar attiecīgajiem piemērojamajiem noteikumiem (SMK 70. pants un SMK ĪA 130. pants).

2. Muitas vērtības noteikšanas vajadzībām atlaidei jābūt piešķirtai attiecībā uz ievestajām precēm, un attiecīgajā laikā jābūt spēkā esošām līgumtiesībām.
3. Vērtības noteikšanas vajadzībām var izšķirt trīs gadījumus:
 - a) pircējam ir pieejama atlaide, un maksājums, kas parāda šo atlaidi, ir veikts attiecīgajā laikā (piemērotā atlaide ir parādīta rēķinā norādītajā cenā);
 - b) pircējam ir pieejama atlaide, bet viņš attiecīgajā laikā vēl nav veicis maksājumu, kas parāda atlaidi;
 - c) atlaide nav piedāvāta vai nav pieejama attiecīgajā laikā (t. i., pārdevēja atpakaļejošs piedāvājums).

4.1. Ja atlaide ir jau norādīta cenā, kas samaksāta vai maksājama attiecīgajā laikā, šī cena ir noteicošais faktors. Atlaide, ko jau piemēro attiecīgajā laikā, pamatojoties uz pārdošanas līgumā norādīto iemeslu vai līmeni, tiks atzīta, ja šī atlaide ir norādīta dokumentācijā, kas muitas dienestiem ir iesniegta preču ievešanas brīdī. Tam, vai atlaide jau ir aprēķināta (lai arī parasti tas tā ir) preču rēķinā, nav būtiskas nozīmes. Ja attiecīgajā laikā pastāv līgumpamatota prasība, to var atzīt, pat ja faktiskā summa samaksātajā cenā tiek parādīta tikai vēlāk.

4.2. Ja cena par ievestajām precēm nav samaksāta attiecīgajā laikā, atlaidi un galīgo cenu ir iespējams noteikt, tikai pamatojoties uz pieejamo informāciju. Šādos apstākļos Kodeksa 70. panta piemērošana ir atkarīga no tā, vai tiek piešķirts cenas samazinājums, un no šīs atlaides summas noteikšanas attiecīgajā laikā.

5. Nav nepieciešams noteikt to, vai piešķirtā atlaide ir standarta komercdarbības prakse vai arī tā tiek piešķirta arī citiem pircējiem.⁵

6. Kā pamatu muitas vērtības noteikšanai parasti izmanto cenu, kas ir maksājama, lai norēķinātos attiecīgajā laikā (SMK ĪA 130. panta 2. punkts). Ievērojot komerciālo terminoloģiju, atpakaļejošas korekcijas nav jāapsver, jo termins “atlaides” netiek piemērots šādā kontekstā; netiks ņemts vērā samazinājums, ko piešķir tikai pēc vērtības noteikšanas datuma (piemēram, gada beigās), proti, kad prasījums nav pastāvējis jau sākotnēji.

⁵ Tomēr uz atlaidēm attiecas arī noteikumi, kas reglamentē tās cenas pieņemšanu, kura tiek maksāta starp saistītajiem pircējiem un pārdevējiem.

Atlaide par daudzumu

7. Atlaide par daudzumu ir atlaides forma, kad samazināta cena tiek piedāvāta, pamatojoties uz pircēja nopirkto daudzumu. Dažreiz piedāvājums attiecas uz kopējo daudzumu, kas nopirkts noteiktā laika posmā (piemēram, viena gada laikā). Vērtības noteikšanas noteikumos tagad ir norādīts pamats samaksātās vai maksājamās cenas pieņemšanai šādos gadījumos.
8. Attiecībā uz atlaidēm par daudzumu visam atlaides piešķiršanas pamatā esošajam daudzumam nav jābūt ievestam Savienības muitas teritorijā un nav arī jāpaliek tajā. Atlaides par daudzumu var pieņemt pat attiecībā uz sadalītu sūtījumu ieviešanu, ja tie ir pārdoti izvešanai uz importētājvalsti. Nav svarīgi, kura importētājvalsts ir preču piegādes galamērķis. Atlaide par daudzumu tiek piešķirta, pamatojoties uz kopējo pārdošanas cenu. Tāpēc importētājs saņem atlaidi arī par to sūtījuma daļu, kas tiek ievesta Savienības muitas teritorijā.

Atlaide par pirmstermiņa samaksu

9. Turpmāk izklāstīti nosacījumi, kas attiecas uz atlaidēm par pirmstermiņa samaksu.
 - a) Atlaide tiek pieņemta deklarētajā līmenī, ja maksājums, kas parāda šo atlaidi, ir veikts attiecīgajā laikā.
 - b) Ja maksājums nav veikts attiecīgajā laikā, rēķinā norādītu atlaidi par pirmstermiņa samaksu, kas ir spēkā tajā brīdī, var pieņemt deklarētajā līmenī ar nosacījumu, ka tā ir atlaide, kas parasti tiek piešķirta attiecīgajā tirdzniecības nozarē.

Ja saskaņā ar maksāšanas noteikumiem tiek piešķirtas vairākas pirmstermiņa samaksas iespējas (piemēram, 5 % par tūlītēju maksājumu, 3 % par maksājumu 14 dienu laikā, 2 % par maksājumu viena mēneša laikā), tad attiecīgajā laikā var pieņemt maksimālo atlaidi.

- c) Atlaidi par pirmstermiņa samaksu, kas ir augstāka nekā vispārpieņemtā atlaide attiecīgajā tirdzniecības nozarē, jāpieņem tikai tad, ja pircējs pēc pieprasījuma var pierādīt, ka preces faktiski ir pārdotas par cenu, kas ir deklarēta kā faktiski samaksātā vai maksājamā cena, un atlaide joprojām ir pieejama attiecīgajā laikā.

Komentārs Nr. 9. Aviopārvadājumu izmaksu sadalīšana (saskaņā ar SMK ĪA 23-01. pielikumu)

Vai aviopārvadājumu izmaksu sadalīšanu var piemērot attiecībā uz visu pārvadājumu vai tikai tā daļu, kad preces no nosūtīšanas valsts tiek vestas uz ES divos secīgos reisos, ko īsteno dažādas aviosabiedrības?

PIEMĒRS

Pircējs iepērk preces no piegādātāja Kolumbijā, kas ir preces izcelsmes valsts, un pārsūta tās uz dalībvalsti, izmantojot aviopārvadājumu. Tomēr pārvadājums ir sadalīts divos posmos, no kuriem pirmais posms ir no Bogotas uz Maiami, bet pēc tam Maiami preces tiek nodotas citai aviosabiedrībai nogādāšanai ES. Katram posmam tiek izsniegta atsevišķa gaisa kravas pavadzīme (un kravas transportēšanas maksa).

1. VARIANTS.

Par pārvadājuma 1. posmu (no Bogotas līdz Maiami) muitas vērtībā ir jāiekļauj pilna summa, un attiecībā uz pārvadājuma otro posmu (no Maiami līdz ES) tiek veikts procentuāls sadalījums, izmantojot procentuālu daļu, kas piemērojama lidojumam, kurš sākas šajā izlidošanas lidostā, kā noteikts SMK ĪA 23-01. pielikumā (B zona).

2. VARIANTS.

Aviopārvadājuma sadalīšanu piemēro attiecībā uz visām gaisa pārvadājuma izmaksām (no Bogotas līdz Maiami un no Maiami līdz ES), izmantojot Bogotas likmi, kas noteikta SMK ĪA 23-01. pielikumā (arī B zona).

SECINĀJUMS

Iepriekš minētajā gadījumā sadalīšana principā ir jāpiemēro tikai aviopārvadājuma izmaksām no Maiami uz ES, pamatojoties uz to, ka preču pārvadājums tika faktiski pārtraukts Maiami: tika izmantota cita aviosabiedrība un izsniegta atsevišķa gaisa kravas pavadzīme. Pārvadājums no Bogotas uz Maiami nav tieši saistīts ar pārvadājumu no Maiami uz ES, kā to prasa noteikums par “to pašu transporta veidu” (SMK ĪA 138. panta 1. punkts).

Sadalīšana, kas minēta 23-01. pielikumā, vienkāršo pārvadāšanas izmaksu aprēķināšanu, lai nebūtu jāaprēķina ES iekšienē veiktās pārvadāšanas izmaksas, kas ir jāizslēdz no kopējā gaisa pārvadājuma.

Ja transporta veids Maiami būtu mainījies no jūras transporta uz gaisa transportu, muitas vērtībā būtu jāiekļauj pilns jūras pārvadājums.

Citos gadījumos secinājumi var būt citādi. Katrs gadījums jāizskata atsevišķi. Ja pārvadājumu pārtrauc tikai loģistikas iemeslu dēļ un ja ir tikai viena gaisa kravas pavadzīme, muitas vērtībā tiks iekļauta atbilstoša procentuāla daļa, kas piemērojama attiecībā uz kopējām pārvadāšanas izmaksām par attālumu no sākotnējās izlidošanas lidostas (zonas) līdz galamērķa lidostai (zonai) Savienībā.

Šādā gadījumā būtu jāsniedz pierādījumi muitas dienestiem, ka pārtraukums ir noticis loģistikas iemeslu dēļ un ka pārvadājums ir jāizskata par vienu transporta operāciju (viena gaisa kravas pavadzīme). Tikai tad var sadalīt visu transporta operāciju saskaņā ar 23-01. pielikumu.

Komentārs Nr. 10. Maksas precēm pievienoto bezmaksas preču vērtības noteikšana

1. gadījums. Kopā ar maksas precēm tiek nosūtīts noteikts daudzums identisku preču virs pasūtītā daudzuma, lai segtu zaudējuma vai bojājumu risku.

2. gadījums. Pārdevējs piešķir pircējam komerciālu atlaidi noteikta daudzuma bezmaksas preču veidā virs pircēja pasūtītā identisku maksas preču daudzuma. Šis gadījums ir jāizskata saskaņā ar noteikumiem par cenu samazinājumu un atlaidēm. Piemēram, uzņēmums ievēd 100 televizorus, par kuriem izrakstīts fakturrēķins par 2000 naudas vienībām par vienu televizoru, un tajā pašā sūtījumā saņem arī 10 televizorus, kurus pārdevējs piedāvā bez maksas, lai pateiktos par pircēja uzticību.

Secinājums par 1. un 2. gadījumu

Abos gadījumos maksas preču cenai, kas ir samaksāta vai ir maksājama, ir jāsedz kopējais ievesto preču daudzums, un tāpēc bezmaksas preces, kas ir pievienotas maksas precēm, nav jānovērtē atsevišķi.

Atšķirīga situācija pastāv divos turpmāk izklāstītajos gadījumos.

3. gadījums. Kopā ar maksas precēm tiek nosūtīts noteikts preču daudzums virs pasūtītā daudzuma. Šīs bezmaksas preces tiek izmantotas kā testeri importētāja tirdzniecības vietās.

Šīs preces ir identiskas maksas precēm, izņemot etiķeti, kurā minēts ka konkrētā prece lietojama kā testers. Piemēram, uzņēmums importē 4000 smaržu pudeles, kam pievienotas 1000 identiskas pudeles (tās pašas fiziskās īpašības, kvalitāte un reputācija), kuras piegādā bez maksas un ar tādu pašu nosaukumu, bet kuras ir marķētas ar uzrakstu “testers – nav paredzēts pārdošanai”.

Jautājums. Vai testeri, kas tiek piegādāti bez maksas, ir jānovērtē atsevišķi? Kā?

4. gadījums. Kopā ar maksas precēm tiek nosūtīts noteikts bezmaksas paraugu daudzums. Šie paraugi ir līdzīgi maksas precēm, ievietoti vai nu tādā pašā iepakojumā, vai arī mazākā iepakojumā. Piemēram: uzņēmums importē 2000 smaržu pudeles ar 100 ml tilpumu, kurām pievienotas 500 pudeles ar 1,5 ml tilpumu, kas piegādātas bez maksas un ko paredzēts izplatīt kā paraugus.

Jautājums. Vai paraugi ir jānovērtē atsevišķi? Kā?

Secinājums par 3. un 4. gadījumu

Ja līgumā ir paredzēti bezmaksas paraugi, to vērtība veido daļu no muitas vērtības, kas ir saskaņā ar Kodeksa 70. pantu samaksātā vai maksājamā cena. Norādei par to, ka paraugi piegādē ir iekļauti bez maksas, ir jābūt iekļautai pārdošanas līgumā, rēķinā vai jebkurā citā dokumentā.

Muita nedrīkst ignorēt pārdoto preču un paraugu savstarpējo proporciju (vienā piegādē var būt iekļauti 15 % paraugu, un proporcionāli tie varētu būt dārgāki par pārdotajām precēm).

Komentārs Nr. 11. Svītrots

Komentārs Nr. 12. Pārvadāšanas izmaksu apstrāde (jūras un gaisa pārvadājumi)

Tādu gaisa pārvadājumu papildu izmaksu apstrāde, kas radušās novēlotas nosūtīšanas dēļ

Vispārīga informācija

Lai izpildītu līgumā noteikto termiņu, izmanto citu pārvadājuma veidu, kas nav muitas vērtības noteikšanai deklarētais pārvadājuma veids, un piegādātājs sedz pārvadāšanas papildu izmaksas. Šīs izmaksas atbilst starpībai starp parastajām jūras pārvadājuma izmaksām un gaisa pārvadājuma izmaksām. Ievešanas laikā deklarē tikai zemākās jūras pārvadājuma izmaksas atbilstoši SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktam.

Faktisko pārvadāšanas izmaksu vērtības apstrāde nedrīkst atšķirties atkarībā no tā, vai ir spēkā *CIF* vai *FOB* vienošanās.

Faktu izklāsts

Uzņēmums A, kas ir liels apģērbu importētājs un mazumtirgotājs, pasūta kleitas no uzņēmuma B, kas ir apģērbu ražotājs un piegādātājs no Tālajiem Austrumiem, saskaņā *CIF* vai *FOB* jūras pārvadājumu noteikumiem. Pirkuma līgumā noteikts, ka uzņēmums B segs jebkādas papildu pārvadāšanas izmaksas par precēm, kas tiek nosūtītas ar novēlošanos, izmantojot citu pārvadājuma veidu (parasti pa gaisu), lai ievērotu noteiktos piegādes termiņus.

Ja preces tiek nosūtītas novēloti gaisa transportā, pārstāvis, ievēdot preces dalībvalstī, deklarē vai nu preču *CIF* vērtību bez papildu pārvadājuma izmaksām, vai *FOB* cenu, kam pieskaitīta summa, kura atbilst parastajai plānotajai jūras pārvadājumu likmei. Augstākas gaisa pārvadājumu izmaksas, kas šādā gadījumā faktiski rodas uzņēmumam B, pašlaik vienmēr tiek izslēgtas no muitas vērtības dalībvalstī, kas atklājusi šādu gadījumu.

Secinājums

Piemērojams Kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunkts. Visas pārvadāšanas izmaksas, kas radušās līdz ievēšanas brīdim ES, ir jāiekļauj muitas vērtībā. Nav svarīgi, kurš sedz šīs izmaksas.

Saistībā ar apspriestajiem gadījumiem tas nozīmē, ka deklarētajai muitas vērtībai, kuras pamatā ir *CIF* vai *FOB* cena, ir pareizi jāparāda faktiskās pārvadāšanas izmaksas.

SMK ĪA 23-01. pielikumu (aviopārvadājumu izmaksu sadalīšana) var piemērot, ja aviopārvadājumu izmaksas ir norādītas atsevišķi.

Ja preces sākotnēji norāda rēķinā kā *CIF* vai *FOB*, pircējam un pārdevējam pirms preču uzrādīšanas muitas ir jāvienojas, ka rēķinā norādītā cena nemainīsies gadījumā, ja nebūs iespējams ievērot piegādes termiņu un preces būs jāved ar gaisu transportu, nevis pa jūru. Šādā gadījumā tā pati cena tiek apstiprināta saistībā ar jauno *CIF* piegādes termiņu. Šī *CIF* cena ir pamats muitas vērtības noteikšanai.

Turpmāk sniegti piemēri, kas ilustrē šo gadījumu.

CIF

Sākotnēji A pērk izstrādājumu par 40 000 EUR ar piegādes nosacījumiem “*CIF* ieiešanas osta”. Paredzētais pārvadājuma veids ir jūras transports. (Kravas transportēšanas maksa šim pārvadājuma veidam ir 1000 EUR, ko pārdevējs B ir iekļāvis *CIF* cenā. Tādējādi preču cena ir 39 000 EUR.) Tā kā B nespēj ievērot noteikto piegādes termiņu, preces tiks nosūtītas pa gaisu. Piegādes nosacījumi automātiski mainās uz “*CIP* ielidošanas lidosta”. Pircējs maksā to pašu cenu 40 000 EUR apmērā, pat ja aviopārvadājuma rēķins liecina, ka B ir samaksājis 2000 EUR par aviopārvadājumu. Saskaņā ar jaunajiem piegādes nosacījumiem tiek atkal iekļautas visas pārvadāšanas izmaksas. Līdz ar to aviopārvadājuma izmaksas ir 2000 EUR, bet cena par precēm ir 38 000 EUR⁶.

Kas attiecas uz Savienības iekšējām izmaksām, šo kravas pārvadāšanas izmaksu kopējo daļu, kas ir iekļauta rēķinā norādītajā *CIP* cenā (piegādēm no Ķīnas 30 % no 2000 EUR = 600 EUR, skat. SMK ĪA 23-01. pielikumu), var atskaitīt saskaņā ar SMK 72. pantu. Līdz ar to ievesto preču muitas vērtība būs 39 400 EUR.

FOB

Par precēm sākotnēji izrakstīts rēķins 40 000 EUR apmērā ar piegādes nosacījumu “*FOB* osta, Ķīna”.

Paredzētais piegādes veids ir jūras pārvadājums (kravas pārvadājuma maksa šāda pārvadājuma gadījumā ir 1000 EUR, ko maksātu A). Tā kā pārdevējs B nevar piegādāt preces noteiktajā piegādes laikā, preces tiks nosūtītas pa gaisu ar piegādes nosacījumu “*CIP* ielidošanas lidosta”, nevis pa jūru. Tādējādi piegādes nosacījums tiek mainīts no *FOB* uz *CIP*. Aviopārvadājumu rēķinā uzrādītas aviopārvadājumu izmaksas – 2000 EUR. Bet A ir jāmaksā tikai kopējā saskaņotā pirkuma cena – 40 000 EUR. Saskaņā ar jaunajiem piegādes nosacījumiem tiek atkal iekļautas visas pārvadāšanas izmaksas. Līdz ar to aviopārvadājuma izmaksas ir 2000 EUR, bet preču cena ir 38 000 EUR¹.

Kas attiecas uz Savienības iekšējām izmaksām, šo kravas pārvadāšanas izmaksu kopējo daļu, kas ir iekļauta rēķinā norādītajā *CIP* cenā (piegādēm no Ķīnas 30 % no 2000 EUR = 600 EUR, skat. SMK ĪA 23-01. pielikumu), var atskaitīt saskaņā ar SMK 72. pantu. Līdz ar to ievesto preču muitas vērtība būs 39 400 EUR.

⁶ Šis aprēķins ir veikts tikai uzskatāmības nolūkā; rēķinā var būt norādīta tikai kopējā summa – 40 000 EUR.

Komentārs Nr. 13. Vadlīnijas par SMK ĪA 128. un 136. pantu

1. nodaļa. Ievads

1. Šajās vadlīnijās ir ievērota SMK ĪA attiecīgo noteikumu struktūra un secība, un tajās galvenā uzmanība ir pievērsta jauniem elementiem muitas vērtības noteikšanas noteikumos. Tajās pārskatītas un tās aizstāj iepriekšējās vadlīnijas par šiem elementiem.
2. Šīs vadlīnijas tika pilnīgi iekļautas “Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājumā”⁷ 2021. gadā.

2. nodaļa. Darījuma vērtība

2.1. Pārdošana izvešanai

SMK 70. panta 1. punkts

Preču muitas vērtības pamatbāze ir darījuma vērtība, kas ir faktiski samaksātā vai maksājamā cena par precēm, kad tās pārdod izvešanai uz Savienības muitas teritoriju; šī cena vajadzības gadījumā tiek pielāgota.

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

To preču darījuma vērtību, kuras pārdod eksportam uz Savienības muitas teritoriju, nosaka muitas deklarācijas pieņemšanas laikā, pamatojoties uz pārdošanu, kas veikta tieši pirms preču ieviešanas minētajā muitas teritorijā.

1. SMK ĪA 128. panta 1. punktā ir noteikts princips, ka darījuma vērtības noteikšanas metode ir piemērojama *pārdošanai, kas veikta tieši* pirms preču ieviešanas ES muitas teritorijā, ar nosacījumu, ka šāda pārdošana faktiski ir “pārdošana izvešanai” uz Savienības muitas teritoriju.
2. Attiecīgais brīdis, lai noteiktu vērtējamo preču darījuma vērtību, ir tad, kad preces ievēd Savienības muitas teritorijā (skat. SMK IV sadaļas noteikumus). Attiecīgā pārdošana Savienībā ievestajām precēm ir pārdošana, kas notiek, kad tiek šķērsota robeža, t. i., tajā brīdī īstenota galīgā pārdošana, lai izpildītu pārdevuma līgumu.
3. Parasti pārdevējs atrodas eksportētājvalstī, bet pircējs – Savienībā. Tomēr jāuzsver, ka saistībā ar pārdošanas atzīšanu par pārdošanu izvešanai uz importētājvalsti Līgumā par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII panta piemērošanu (PTO Nolīgums par muitas vērtības noteikšanu) nav noteikumu, kas attiektos uz valsti, kurā atrodas pārdošanas darījuma puses. Šajā kontekstā ir lietderīgi atzīmēt Eiropas Kopienu Tiesas 1990. gada 6. jūnija spriedumu (C-11/89)⁸, kurā Tiesa uzsver, ka “*cenu, kas noteikta*

⁷ Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums, pieejams: UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

⁸ Tiesas 1990. gada 6. jūnija spriedums lietā C-11/89 “Unifert” pret *Hauptzollamt Münster*”, ECLI:EU:C:1990:237 (pieejams <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A61989CJ0011>) un Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums (skat. E sadaļu).

pārdevuma līgumā, kurš noslēgts starp Kopienā reģistrētām personām, var uzskatīt par darījuma vērtību ..”. Arī PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja savā konsultatīvajā atzinumā Nr. 14.1 “*Meaning of the expression “sold for export to the country of importation”*” [Frāzes “pārdots izvešanai uz importētājvalsti” nozīme] ir norādījusi, ka valsts, kurā notika pārdošana, neietekmē jēdziena “pārdošana izvešanai uz importētājvalsti” izpratni (skat. 2. piemēru sadaļā “TCCV instrument”)⁹.

4. SMK ĪA 128. panta 1. punktā noteikts, ka attiecīgā pārdošana, lai noteiktu preču vērtību, ir pārdošana vai eksports, kura rezultātā preces ieved Savienībā. Tā ir pārdošana, kas *veikta tieši pirms* preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā.
5. Šī pārdošana ļauj piemērot darījuma vērtības noteikšanas metodi tādā veidā, ka muitas deklarācijas pieņemšanas laikā tiek ņemta vērā visa komercdarījuma būtība. Tas ļauj pareizi piemērot citus attiecīgos noteikumus (piemēram, noteikumus par pieskaitījumiem un atskaitījumiem). Ja tas nav iespējams, darījuma vērtības noteikšanas metodi nav iespējams piemērot.
6. Tāpēc šī ir pārdošana, kas ļauj komersantiem un muitai faktiski piemērot darījuma vērtības noteikšanas metodi.
7. Vienkāršs piemērs:

B pērk no A, un preces tiek ievestas Savienībā. Šī pārdošana ir pārdošana, kas tiek veikta (notiek), pirms preču ieviešanas Savienībā (skat. 1. piemēru 2.3. punktā)

vai

B pērk no A, un pēc tam B pārdod C, un šī pēdējā pārdošana (B pārdod C) ir pārdošana, kas tiek veikta pirms preču ieviešanas ES. Tāpēc darījums, kurā B pārdod C, ir pārdošana, kas kvalificējama kā pārdošana, kura tiek veikta (tieši) pirms ieviešanas Savienībā (skat. 2. piemēru 2.3. punktā).

8. PTO Nolīgumā par muitas vērtības noteikšanu nav sniegta “pārdošanas” definīcija. Tomēr konsultatīvajā atzinumā Nr. 1.1. “*The concept of “sale” in the Agreement*” [Nolīgumā izmantotais jēdziens “pārdošana”], ko izdevusi PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja, noteikts, ka “*.. saistībā ar Nolīguma pamatmērķi, proti, muitas vērtības noteikšanai pēc iespējas plašāk izmantot ievesto preču darījuma vērtību, interpretācijas un piemērošanas vienveidību var panākt, lietojot terminu “pārdošana” visplašākajā nozīmē ..”*”.
9. SMK ĪA 128. pantā netiek mainīta izpratne par to, kas ir preču pārdošana muitas vērtības noteikšanai. Darījuma vērtības pamatkritēriji paliek spēkā. Termina “pārdošana” jēga (un koncepcija) netiek mainīta.
10. Protams, ir jānodrošina, lai darījums, kas tiek izmantots par muitas vērtības pamatbāzi saskaņā ar SMK 70. pantu, notiktu kā reāls pārdošanas darījums ar faktisku pircēju un pārdevēju. Citiem vārdiem sakot, lai saskaņā ar SMK 70. pantu noteiktu muitas vērtību, ir

⁹ Skat. arī PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas komentāru Nr. 22.1 “*Meaning of the expression “sold for export to the country of importation” in a series of sales*” [Frāzes “pārdots izvešanai uz importētājvalsti” nozīme pārdošanas darījumu sērijā].

jānosaka, vai darījuma puses var uzskatīt par pircēju un pārdevēju un vai darījums juridiski, kā arī komerciālā izpratnē atzīstams par pārdošanu. Piemēram, nav iespējams pieņemt, ka pārdošana faktiski notiek tad, ja preces tiek ievestas konsignācijai, ja tās ieved viena un tā paša uzņēmuma filiāles, kas nav atsevišķas juridiskas personas, vai ja tās tiek ievestas saskaņā ar nomas vai līzings līgumu (pat ja līgumos ir iekļauta preču iegādes iespēja). Arī pirkuma pasūtījums nevar būt pamats ievesto preču muitas vērtības noteikšanai. Pirkuma pasūtījums ir oficiāls piedāvājums, ko potenciālais pircējs iesniedz potenciālajam pārdevējam, paužot pirmā subjekta gatavību noslēgt pārdevuma līgumu. Atšķirībā no pārdevuma līguma pirkuma pasūtījums pats par sevi nav saistošs līgums. Tiek uzskatīts, ka pārdevuma līgums starp pircēju un pārdevēju tiek noslēgts tikai tad, kad potenciālais pārdevējs apstiprina (pieņem) pirkuma pasūtījumu. Tas attiecas uz darījumiem kopumā, jo potenciālais pārdevējs (piedāvātājs/apsolītājs) piedāvājumus var iesniegt arī potenciālajam pircējam (piedāvājuma saņēmējam / apsolījuma ņēmējam).

11. Turklāt jāuzsver, ka saskaņā ar SMK ĪA 145. pantu “*rēķins, kas attiecas uz deklarēto darījuma vērtību*”, tiek prasīts kā pavaddokuments SMK 163. panta 1. punkta izpratnē. Šāds rēķins tiek izrakstīts saistībā ar pārdošanas darījumu, kuru ne tikai noslēdz, bet arī veic tajā iesaistītās puses. Faktiski samaksātā vai maksājamā cena ir muitas vērtības pamatelements, kas noteikts saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi. Tāpēc SMK ĪA 145. pantā minētais rēķins ir pamatdokuments, ja piemēro Savienības muitas noteikumus, kas paredzēti muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar SMK 70. pantu.
12. Informācija par iegādāto preču cenu ir tikai viena daļa no datiem, kas nepieciešami muitas vērtības noteikšanai (citi nepieciešamie dati, kas deklarētājam jāsniedz muitas vērtības noteikšanai, ir izklāstīti SMK DA B pielikumā (SMK DA 2. panta 2. punkts). Deklarētāja rīcībā jābūt visai informācijai/datiem, kas nepieciešami muitas vērtības deklarēšanai saskaņā ar SMK 70. pantu, izņemot gadījumus, kad piemērojami noteikumi par vienkāršotām muitas deklarācijām (SMK 166. un 167. pants).
13. Savienības tiesību aktos muitas jomā ir norādīts, kuri dati un dokumenti ir obligāti, lai precēm piemērotu noteiktu muitas procedūru. Ja nav informācijas un/vai dokumentu, kas saskaņā ar spēkā esošajiem Savienības tiesību aktiem muitas jomā ir nepieciešami muitas vērtības deklarēšanai saskaņā ar SMK 70. pantu, darījuma vērtības noteikšanas metode nebūs piemērojama. Šā iemesla dēļ būs jāizmanto viena no palīgmetodēm (SMK 74. pants un tā īstenošanas noteikumi).

2.2. SMK ĪA 128. panta 2. punkts – tādu preču pārdošana, kurām pirms laišanas brīvā apgrozībā piemēro īpašu muitas kārtību

SMK ĪA 128. panta 2. punkts

Ja preces pārdod eksportam uz Savienības muitas teritoriju nevis pirms tās tika ievestas minētajā muitas teritorijā, bet gan kamēr tās ir pagaidu uzglabāšanā vai tām piemērota īpaša procedūra, izņemot iekšējā tranzīta procedūru, galapatēriņa procedūru vai procedūru “izvešana pārstrādei”, darījuma vērtība tiks noteikta, pamatojoties uz minēto pārdošanu.

-
1. Tas *inter alia* attiecas uz muitas noliktavā esošo preču muitas vērtību, kad tās deklarē laišanai brīvā apgrozībā. Šis noteikums attiecas ne tikai uz precēm, kuras pārdod, kamēr tās tiek turētas muitas noliktavā. Atbilstīgi ir arī citi muitas kārtības gadījumi (preces pagaidu uzglabāšana vai preces, kurām piemērota īpaša procedūra, izņemot iekšējo tranzīta procedūru, galapatēriņa procedūru vai procedūru izvešanai pārstrādei). Tomēr vienkāršības labad un tādēļ, ka šajā kontekstā visbiežāk tiek izmantota muitas noliktavas procedūra, šajās vadlīnijās tiks aplūkota tikai procedūra uzglabāšanai muitas noliktavā.
 2. SMK ĪA 128. panta 2. punkts attiecas uz gadījumiem, kad noliktavā esošas preces “pārdod izvešanai” un nav notikusi preču pārdošana pēc to ieviešanas Savienībā.
 3. Tādēļ tiek aplūktas situācijas, kad preces ir ievestas Savienībā, bet nav deklarētas laišanai brīvā apgrozībā, proti, tiek ievietotas pagaidu uzglabāšanā vai tām tiek piemērota īpaša procedūra (uzglabāšana, ieviešana pārstrādei, ārējs tranzīts vai pagaidu ieviešana), saistībā ar kuru muitas parāds vēl nav izveidojies.
 4. Ja pārdošana izvešanai notiek brīdī, kad preces ir ievestas Savienībā, tas ir pamats muitas vērtības noteikšanai (SMK ĪA 128. panta 1. punkts).
 5. Ja šāda pārdošana nepastāv, pārdošana (kas tiek uzskatīta par “pārdošanu izvešanai”), kas tiek veikta, kamēr precēm tiek piemērota procedūra uzglabāšanai muitas noliktavā, būs atbilstošs pamats deklarētajam deklarēt muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi.
 6. Situācijās, kad preces tiek pārdotas un atbilst SMK 70. pantā izklāstītajiem nosacījumiem pēc tam, kad tām ir piemērota īpaša procedūra, šādu pārdošanu izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi.
 7. SMK ĪA 128. panta 2. punkta piemērošanā pamatojas uz Savienības likumdevēja iecerēto nozīmi, proti, ka situācijās, kas norādītas panta 2. punkta noteikumos, *darījuma vērtība tiks noteikta, pamatojoties uz šo pārdošanu*. Minētā panta 2. punkta noteikumus nevar piemērot šķirti no šā panta 1. punkta noteikumiem. Ņemot vērā panta 1. punkta noteikumu formulējumu, jāpieņem, ka *šī pārdošana* nozīmē pārdošanu, kas notiek vistuvāk preču ieviešanas brīdīm Savienības muitas teritorijā.
 8. Turklāt ir jānošķir situācija, kad pārdošana tiek identificēta muitas vērtības noteikšanas nolūkā, un muitas deklarācijas pieņemšanas situācija, kurā muitas vērtību nosaka, lai aprēķinātu muitas nodokļu summu. Fakts, ka pirms preču ieviešanas šajā muitas teritorijā un procedūras sākšanas preču uzglabāšanai muitas noliktavā preces netika pārdotas uz Savienības muitas teritoriju un ka attiecīgā pārdošana notika tikai tad, kad preces jau atradās noliktavā, neietekmē šo nošķirumu. Tādēļ, ja saistībā ar precēm, kurām piemērota procedūra uzglabāšanai muitas noliktavā, tika veikts vairāk nekā viens pārdošanas darījums, tikai tas pārdošanas darījums, kas tika noslēgts vistuvāk preču ieviešanas brīdīm Savienības muitas teritorijā, ir attiecīgā pārdošana muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi. Šim nolūkam nevar izmantot nevienu citu turpmāku pārdošanu, tostarp pēdējo pārdošanu pirms preču uzrādīšanas laišanai brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā.
 9. Vispārīgāk runājot, muitas vērtībai jāpamatojas uz darījuma vērtību tādā pārdošanā, kas notiek muitas noliktavā vai no tās Savienības teritorijā, tikai tad, ja kumulatīvi ir izpildīti

šādi nosacījumi:

- saskaņā ar SMK ĪA 128. panta 1. punktu nenotiek pārdošana izvešanai;
- pārdošana muitas noliktavā atbilst SMK 70. panta prasībām.

2.3. Praktiski piemēri, kas ilustrē attiecīgo pārdošanu darījuma vērtības noteikšanai saskaņā ar SMK ĪA 128. panta 1. un 2. punktu (ja precēm tiek piemērota īpaša muitas kārtība (piemēram, procedūra uzglabāšanai muitas noliktavā))

1. Turpmāko piemēru galvenais mērķis ir ilustrēt SMK ĪA 128. panta piemērošanu. Tika ņemti vērā divi galvenie aspekti. Pirmkārt, tiek identificēta tāda pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, kuru varētu izmantot ievesto preču muitas vērtības deklarēšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā noteikts SMK 70. pantā. Otrkārt, piekļuve faktūrrēķinam kā pavaddokumentam SMK ĪA 145. panta izpratnē kopsakarā ar SMK 163. panta 1. punktu. Otrā problēma kļūst acīmredzama secīgu pārdošanas scenāriju gadījumos.
2. Saskaņā ar Savienības tiesību aktiem muitas jomā un ņemot vērā muitas formalitāšu izpildi var identificēt dažādus dalībniekus, piemēram, eksportētājus un importētājus, kravas sūtītājus un saņēmējus, pircējus un pārdevējus, deklarētājus, pārvadātājus, atļauju turētājus un pārstāvjus. Dažreiz viens un tas pats subjekts var uzņemt vairākus pienākumus. Piemēram, ievesto preču pircējs varētu būt arī importētājs un deklarētājs.
3. Turpmāk sniegtie piemēri attiecas uz *pircējiem* un *importētājiem*. Jāatgādina, ka galvenais jēdziens, kas nosaka, vai ir piemērojami Savienības muitas noteikumi, kuri attiecas uz darījuma vērtības noteikšanas metodi, ir *pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju*. Šādas pārdošanas esība ir pirmais juridiskais nosacījums, lai metodi izmantotu. Tāpēc turpmāk atspoguļotajās diagrammās pārdošanas darījumos iesaistītās puses ir norādītas kā *pārdevēji* un *pircēji*. Tā kā muitas vērtības noteikšanas juridiskais aspekts ir saistīts ar ievēšanas darbībām, turpmāk sniegtajās diagrammās ir jāidentificē arī importētājs. Saskaņā ar Savienības tiesību aktiem muitas jomā **importētājs ir puse, kura sagatavo ievēšanas deklarāciju vai kuras vārdā tiek sagatavota ievēšanas deklarācija**.¹⁰

¹⁰ SMK DA B pielikums "Kopējas datu prasības attiecībā uz deklarācijām, paziņojumiem un savienības preču muitas statusa apliecinājumu", II SADAĻA "Piezīmes attiecībā uz datu prasībām", 3. grupa – Puses, 3/15. "Importētājs".

1. PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

Pārdošana starp **A** un **B** notiek pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā. **B** deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

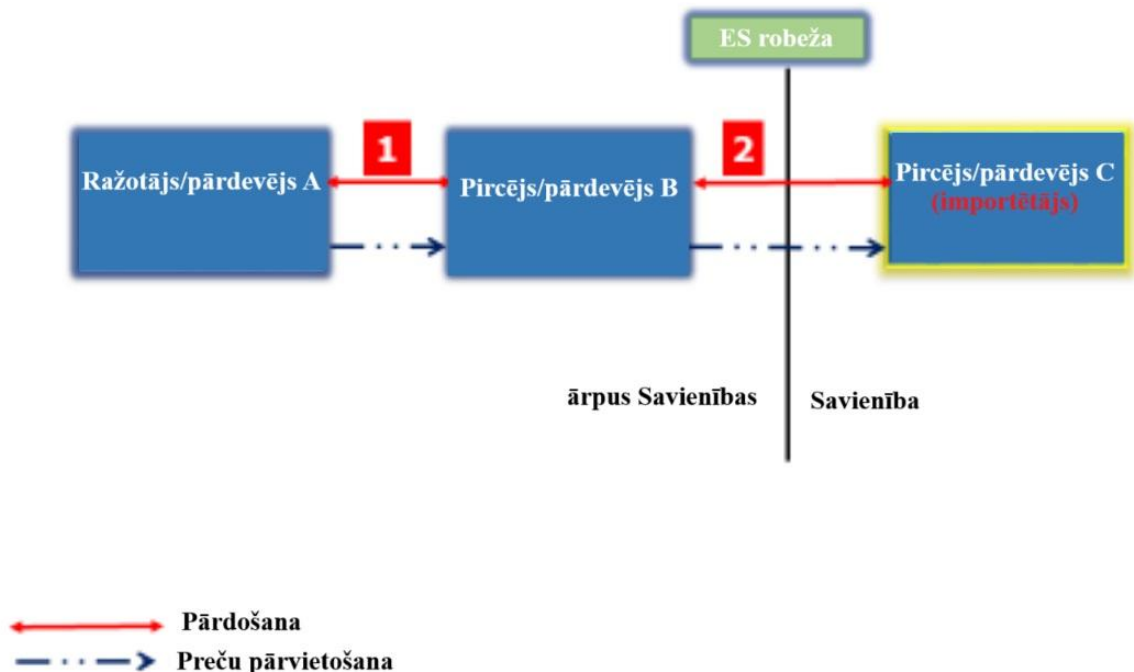

Tieši pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā notiek tikai viena pārdošana. Šī pārdošana ir pamats muitas vērtības deklarēšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

2. PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

Pārdošana starp A un B, kā arī pārdošana starp B un C notiek pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā. C deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

Pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas noslēgts starp B un C. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

3.a) PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

Pārdošana starp A un B, kā arī pārdošana starp B un C notiek pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, savukārt pārdošana starp C un D notiek pēc tam, kad preces ir ievestas Savienības muitas teritorijā. C deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

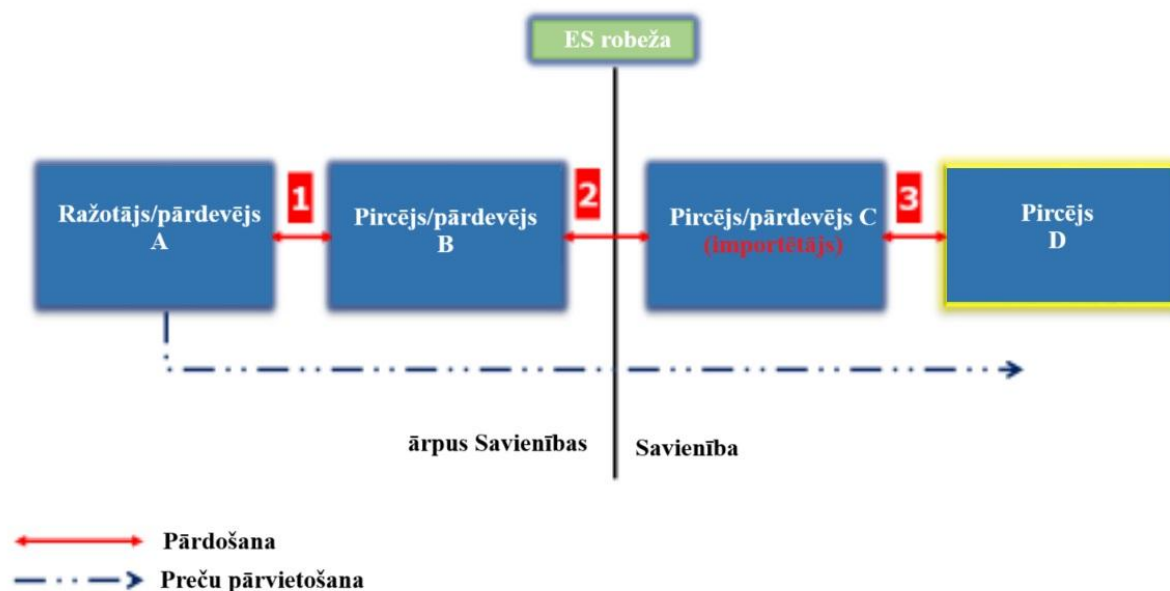

Pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas noslēgts starp B un C. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

3.b) PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

Pārdošana starp **A** un **B**, kā arī pārdošana starp **B** un **C** notiek pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, savukārt pārdošana starp **C** un **D** notiek pēc tam, kad preces ir ievestas Savienības muitas teritorijā. **D** deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

Pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas noslēgts starp **B** un **C**. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

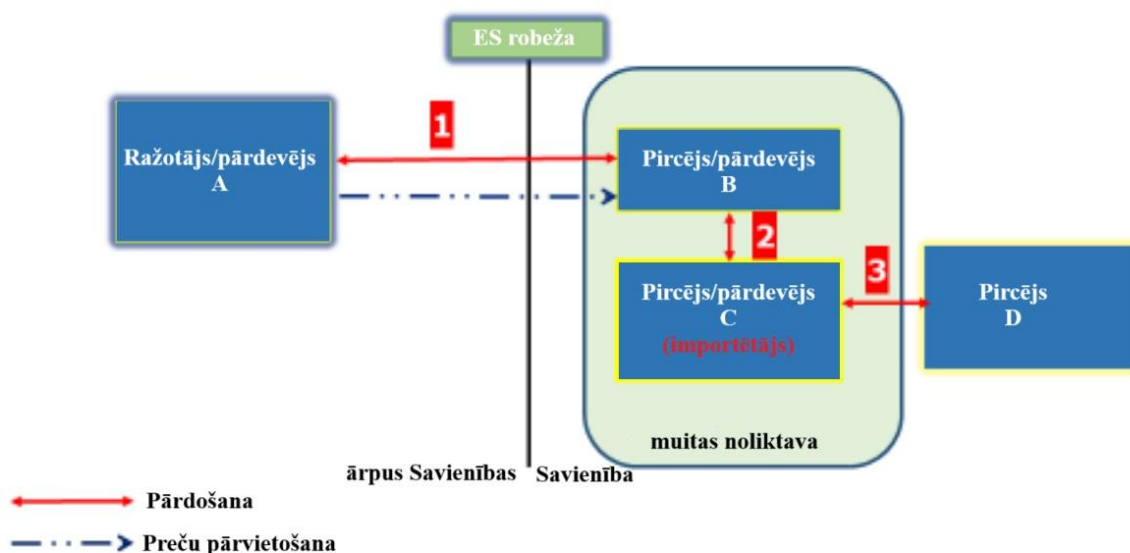
Tomēr iespēja izmantot darījuma vērtības noteikšanas metodi ir atkarīga no importētāja (**D**) piekļuves rēķinam, kas attiecas uz pārdošanas darījumu, kurš noslēgts starp **B** un **C** (SMK ĪA 145. pants kopsakarā ar SMK 163. panta 1. punktu). Ja importētājam nav piekļuves šim rēķinam, darījuma vērtības noteikšanas metode nav piemērojama.

NB! Vienīgā atšķirība starp 3.a) un 3.b) piemēru ir subjekts, kurš darbojas kā importētājs (3.a) piemērā importētājs ir C, 3.b) piemērā importētājs ir D).

4.a) PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

A pārdod preces B pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā. Preces no A tiek piegādātas tieši Savienībā, kur B tās uzglabā muitas noliktavā. Kamēr preces tiek uzglabātas muitas noliktavā, B tās pārdod C. Tad C pārdod preces D. C deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

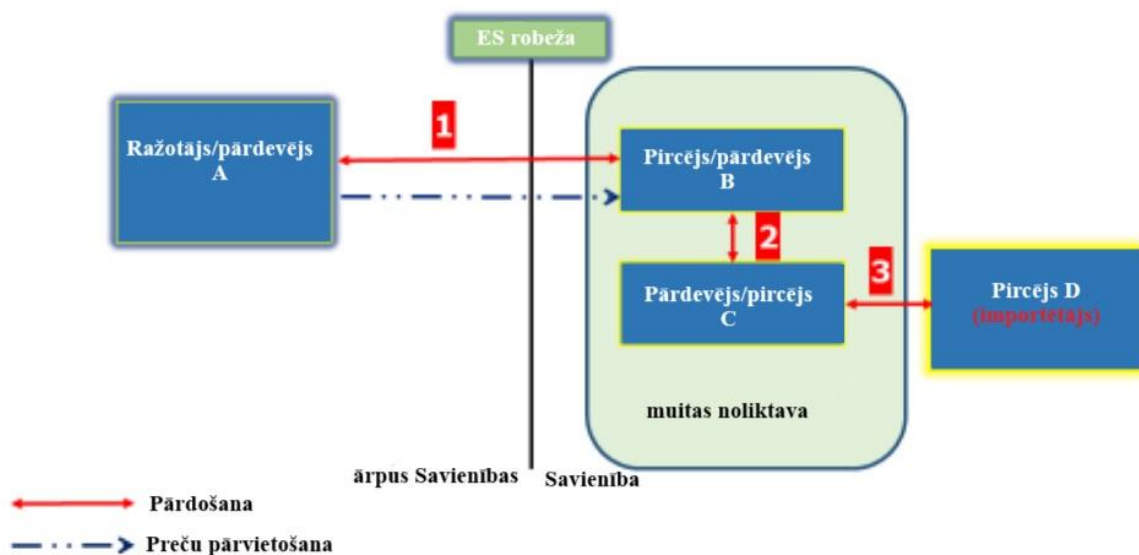
Pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas noslēgts starp **A** un **B**. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

Tomēr iespēja izmantot darījuma vērtības noteikšanas metodi ir atkarīga no importētāja (**C**) piekļuves rēķinam, kas attiecas uz pārdošanas darījumu, kurš noslēgts starp **A** un **B** (SMK ĪA 145. pants kopsakarā ar SMK 163. panta 1. punktu). Ja **C** nav piekļuves šim rēķinam, darījuma vērtības noteikšanas metode nav piemērojama.

4.b) PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

A pārdod preces B pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā. Preces no A tiek piegādātas tieši Savienībā, kur B tās uzglabā muitas noliktavā. Kamēr preces tiek uzglabātas muitas noliktavā, B tās pārdod C. Tad C pārdod preces D. D deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

Pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ievešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas noslēgts starp **A** un **B**. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

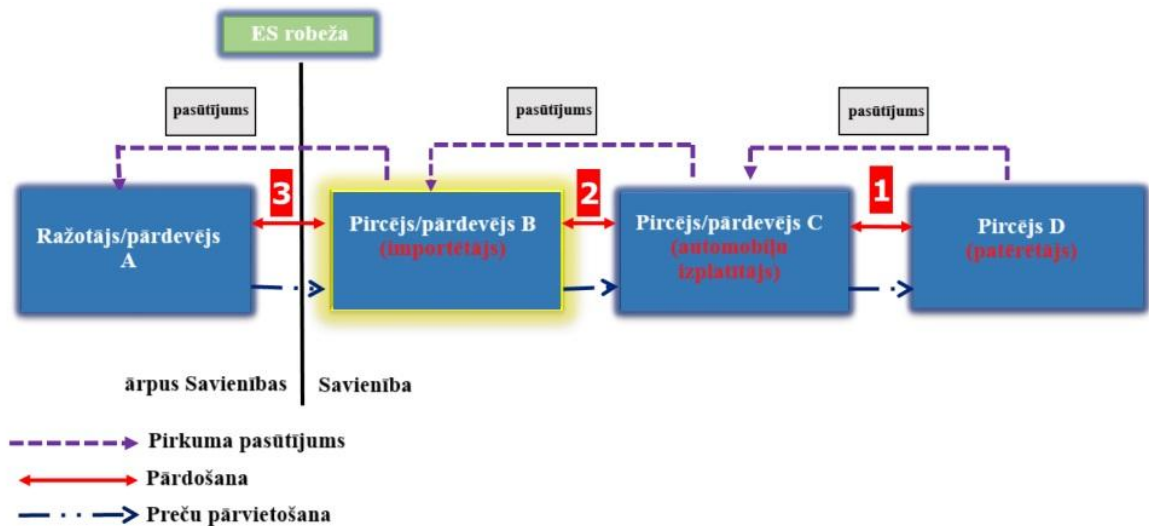
Tomēr iespēja izmantot darījuma vērtības noteikšanas metodi ir atkarīga no importētāja (**D**) piekļuves rēķinam, kas attiecas uz pārdošanas darījumu, kurš noslēgts starp **A** un **B** (SMK ĪA 145. pants kopsakarā ar SMK 163. panta 1. punktu). Ja **D** nav piekļuves šim rēķinam, darījuma vērtības noteikšanas metode nav piemērojama.

*NB! Vienīgā atšķirība starp 4.a) un 4.b) piemēru ir subjekts, kurš darbojas kā importētājs (4.a) piemērā importētājs ir **C**, 4.b) piemērā importētājs ir **D**).*

5. PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 1. punkts

Šis ir piemērs secīgiem pasūtījumiem, kas tiek attiecīgi pieņemti, kā rezultātā notiek secīga pārdošana, sākot no ES patērētāja (pircējs **D**), izmantojot automobiļu izplatītāju (pircējs **C**), līdz importētājam (pircējs **B**). Pārdošanas darījumi notiek pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā. Pārdošana starp **A** un **B** ir pārdošana, kas notiek tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā. **B** deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā.

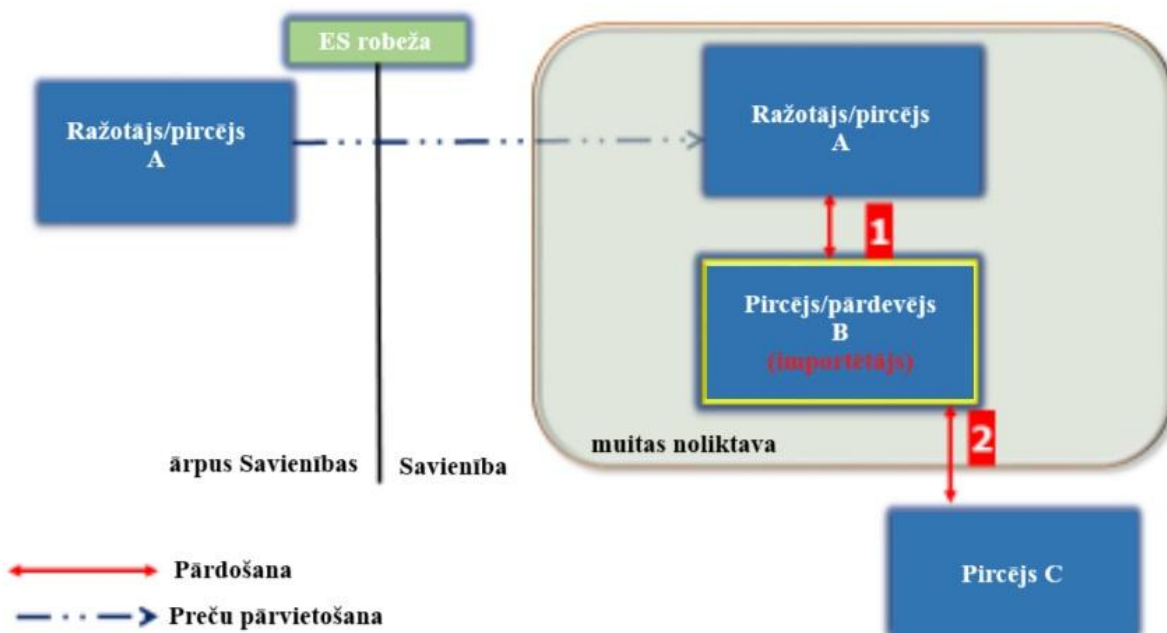
Šis ir piemērs secīgiem pasūtījumiem, kas tiek attiecīgi pieņemti, kā rezultātā notiek secīga pārdošana (vairāk informācijas par pirkuma pasūtījumiem skatīt 2.1. iedaļas 10. punktā iepriekš).

Parādītajā piemērā pārdošana, kas notika tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā, ir pārdošanas darījums, kas tika noslēgts starp **A** un **B**. Pārdošana ietvēra preču faktisku pārvietošanu pāri Savienības robežai. Šī pārdošana ir pārdošana izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, un to izmanto, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

6. PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 2. punkts

A pārvieto preces uz Savienību un uzglabā tās muitas noliktavā. Kamēr preces atrodas muitas noliktavā, A tās pārdod B. Pārdošana starp A un B notiek pēc preču ieviešanas Savienībā. B deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā un pēc tam pārdod tās C.

Tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā nenotiek neviena pārdošana. Tāpēc SMK ĪA 128. panta 1. punkta noteikumi nav piemērojami.

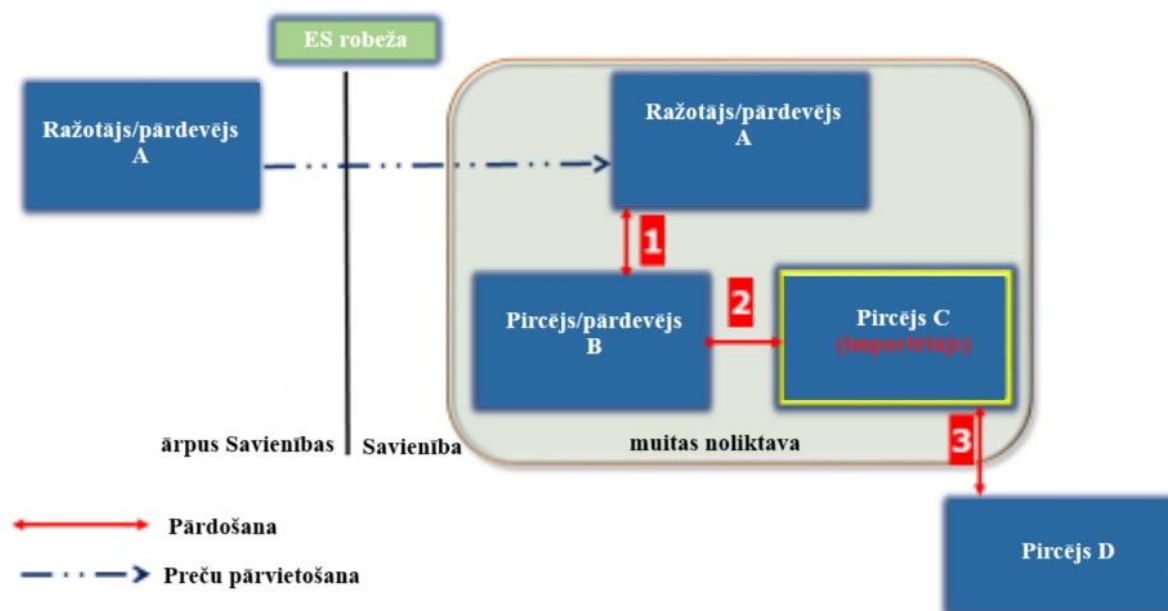
Tomēr laikā, kad ievestajām precēm piemēro procedūru uzglabāšanai muitas noliktavā, tiek noslēgts šo preču pārdošanas darījums starp **A** un **B**.

Nemot vērā, ka SMK ĪA 128. panta 2. punkta noteikumus nevar piemērot šķirti no minētā panta 1. punkta noteikumiem, muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi izmanto pārdošanas darījumu, kas noslēgts starp **A** un **B**, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā.

7. PIEMĒRS

SMK ĪA 128. panta 2. punkts

A pārvieto preces uz Savienību un uzglabā tās muitas noliktavā. Kamēr preces atrodas muitas noliktavā, A tās pārdod B. Tad B tās pārdod C. Abi pārdošanas darījumi (starp A un B un starp B un C) notiek pēc preču ieviešanas Savienībā. C deklarē preces laišanai brīvā apgrozībā un pēc tam pārdod tās D.

Tieši pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā nenotiek neviena pārdošana. Tāpēc SMK ĪA 128. panta 1. punkta noteikumi nav piemērojami.

Tomēr laikā, kad ievestajām precēm piemēroja procedūru uzglabāšanai muitas noliktavā, tās tika divreiz pārdotas – pārdošanas darījumā, kas noslēgts starp **A** un **B**, un pārdošanas darījumā, kas noslēgts starp **B** un **C**.

Ņemot vērā, ka SMK ĪA 128. panta 2. punkta noteikumus nevar piemērot šķirti no minētā panta 1. punkta noteikumiem, muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi izmanto pārdošanas darījumu, kas noslēgts starp **A** un **B**, kā paredzēts SMK 70. panta 1. punktā. Citiem vārdiem sakot, pārdošana, kas notika vistuvāk brīdim, kad preces nonāca Savienības muitas teritorijā, ir attiecīgā pārdošana muitas vērtības deklarēšanai saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi.

Tomēr iespēja izmantot darījuma vērtības noteikšanas metodi ir atkarīga no importētāja (**C**) piekļuves rēķinam, kas attiecas uz pārdošanas darījumu, kurš noslēgts starp **A** un **B** (SMK ĪA 145. pants kopsakarā ar SMK 163. panta 1. punktu). Ja **C** nav piekļuves šim rēķinam, darījuma vērtības noteikšanas metode nav piemērojama.

2.4. Līdz 2017. gada 31. decembrim spēkā esošie pārejas noteikumi

SMK ĪA 347. pants

1. Preču darījuma vērtību var noteikt, pamatojoties uz pārdošanu, kas tiek veikta pirms šīs regulas 128. panta 1. punktā minētās pārdošanas, ja personai, kuras vārdā deklarācija tiek iesniegta, ir tāda līguma saistības, kas noslēgts pirms 2016. gada 18. janvāra.

1. Ar SMK ĪA 347. pantu ieviesa pagaidu pasākumu, kas ļāva importētājiem ņemt vērā (respektēt) viņu godprātīgi noslēgtos līgumus, kuri bija spēkā 2016. gada 18. janvārī (jaunās regulas spēkā stāšanās brīdī), un nodrošināt viņiem saprātīgu periodu, lai tad, kad nepieciešams, pielāgotu savus attiecīgos tirdzniecības modeļus. Noteikumi bija piemērojami līdz 2017. gada 31. decembrim.
2. Lai gan SMK ĪA 347. pants bija piemērojams līdz 2017. gada 31. decembrim, joprojām var būt tā, ka muitas tiesvedībās vai tiesas procesos jārisina jautājumi, kas attiecas uz minētā panta piemērošanu. Šādās situācijās muitas dienestiem vai valsts administratīvajām tiesām būs jāpārbauda konkrētas lietas fakti un apstākļi, ņemot vērā minētos noteikumus.
3. Šā pagaidu pasākuma rezultātā importētājam tika atļauts izmantot pārdošanu, kas nav SMK ĪA 128. panta 1. punktā norādītā pārdošana, tostarp, piemēram, “agrāku” pārdošanas darījumu (pārdošanu, kas notika pirms SMK 128. panta 1. punktā norādītās pārdošanas), ja šajā saistībā komersantu ierobežoja vai saistīja kāds līgums, kas noslēgts pirms jaunā tiesību akta stāšanās spēkā.
4. Ja šādā līgumā bija paredzēts, ka tiek izmantots īpašs pārdošanas darījums (tostarp agrāka pārdošana), kuru saskaņā ar iepriekšējiem tiesību aktiem¹¹ būtu atbilstīgi uzskatīt par pārdošanu izvešanai, tad to pašu pārdošanas darījumu joprojām varētu izmantot ar nosacījumu, ka līgums ir spēkā līdz 2017. gada 31. decembrim.
5. Atsauce uz “attiecīgo līgumu” nebūtu attiecināma tikai uz pārdevuma līgumu starp pircēju un pārdevēju – šāds līgums varētu būt noslēgts starp pusēm, piemēram, starp preču pircēju un pusēm, ar kurām šim pircējam bija noslēgti nākotnes līgumi un saistības. Šajā saistībā komersantiem tika nodrošināta “tiesiskā palāvība” attiecībā uz līguma noteikumiem.
6. Netika noteikti īpaši nosacījumi attiecībā uz attiecīgā līguma veidu vai struktūru. Tādējādi šim līgumam nebija jāattiecas tikai uz produktu un tajā nebija jānorāda precīzs piegādes datums, daudzums un pirkuma cena. Tāpēc šo noteikumu var piemērot tā dēvētajiem “pamatlīgumiem”.

¹¹ 147. panta 1. punkts Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi.

3. nodaļa. Honorāri un licences maksas

SMK 71. pants un SMK ĪA 136. pants

SMK 71. pants

Darījuma vērtības sastāvdaļas

1. Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 70. pantu, cenai, kura ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tiek pievienoti:

(..)

c) ar novērtējamajām precēm saistītā atlīdzība un licences maksas, kas tieši vai netieši ir jāmaksā pircējam kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums, ja vien šāda atlīdzība un maksas jau nav iekļautas faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā;

Šo noteikumu īsteno ar SMK ĪA 136. pantu.

1. SMK ĪA 136. pants ietver vairākus jaunus nosacījumus, kuri ir diezgan maznozīmīgi un kuros galvenokārt vienkārši pārformulēti daži pašsaprotami SMK galveno noteikumu pamataspekti. Nozīmīgākās pārmaiņas ir tās, ka daži Kopienas Muitas kodeksa īstenošanas noteikumi vairs nav ietverti SMK normatīvajā regulējumā.

3.1. Honorāri un licences maksas

1. Ievestās preces bieži ietver elementus (piemēram, intelektuālā īpašuma tiesības), saistībā ar kuriem maksājama atlīdzība (samaksa), izmantojot *maksājumus, kurus raksturo kā honorārus vai licences maksas*.
2. SMK 71. pantā atzīts, ka šie maksājumi ir preču muitas vērtības daļa. Ja šādi maksājumi jau ir iekļauti preču cenā, šāda vērtība automātiski tiek iekļauta muitas vērtībā.
3. SMK 71. pants arī paredz, ka tad, ja šādu elementu vērtība *nav iekļauta* preču cenā, šie maksājumi ir iekļaujami muitas vērtībā, proti, ir jākorģē preču cena.
4. Tādēļ saskaņā ar SMK 71. pantu maksājumi par attiecīgo tiesību (t. i., bezķermeniskas lietas) izmantošanu ir jāņem vērā, nosakot ievesto preču muitas vērtību.
5. Netieši tiek atzīts, ka komercdarbības prakse un tiesiskais regulējums, kas saistīti ar intelektuālā īpašuma tiesībām, honorāriem un licences maksām, ir būtiski svarīgi un piemērojami. Tomēr ES tiesību aktos muitas jomā nav sniegta honorāru un licences maksu definīcija.¹²

¹² Savukārt PTO Nolīgumā par muitas vērtības noteikšanu nav noteikts arī honorāru vai licences maksu apjoms.

3.2. Darbības joma

1. Vispārīga termina “honorāri un licences maksas” definīcija ir atrodama *OECD* Paraugkonvencijas par nodokļu uzlikšanu ienākumiem un kapitālam (2017. gada izdevums) 12. panta 2. punktā:

“Jebkādi maksājumi, ko saņem kā atlīdzību par jebkura literāra, mākslas vai zinātniska darba, tostarp kinematogrāfa filmu, jebkura patenta, preču zīmes, dizainparauga vai modeļa, plāna, slepenas formulas vai procesa, autortiesību izmantošanu vai izmantošanas tiesībām vai par informāciju, kas attiecas uz rūpniecisku, komerciālu vai zinātnisku pieredzi.”¹³

2. Iepriekš minētā definīcija ir noderīga¹⁴ un norāda, ka honorāri un licences maksas ir maksājumi par dažādām tiesībām (bezķermeniskām lietām). SMK nav ietverts dažādu tiesību nošķirums. Tāpēc honorāriem un licences maksām par tiesībām izmantot, piemēram, preču zīmi, vairs nav piemērojami īpaši noteikumi, bet uz tiem attiecas SMK 71. panta un SMK ĪA 136. panta vispārējie noteikumi.
3. Novērtēšanas noteikumos nav aplūkoti licencēšanas režīmi, jo tie iekļauti attiecīgajos komercdarījumu līgumos. Tomēr tipiski piemēri ir šādi: ievestu preču (tostarp patentu, dizainparaugu, modeļu un ražošanas tehnoloģisko zināšanu, preču zīmju) ražošana un/vai pārdošana izvešanai, ievestu preču (jo īpaši autortiesību, ražošanas procesu, kas neatņemami iekļauti investējās precēs) izmantošana vai tālākpārdošana.

3.3. Līgumi un licencēšana

1. Ja ir jāmaksā honorāri un licences maksas, maksāšanas nosacījumi bieži tiek noteikti atsevišķā oficiālā rakstveida līgumā vai nolīgumā, kuru parasti dēvē par “licences līgumu” un kurā sīki norādīts licencētais produkts, piešķirto tiesību veids un sniegtās tehnoloģiskās zināšanas, licences devēja un licences ņēmēja atbildība, honorāru vai licences maksu aprēķināšanas un samaksas metodes, to nemaksāšanas juridiskās sekas utt.
2. Licences līguma pārbaude sniegs pietiekamu informāciju par honorāra vai licences maksas atbilstību iekļaušanai ievesto preču muitas vērtībā. Tomēr jāņem vērā arī pārdevuma līguma nosacījumi un saikne, kas var pastāvēt starp pārdevuma līgumu un licences līgumu.
3. Bieži vien preču pārdevuma līgumā nav skaidri norādīts, ka par precēm ir jāveic honorāru vai licences maksu maksājums.
4. SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts, ka honorāri vai licences maksas jāpieskaita samaksātai vai maksājamai cenai, ja
 - šīs maksas neietilpst faktiski samaksātā vai maksājamā cenā;
 - šīs maksas ir saistītas ar novērtējamām precēm;
 - pircējam šīs maksas ir tieši vai netieši jāveic kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums.

¹³ https://www.oecd-ilibrary.org/taxation/model-tax-convention-on-income-and-on-capital-2017-full-version_g2g972ee-en

¹⁴ Šī definīcija tika iekļauta iepriekšējā tiesību aktā (157. pantā Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulai (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi).

3.4. Saistība ar novērtējamām precēm

1. SMK ĪA 136. panta 1. punktā noteikts, ka honorāri vai licences maksas ir saistītas ar ievestajām precēm, ja *saskaņā ar licenci vai autoratlīdzības līgumu nodotās tiesības ir iekļautas precēs.*
2. Tieša saikne ar ievestajām precēm ir īpaši skaidra, ja licences līgums attiecas uz pašām ievestajām precēm (t. i., ja ievestajām precēm ir pievienota preču zīme, par kuru tiek maksāta licences maksa, tā jāuzskata par saistītu ar ievestajām precēm). Tāda pati saikne var pastāvēt arī tad, ja licencētās preces ir ievesto preču sastāvdaļas vai komponenti.

3.5. Pašreizējās vadlīnijas

1. Lai noteiktu, vai honorārs attiecas uz novērtējamām precēm, galvenokārt ir jānoskaidro, ko licences ņēmējs saņem tad, kad ir veicis maksājumu. Piemēram, tehnoloģiskās zināšanas, ko sniedz saskaņā ar licences līgumu, bieži ietver dizainparaugu, receptu, formulu un licencētā produkta izmantošanas pamatinstrukciju nodrošināšanu.
2. Ja šādas tehnoloģiskās zināšanas attiecas uz ievestajām precēm, jāapsver jebkādu honorāra vai licences maksas maksājumu iekļaušana muitas vērtībā.
3. Licences līgums (piemēram, komercpilnvarošanas jomā) reizēm ietver tādu pakalpojumu sniegšanu kā licences ņēmēja darbinieku sagatavošana licencētā produkta ražošanā vai mašīnu/iekārtu izmantošanā. Var būt ietverta arī tehniskā palīdzība vadības, lietošanas, tirgvedības, grāmatvedības u. c. jomās. Šādos gadījumos honorāra vai licences maksas maksājums par šiem pakalpojumiem nebūtu iekļaujams muitas vērtībā.
4. Tas, kā tiek aprēķināta samaksātā honorāru summa, nav izšķirošs faktors, lai noteiktu to iekļaušanu muitas vērtībā (skat. SMK ĪA 136. panta 1. punkta pēdējo teikumu).

Piemērs.

Ievestas licencēta produkta komponenta vai sastāvdaļas gadījumā vai ievestas ražošanas iekārtas gadījumā honorāra maksājums, kura pamatā ir licencētā produkta realizācija pārdošanā, var pilnībā vai daļēji attiekties vai nemaz neattiekties uz ievestajām precēm.

3.6. Ievesto preču pārdošanas priekšnoteikums

1. SMK ĪA 136. panta 4. punktā noteikts, ka honorāri un licences maksas ir samaksātas kā *ievesto preču pārdošanas nosacījums*, ja:
 - a) pārdevējs vai ar pārdevēju saistīta persona pieprasa, lai pircējs veic šo maksājumu, vai
 - b) maksājums ir veikts, lai izpildītu pārdevēja pienākumu, vai
 - c) preces nevar pārdot pircējam vai pircējs nevar nopirkt preces, ja nav samaksāti honorāri vai licences maksas.
2. Piemērojamais kritērijs¹⁵ ir tas, vai pārdevējs var pārdot un vai pircējs var iegādāties preces, nemaksājot honorāru vai licences maksu. Nosacījums var būt tiešs vai netiešs. Dažos

¹⁵ Tas lielā mērā atspoguļots pašreizējās vadlīnijās (skat., piemēram, komentāru Nr. 3 "Honorāri un licences maksas muitas vērtībā", Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums, UCC - Guidance documents- European Commission (europa.eu))

gadījumos licences līgumā tiks norādīts, vai ievesto preču pārdošanas iespēja ir atkarīga no honorāra vai licences maksas samaksas. Tomēr nav noteikta prasība, ka tas obligāti jāparedz.

3. SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunktā tagad sniegta papildu norāde, kas attiecas uz honorāru maksājumu licences devējam. Tas nav būtisks precizējums – vienkārši tiek skaidri norādīts fakts, ka preču pircējs parasti maksā honorārus licencēto tiesību īpašniekam (licences devējam).¹⁶
4. Šis noteikums norāda, ka pārdošanas nosacījuma pamatā ir pircēja vai pārdevēja vienošanās un saistības. Tas norāda, ka kritērijs “pārdošanas nosacījums” attiecas ne tikai uz nosacījumiem, kurus piemēro pārdevējs vai kuri attiecas uz pārdevēju, bet arī uz pircēju, un tas ir noderīgs skaidrojums.
5. Tas arī atspoguļo SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumu, kas paredz, ka *“honorāri un licences maksas, kas attiecas uz novērtējamajām precēm un ir jāmaksā pircējam”*, ir novērtējamo **preču pārdošanas nosacījums**.
6. Tāpēc pamatā esošā *pārdošanas nosacījuma pārbaudei* arī turpmāk būs nozīme.

3.7. Trešajām personām samaksātie honorāri

1. Honorārus var maksāt pārdevējam vai trešajai personai. Var būt, ka honorārs trešajai personai jāmaksā tad, ja maksājums trešajai personai tiek veikts, piemēram, lai izpildītu pārdevēja saistības.
2. Trešā persona var būt attiecīgo tiesību īpašniece vai licences devējs. Šādos gadījumos “pārdošanas nosacījuma” atbilstības (un tādējādi arī piemērošanas) pārbaude var nebūt tieši piemērojama, jo vispirms jāņem vērā, ka šie komercdarījuma apstākļi nav tādi, kurus reglamentē “pārdošanas nosacījuma” noteikums.
3. Tomēr ieteicams piemērot to pašu pamatpieeju, kas noteikta SMK ĪA.
4. Tādējādi šī klauzula atspoguļo preču pārdošanas darījuma pamatelementus, tostarp īpašumtiesību un visu tiesību nodošanu saistībā ar precēm, uz kurām attiecas spēkā esošais līgums. Nav paredzēts, ka muitai jācenšas noteikt, vai pārdevējs drīkst pārdot un pircējs drīkst pirkt preces, un ka šajā saistībā tai jāizmanto neatkarīgi vai jauni kritēriji, nevis jāņem vērā līguma (tostarp autoratlīdzības līgumu) noteikumi. Tāpēc prioritāte jāpiešķir komercdarījuma apstākļiem un attiecīgajiem līguma noteikumiem.
5. Ja nepieciešams, jāpārbauda visi apstākļi, kas saistīti ar pārdošanu (un preču ieviešanu). Tas īpaši ietver iespējamo saikni starp pārdevuma un licences līgumu, kā arī citu būtisku informāciju.
6. Katra konkrētā situācija ir jāanalizē, pamatojoties uz visiem faktiem, kas saistīti ar preču pārdošanu un izvešanu, tostarp pušu līgumiskiem un juridiskiem pienākumiem, un citu būtisku informāciju.

¹⁶ 136. panta 4. punkta c) apakšpunkta formulējums atspoguļo arī nosacījumus, kas šajā saistībā ietverti Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas komentārā Nr. 25.1 (skat. komentāra Nr. 25.1 7. punktu).

-
7. Nav svarīgi, kur atrodas pastāvīgā dzīvesvieta personām, kurām maksā honorārus vai licences maksas. ES tiesību aktā tas vienmēr ir bijis skaidri uzsvērts (skat. SMK ĪA 136. panta 5. punktu).
 8. Visbeidzot, SMK ĪA 136. pants nav pamats pieņēmumam, ka honorāri un licences maksas ir *automātiski iekļaujami* muitas vērtībā.
 9. Var būt dažādas situācijas, kurās par pārdošanas nosacījumu uzskata honorāru vai licences maksu maksājumu, kas tiek maksāts nesaistītai trešajai personai.
 10. Tomēr *SMK ĪA 136. pantā nav noteikts*, ka, ja vien deklarētājs nepierāda pretējo, tiek pieņemts, ka ir izpildīti pamatnosacījumi (t. i., *saistība ar precēm un pārdošanas nosacījums*) un ka tāpēc honorāri un licences maksas ir iekļaujami muitas vērtībā. Ja nepieciešams, muitas pārbaudīs visus komercdarījumu līgumus vai gūs secinājumus par līguma nosacījumu nolūkiem vai līgumsaistībām.

3.8. Starptautiskās vadlīnijas

1. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja ir izstrādājusi būtiskas vadlīnijas. Konkrēti – PMO komentārā Nr. 25.1 sniegts arvien papildināms to faktoru saraksts, kurus var ņemt vērā, nosakot, vai honorāru vai licences maksu maksājums ir ievesto preču pārdošanas nosacījums.

3.9. Praktiski piemēri

Turpmāk aplūkoti trīs dažādi gadījumi, un tiek piedāvāta pieeja, kas izmantojama, lai noteiktu rīcību katrā gadījumā.

1. GADĪJUMS

Fakti

Licences līgums uzliek pienākumu licences ņēmējam noslēgt ražošanas līgumu ar licencēto produktu ražotāju, lai tos piegādātu tikai licences ņēmējam. Ražotājs nav saistīts ar licences devēju SMK ĪA 127. panta izpratnē. Licences līgumā tiek prasīts, lai licences ņēmējs izmantotu noteikta parauga ražošanas līgumu vai sniegtu norādes licencēto produktu ražotājiem, ka šīs preces ražojamas tikai licences ņēmējam un piegādājamās tikai viņam. Konkrētajos gadījumos licences devējs produktus nav nedz radījis, nedz izstrādājis.

Iemesls šādas pieejas piemērošanai varētu būt vēlme nodrošināt, ka licencētās preces tiek piegādātas tikai licences ņēmējam, lai viņš varētu izmantot ekskluzīvas preču zīmes tiesības noteiktā teritorijā. Tādējādi, no vienas puses, tiek aizsargāta preču zīme un, no otras puses, tiek nodrošināts, ka pēc produktu tālākpārdošanas licences devējs saņem no licences ņēmēja honorāru vai licences maksu.

Dažos gadījumos licences devējs skaidri nenorāda ražotāju vai neietekmē to, kādu ražotāju drīkst izvēlēties. Tāpēc ražotāju izvēlas licences ņēmējs un paraksta ražošanas līgumu, kurā var būt iekļauta klauzula, ka ražotājs ražo tikai licences ņēmēja vajadzībām. Nav nekādas citas saistības vai savstarpējas atkarības starp licences līgumu un pārdevuma līgumu.

Jautājums ir, vai šādos gadījumos jāuzskata, ka licences maksu maksājumi veikti kā pārdošanas nosacījums SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunkta izpratnē un tādējādi iekļaujami ievesto preču muitas vērtībā.

Analīze un secinājumi

Iepriekš aprakstītajos gadījumos pārdevējam saskaņā ar ražošanas līgumu ir pienākums pārdot preces tikai licencesņēmējiem, kuriem savukārt saskaņā ar licences līgumu ir jāmaksā honorārs vai licences maksas licencesdevējam.

Līdz ar to preces, uz kurām attiecas licences līgums, ražotājs/pārdevējs var pārdot tikai licencesņēmējiem, kurus norādījis licencesdevējs.

Turklāt pienākumu slēgt ražošanas līgumu (vai pienākumu par ekskluzīvu piegādi licencesņēmējiem) nosaka licencesdevējs, lai tādējādi garantētu, ka viņš saņems honorārus un licences maksas par visām ražotāja piegādātajām precēm.

Licencesņēmējs / pircējs nevar iegādāties attiecīgās preces, nemaksājot licencesdevējam honorārus vai licences maksas. Šķiet, ir piemēroti secināt, ka aprakstītajā gadījumā licences maksu / honorāra maksājums tiek veikts kā pārdošanas nosacījums saskaņā ar SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunktu, tāpēc tas jāiekļauj muitas vērtībā saskaņā ar SMK 71. pantu.

2. GADĪJUMS

Fakti

Pirkšanas starpnieks, kurš saistīts gan ar licencesdevēju kā preču zīmes / īpašuma tiesību īpašnieku, gan ar licencesņēmēju, nodarbojas ar licencēto preču ieviešanu. Ražotājs/pārdevējs nav saistīts ne ar vienu citu pusi (licencesdevēju, pircēju / licencesņēmēju, pirkšanas starpnieku).

Pircējs / licencesņēmējs ir uzticējies pirkšanas starpniekam pienākumu izvēlēties piemērotu preču ražotāju/pārdevēju. Pirkšanas starpnieks veic arī vispārīgus pirkšanas starpnieka uzdevumus saistībā ar pirkumiem. Licencesdevējs, būdams preču zīmes / īpašuma tiesību īpašnieks, nodrošinās, ka licencēto preču ražotājs/pārdevējs pārdod šīs preces tikai licencesdevēja izraudzītiem pircējiem – licencesņēmējiem –, kuri maksā honorārus par šīm precēm.

Šajā kontekstā pirkšanas starpnieks var iejaukties ražošanas procesā un/vai pārdošanas darījumā tikai tādējādi, ka drīkst noteikt pārdošanas apjoma ierobežojumus vai pārdošanas cenas utt.

Vai jāuzskata, ka pircēja / licencesņēmēja licences maksu maksājumi ir veikti kā pārdošanas nosacījums SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunkta izpratnē un tādējādi iekļaujami ievesto preču muitas vērtībā?

Analīze un secinājumi

Iepriekš aprakstītā situācija principā ir identiska 1. gadījuma situācijai. Šajā gadījumā pirkšanas starpnieks (saistīts gan ar licencesdevēju, gan ar pircēju / licencesņēmēju) ir tas, kurš, izpildot

pirkšanas starpnieka pienākumus, nodrošina, ka pārdevējs pārdod preces tikai licencesņēmējiem, un tādējādi garantē licences devējam honorāru maksājumu par visām pārdotajām precēm.

Tāpēc ir piemēroti secināt, ka licences maksu / honorāra maksājums tiek veikts kā pārdošanas nosacījums saskaņā ar SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunktu un šie maksājumi ir jāiekļauj muitas vērtībā saskaņā ar SMK 71. pantu.

3. GADĪJUMS

Fakti

Pircējs bez atlīdzības sniedz ražotājam/pārdevējam (kas nav saistīts ar licences devēju SMK ĪA 127. panta izpratnē) pakalpojumus, lai nodrošinātu ievesto preču ražošanu. Tas īpaši attiecas uz dizainparaugiem un ražošanas tehnoloģiskajām zināšanām. Bez šiem pakalpojumiem ražotājs/pārdevējs nevarētu ražot un piegādāt ievestās preces.

Iepriekš licences devējs bija nodrošinājis minētos bezatlīdzības pakalpojumus licencesņēmējam / pircējam, kurš savukārt maksāja licences devējam honorārus. Tāpēc honorāra maksājums ir nosacījums, kas jāizpilda, lai ievestās preces tiktu saražotas un piegādātas licencesņēmējam / pircējam. Bieži vien pircējam ir arī pienākums maksāt licences devējam honorāru, lai iegūtu tiesības uz ievestajām precēm izmantot preču zīmi.

Analīze un secinājumi

Ražošanas faktori (piemēram, dizainparaugi vai ražošanas tehnoloģiskās zināšanas), kurus ievesto preču ražošanai bez atlīdzības nodrošina ražotājam/pārdevējam, jāizvērtē, ņemot vērā SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta kritērijus (“palīg līdzekļi”), pat ja šo ražošanas faktoru pieejamība ir atkarīga no honorāru maksājuma.¹⁷

Ja licences līgumā paredzēts arī tas, ka par tiesībām izmantot citus intelektuālā īpašuma veidus pircējam ir pienākums maksāt honorārus, kas maksājami kā novērtējamo preču (piemēram, preču zīmju) pārdošanas nosacījums, būtu jāpiemēro SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts kopsakarā ar SMK ĪA 136. panta 4. punkta c) apakšpunktu.

¹⁷ Skat. arī secinājumu Nr. 30. SMK 71. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta piemērošana (palīg līdzekļu un honorāru savstarpējā saikne); Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums, UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

Komentārs Nr. 14. Medību trofeju muitas vērtība

I. Priekšvēsture

1. Muitas darbinieki savā ikdienas darbā mēdz saskarties ar situācijām, kad ievadamais objekts ir medību trofeja.¹⁸ Parasti privātpersonas, kuras pašas ir nomedījušas dzīvniekus (mednieki), ievad šādas preces ES muitas teritorijā un saistībā ar tām veic laišanai brīvā apgrozībā paredzēto procedūru.
2. Parasti medības organizē apstiprinātas medību saimniecības, kas medniekiem piedāvā (visbiežāk ar interneta starpniecību) ar šāda veida darbībām saistītu pakalpojumu kompleksu. Pamatojoties uz internetā pieejamiem tipiskajiem piedāvājumiem potenciālajiem medniekiem, var pieņemt, ka standarta pakalpojumu komplekss dalībai medībās var ietvert izmitināšanu, ēdināšanu, profesionāla mednieka pakalpojumus, pārvadāšanu un trofejas piegādi. Cenā var tikt iekļauti arī visi nodokļi, licences un atļaujas nodevas maksājumi, kas piemērojami valstī, kurā notiek medības.
3. Medniekiem arī jāsedz izmaksas par trofeju taksidermiju, mērcēšanu un iesaiņošanu, medaljona / koka pamatnes izgatavošanu, kā arī par pārvešanu uz apsargātu zonu pirms trofejas izvešanas uz ES. Parasti piegādātāji, kas sadarbībā ar medību saimniecībām sniedz šādus pakalpojumus, nosaka savu maksu atsevišķi no medību saimniecību noteiktajām cenām.
4. Šādu preču likumiska izvešana/ievešana ir iespējama tikai pēc tam, kad iegūti sertifikāti/atļaujas (piemēram, *CITES* paredzētie dokumenti), kas noteikti gan eksportētājvalstī, gan importētājvalstī spēkā esošajos tiesību aktos. Kompetentās iestādes parasti iekasē maksu par šādu dokumentu izsniegšanu.

II. Apspriežamais jautājums

1. Ņemot vērā to, ka medību trofejas netiek faktiski iegādātas, nevar piemērot darījuma vērtības noteikšanas metodi (SMK¹⁹ 70. pants). Tādēļ šādu preču muitas vērtību nosaka saskaņā ar kādu no palīgmetodēm. Šķiet, ka preču specifikas dēļ šim nolūkam jāizmanto Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode (SMK 74. panta 3. punkts un tā īstenošanas noteikumi – SMK ĪA²⁰ 144. pants).
2. Šā dokumenta mērķis ir izvērtēt, kuras izmaksas jāņem vērā, lai medību trofejas muitas vērtību noteiktu, izmantojot Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi.

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 74. pants

SMK ĪA 144. pants

¹⁸ Parasti tie ir nomedītā dzīvnieka galvaskauss, āda, ragi (tostarp briežragi) vai ilkņi, ko taksidermists īpaši apstrādājis saglabāšanai.

¹⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

²⁰ Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

IV. Iepriekšēji apsvērumi

1. Lai izlemtu, kā minētās izmaksas uzskaitīt muitas vērtības noteikšanas vajadzībām, jāņem vērā to būtība.
2. Pamatojoties uz vispārēji pieejamo informāciju, tiek uzskatīts, ka saistībā ar medībām pastāv dažādi maksājumu veidi. Jānošķir nodeva par medību atļaujas izsniegšanu un maksa par trofeju.

Medību atļaujas nodeva

3. Lai medītu, medniekam valstī, kurā notiks medības, ir jāsaņem **medību atļauja** saskaņā ar attiecīgajiem valsts noteikumiem.
4. Medību atļaujas nodeva ir jāmaksā neatkarīgi no tā, vai medniekam medības būs veiksmīgas vai ne. Tāpēc jāpieņem, ka nepastāv tieša saikne starp nodevu un medību trofeju.

Maksa par trofeju

5. Maksa par trofeju ir maksājums, kas medniekam jāveic par neapstrādātu trofeju neatkarīgi no tā, vai mednieks nolēm j to paturēt vai ne. Medību saimniecības (aģenti) var arī pieprasīt medniekiem maksāt trofejas maksu par ievainotiem dzīvniekiem.²¹ Trofejas maksas lielumu nosaka tirgus apstākļi, un katram aģentam tā var būt atšķirīga. Maksas apmērs ir atkarīgs no medījamo dzīvnieku skaita un sugām.
6. Pastāv tieša saikne starp maksu un medību trofeju, ko paredzēts ievest Savienības muitas teritorijā. Maksa jāsamaksā tad, ja dzīvnieks tiek nomedīts vai ievainots. Ja importētājs (mednieks) nesamaksā nodevu, viņam netiek atļauts iegūt īpašumā neapstrādāto trofeju.

Maksa par CITES sertifikātiem, eksporta/importa atļaujām un līdzīgiem dokumentiem

7. Lai medību trofejas varētu likumiski pārvadāt pāri robežām, var būt, ka jāievēro prasība uzrādīt eksporta/importa atļauju un CITES sertifikātus, ko izdevušas eksportētājvalsts un ES attiecīgās kompetentās iestādes.²² Lai gan šie dokumenti attiecas uz konkrētiem priekšmetiem, tomēr tiem jābūt iegūtiem visos gadījumos, kas noteikti spēkā esošajos tiesību aktos, lai izpildītu tiesiskās prasības saistībā ar medību trofeju starptautisko tirdzniecību. Šo īpašo noteikumu nolūks atšķiras no to noteikumu nolūka, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu, t. i., izveidot taisnīgu, vienotu un neitrālu preču muitas vērtības noteikšanas sistēmu, kurā piemēro kopējo muitas tarifu un ārpustarifa pasākumus.²³
8. Parasti nodevu par šādu dokumentu izsniegšanu iekasē eksportētājvalsts un importētājvalsts kompetentās iestādes.

²¹ Pamatojoties uz Dienvidāfrikas Ieņēmumu dienesta 2015. gada 9. aprīļa dokumentu "Interpretation Note to Value-Added Tax Act No. 89 of 1991: No 81" [Skaidrojošā piezīme Nr. 81: 1991. gada Pievienotās vērtības nodokļa likums Nr. 89], (2. izdevums).

²² Visi attiecīgie tiesību akti un pamatnostādnes ir atrodamī šajā tīmekļvietnē:
http://ec.europa.eu/environment/cites/legislation_en.htm#chapter9.

²³ Skat. arī EKT spriedumu lietā 7/83 ("Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers").

-
9. Nav tiesiska pamata uzskatīt šādas nodevas par izmaksām, kas saistītas ar vērtējamo preču pārvadāšanu, jo dokumenti nav nepieciešami preču pārvešanai no importētājvalsts uz Savienības muitas teritoriju.²⁴
 10. Nosakot medību trofeju muitas vērtību, šo pašu pieeju var izmantot attiecībā uz eksportētājvalstī radītajām izmaksām izvedamās preces muitas deklarācijas sagatavošanai.
 11. Saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi iepriekš minēto iemeslu dēļ šādas nodevas/izmaksas nav jāiekļauj medību trofeju muitas vērtībā.

V. Secinājums

1. Attiecībā uz muitas vērtības noteikšanu medību trofejām jāievēro arī alternatīvo metožu secība (pēc importētāja lūguma SMK 74. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu piemēro apgriezta secībā). Tomēr, ņemot vērā preču būtību, būs piemērojama Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode, kā norādīts SMK 74. panta 3. punktā un tā īstenošanas noteikumos (SMK ĪA 144. pants).
2. Ņemot vērā to, kāda veida informācija ir pieejama par medību trofejas iegūšanas izmaksām, var uzskatīt, ka šādu preču muitas vērtība tiks noteikta, pamatojoties uz Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi un elastīgi piemērojot aprēķinātās vērtības metodi (SMK ĪA 144. panta 1. punkts). Ja tas nav iespējams, medību trofejas muitas vērtība jānosaka, pamatojoties uz Savienībā pieejamo informāciju un izmantojot *citas piemērotas metodes* (SMK ĪA 144. panta 2. punkts).
3. Kā tika minēts dokumenta I iedaļā, daudzi medību aģentu piedāvājumi ir pieejami internetā. Šo informācijas avotu var izmantot tad, kad ir piemērojama Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode, ja vien muitas dienesti ir pārliecinājušies par sniegtās informācijas patiesumu un precizitāti.²⁵
4. Ja medību trofejas muitas vērtība tiek noteikta saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi, vēl viens informācijas avots var būt nacionālo mednieku asociāciju sniegtā informācija par cenām – arī šajā saistībā jāievēro iepriekšējā punktā minētie nosacījumi par patiesumu un precizitāti.
5. Lai saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi noteiktu medību trofejas muitas vērtību, jāņem vērā visas izmaksas, kas tieši saistītas ar medību trofejas iegūšanu un sagatavošanu izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, galvenokārt šādas:
 - maksa par trofeju;
 - trofejas apstrāde medību vietā;
 - mērcēšanas, iepakojšanas un taksidermijas pakalpojumu izmaksas;
 - medaljona / koka pamatnes izgatavošanas izmaksas;
 - pārvadāšanas izmaksas uz apsargātu zonu pirms trofejas izvešanas uz ES muitas teritoriju.

²⁴ Apsverot dažādu ar ievestajām precēm saistīto izmaksu uzskaitīšanu muitas vērtības noteikšanai, var būt lietderīgi izmantot divus Muitas kodeksa komitejas Muitas vērtības noteikšanas nodaļas publicētos dokumentus, lai gan tie tieši neattiecas uz CITES sertifikātu vai līdzīgu dokumentu izsniegšanas izmaksām – *secinājumu Nr. 33* “Noteiktu konteineru svēršanas izmaksu apstrāde” un *secinājumu Nr. 27* “Ar ieviešanas kopsavilkuma deklarācijām saistīto maksājumu apstrāde saistībā ar muitas vērtības noteikšanu”, Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums.

²⁵ Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas konsultatīvais atzinums 12.3. “No ārvalsts avotiem iegūtu datu izmantošana, piemērojot 7. pantu”.

6. Medību trofejas muitas vērtībai, kas noteikta saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi, jāatspoguļo arī šīs preces pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas, kā arī kraušanas un apstrādes izmaksas, kas saistītas ar tās pārvadāšanu un kas radušās līdz pat vietai, kurā prece tiek ieviesta Savienības muitas teritorijā (SMK 74. panta 3. punkts un 71. panta 1. punkta e) apakšpunkts). Citas izmaksas, piemēram, mednieka izmitināšana, ēdināšana un ceļa izmaksas, nav atspoguļojamas muitas vērtībā.

Komentārs Nr. 15. Atkritumu vērtības noteikšana

I. Vispārīgi apsvērumi

1. Savienības muitas teritorijā parasti ievēd šādus atkritumus²⁶:
 - a) atkritumus, kas satur reģenerējamus materiālus;
 - b) atkritumus, kam paredzēta tālāka apstrāde;
 - c) iznīcināmus/neitralizējamus atkritumus.
2. Atkritumu ievēšanu Savienības muitas teritorijā reglamentē vispārējie noteikumi par muitas vērtības noteikšanu, kas piemērojami Savienībā un kas norādīti SMK²⁷ 69.–76. pantā un SMK ĪA²⁸ 127.–146. pantā. Tomēr uz atkritumu ievēšanu Savienībā attiecas arī īpaši tiesību akti²⁹, kas katrā konkrētā gadījumā var ietekmēt to, kādi elementi jāņem vērā, nosakot atkritumu muitas vērtību.
3. Attiecībā uz atkritumiem var noslēgt preču pārdošanas līgumu. Ja šāda pārdošana atbilst visām SMK 70. pantā minētajām tiesiskajām prasībām, samaksātā vai maksājamā cena par atkritumiem jāizmanto kā bāze, nosakot muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi (SMK 70., 71. un 72. pants un to attiecīgie īstenošanas noteikumi). Tas parasti attiecas uz atkritumiem, kas satur reģenerējamus materiālus, piemēram, trešās valsts melno metālu lūžņiem, kas saskaņā ar preču pārdošanas līgumu pārdoti izvešanai uz Savienību un laisti brīvā apgrozībā Savienībā nepastarpinātai izmantošanai tērauda ražošanā.
4. Attiecībā uz atkritumiem, kas paredzēti tālākai apstrādei vai reaktivēšanai Savienības muitas teritorijā (piemēram, izlietotiem katalizatoriem, kas ievesti Savienībā, lai tiktu ekstrahēti un pārdoti tajos esošie vērtīgie metāli), parasti piemēro ievēšanas muitas procedūru.³⁰ Ja no atkritumiem iegūtos pārstrādes produktus³¹ laiž brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā³², to muitas vērtība jānosaka saskaņā ar vispārējiem noteikumiem par muitas vērtības noteikšanu.
5. Ja atkritumus Savienības muitas teritorijā ievēd iznīcināšanai/neitralizēšanai (piemēram, bīstamos atkritumus), parasti nepiemēro pārdošanas izvešanai uz Savienību procedūru, jo eksportētājs maksā importētājam par iznīcināšanas pakalpojumiem.³³

II. Ievesto atkritumu un no atkritumiem iegūtu pārstrādes produktu muitas vērtības noteikšana ar palīgmetodēm

1. Dažos praksē sastopamos gadījumos, kad netiek piemērota pārdošanas izvešanai procedūra, Savienības muitas teritorijā ievesto atkritumu muitas vērtību nosaka, izmantojot kādu no palīgmetodēm.

²⁶ Skat. European business statistics compilers' manual for international trade in goods statistics – detailed data – 2023 edition - Products Manuals and Guidelines - Eurostat (europa.eu) 417. punktu un nākamās punktus.

²⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

²⁸ Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

²⁹ <https://ec.europa.eu/environment/waste/legislation/index.htm>

³⁰ SMK 256.–258. pants.

³¹ SMK 5. panta 30. punkts.

³² SMK 215. panta 1. punkts kopsakarā ar 85. panta 1. punktu.

³³ Skatīt arī VII punktu konsultatīvajā atzinumā 1.1. “Nolīgumā izmantotais jēdziens “pārdošana”, ko izdevusi PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja.

-
2. Šādos gadījumos, nosakot atkritumu muitas vērtību, jāievēro palīgmetožu secība (pēc importētāja lūguma SMK 74. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu piemēro apgriezta secībā).
 3. Pareizās palīgmetodes izvēle būs atkarīga no tās informācijas pieejamības, kas nepieciešama preču muitas vērtības noteikšanai.

Vienādu vai līdzīgu preču darījuma vērtība (SMK 74. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts un SMK ĪA 141. pants)

4. Lai piemērotu vienādu/līdzīgu preču darījuma vērtības noteikšanas metodi, ir jāidentificē vienādas/līdzīgas preces, kas pārdotas izvešanai uz Savienības muitas teritoriju un izvestas aptuveni vai tajā pašā laikā, kad ir izvestas vērtējamās preces, un kas atbilstu vienādu/līdzīgu preču juridiskai definīcijai (SMK ĪA 1. panta 2. punkta 4. un 14. apakšpunkts).
5. Tomēr atkritumu specifikas dēļ (t. i., tiem ir daudzveidīgs sastāvs, tie sastopami kā reģenerējami un neregenerējami elementu maisījums utt.) ir ļoti sarežģīti vai pat neiespējami izmantot vienādu/līdzīgu preču metodi, lai noteiktu darījuma vērtību.

Deduktīvā metode (SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunkts un SMK ĪA 142. pants)

6. Ja muitas vērtību nevar noteikt, pamatojoties uz abām iepriekš minētajām metodēm, var izmantot SMK ĪA 142. pantā izklāstīto deduktīvo metodi.
7. Deduktīvās metodes noteikumos minētie jēdzieni vienādas/līdzīgas preces un saistītās personas ir jāinterpretē attiecīgi SMK ĪA 1. panta 2. punkta 4. un 14. apakšpunkta un 127. panta izpratnē.
8. Tā kā atkritumi ir specifiskas ievestās preces, ir jāievēro konkrēti ierobežojumi arī deduktīvās metodes izmantošanā vērtības noteikšanai. Tomēr metodi var izmantot gadījumos, kad ievesto atkritumu pārstrādes produkti netiek pārdoti, pirms ir veikta procedūra to laišana brīvā apgrozībā. Šādos gadījumos pārstrādes produktu pārdošanas cena, kas tiek noteikta preču pārdošanai nesaistītām personām Savienības muitas teritorijā pirmajā tirdzniecības līmenī, var būt sākuma punkts, lai aprēķinātu vienības cenu, kas jāizmanto, lai saskaņā ar metodi noteiktu muitas vērtību.

Aprēķinātās vērtības metode (SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkts un SMK ĪA 143. pants)

9. Tā kā atkritumi būtībā netiek ražoti, ievesto atkritumu muitas vērtības noteikšanai nebūtu piemērojama aprēķinātās vērtības metode.

Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode (SMK 74. panta 3. punkts un SMK ĪA 144. pants)

10. Ņemot vērā iepriekš minētos palīgmetožu piemērošanas ierobežojumus, ievesto atkritumu muitas vērtības noteikšanai faktiski visbiežāk izmanto Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi.

-
11. Saskaņā ar SMK 74. panta 3. punktu Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi izmanto, lai noteiktu muitas vērtību, “.. pamatojoties uz Savienības muitas teritorijā pieejamiem datiem, izmantojot pieņemamus līdzekļus, kas atbilst principiem un vispārīgiem noteikumiem, kuri ietverti visā turpmāk norādītajā:
- a) nolīgumā par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII panta piemērošanu;
 - b) Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII pantā;
 - c) šajā nodaļā [SMK II sadaļas 3. nodaļā]”.
12. Metodes izmantošanā ir divas alternatīvas iespējas: 1) elastīgi piemērot iepriekšējās metodes (SMK ĪA 144. panta 1. punkts) vai, ja tas nav iespējams, 2) izmantot “*citas piemērotas metodes*”, kā norādīts SMK ĪA 144. panta 2. punktā.

Piemēri:

- a) Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi var izmantot gadījumos, kad atkritumi (piemēram, bīstamie atkritumi) tiek ievesti Savienības muitas teritorijā, lai tos iznīcinātu/neitralizētu attiecīgajā teritorijā, un kad eksportētājs maksā importētājam par šo pakalpojumu, turklāt netiek radīti vērtīgi otrreizējie blakusprodukti. Tā kā atkritumi ir paredzēti tikai iznīcināšanai un iznīcināšanu veic kā pakalpojumu, par ko maksā eksportētājs, šādu atkritumu muitas vērtību var noteikt, pamatojoties uz **simbolisku vērtību**;³⁴
- b) Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi var izmantot arī gadījumos, kad nevar piemērot deduktīvo metodi. Šādas situācijas piemērs ir II pielikumā aprakstītais gadījums;
- c) ja atkritumu pārstrādes preces ir reālas preces (piemēram, metāli, kas iegūti no izlietotiem katalizatoriem), par sākuma punktu preču muitas vērtības aprēķināšanai saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi var izmantot Savienības muitas teritorijā atzītās preču biržās kotētas cenas. Šādas preču biržas ir tirdzniecības platformas, kurās preces (piemēram, metālus) pārdod un iegādājas tirgotāji. Tāpēc var uzskatīt, ka šādās preču biržās kotētas cenas atspoguļo attiecīgo preču vērtību konkrētajā periodā.

Pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas

13. Saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu ievesto preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas, kā arī kraušanas un apstrādes izmaksas, kas saistītas ar ievesto preču pārvadāšanu un kas radušās līdz pat vietai, kurā preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā, ietver, ja nepieciešams, muitas vērtībā, pamatojoties uz darījuma vērtības noteikšanas metodi. Šā panta noteikumi *per se* neattiecas uz palīgmetodēm, ko izmanto ievesto preču muitas vērtības noteikšanai. Tomēr, tā kā saskaņā ar Savienības muitas tiesību aktiem ievesto preču muitas vērtību nosaka, pamatojoties uz *CIF*, tad neatkarīgi no vērtības noteikšanas metodes ir jāievēro vispārējais princips attiecībā uz pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksu iekļaušanu muitas vērtībā.

Piezīme. Šo komentāru papildina gadījuma izpēte par Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodes izmantošanu attiecībā uz ievestiem mēslošanas līdzekļu atkritumiem.

³⁴ Skat. European business statistics compilers' manual for international trade in goods statistics – detailed data – 2023 edition - Products Manuals and Guidelines - Eurostat (europa.eu); 422. punkts.

Gadījuma izpēte – Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodes izmantošana attiecībā uz ievestiem mēslošanas līdzekļu atkritumiem

I. Priekšvēsture

Saimnieciskās darbības brīvās tirdzniecības zonā

1. Dalībvalstī reģistrēts uzņēmums **X** sniedz trešajā valstī reģistrēta uzņēmuma **Z** klientiem ekspeditora pakalpojumus saistībā ar mēslošanas līdzekļiem, proti, nodrošina mēslošanas līdzekļu uzglabāšanu un pārkraušanu Savienība muitas teritorijā saskaņā ar brīvās tirdzniecības zonas procedūru.
2. Izpētāmajā gadījumā mēslošanas līdzekļi pa dzelzceļu tiek nogādāti brīvās tirdzniecības zonā. **X** preces pārkrauj uz kuģošanas līdzekļiem, un pēc tam preces tiek tālāk transportētas galasaņēmējiem trešajās valstīs – **Z** klientiem.
3. **X** nav saistoši starp **Z** un tā klientiem trešajās valstīs noslēgto līgumu noteikumi. Pārkrautie mēslošanas līdzekļi paliek **Z** īpašumā.
4. Mēslošanas līdzekļu atkritumi (dažādi mēslošanas līdzekļi, kas pārkraušanas laikā nokrīt zemē un sajaucas ar akmeņoglēm, zāģu skaidām un netīrumiem) ir blakusefekts darbībām, ko **X** veic brīvās tirdzniecības zonā. Saskaņā ar vienošanos starp **X** un **Z** atkritumus var apstrādāt **X** pēc saviem ieskatiem.
5. Lai gan atkritumi neatbilst kritērijiem un standartiem, kas noteikti brīvās tirdzniecības zonā ievestajiem mēslošanas līdzekļiem, tomēr tie saglabā mēslošanas līdzekļu galvenās īpašības un tos var turpmāk izmantot lauksaimniecībā.

Muitošana

6. **X** deklarē mēslošanas līdzekļu atkritumus laišanai brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā un tūlīt pēc muitošanas pabeigšanas pārdod preces savam meitasuzņēmumam **Y**, kas arī atrodas šajā dalībvalstī.
7. Cenu (16,30 EUR/t), kas tiek deklarēta preču laišanas brīvā apgrozībā procedūrā, **X** ir noteicis savu aprēķinu rezultātā. Uzņēmuma deklarācijā norādīts, ka cena atspoguļo tiešās izmaksas saistībā ar mēslošanas līdzekļu pārvadāšanu un savākšanu, netiešās izmaksas saistībā ar administratīvajiem izdevumiem, kā arī plānotās peļņas apmēru.
8. Pēc mēslošanas līdzekļu atkritumu iegādāšanās **Y** tos nešķiro, neuzglabā, nefasē un neapstrādā, bet nekavējoties izved no brīvās tirdzniecības zonas, izmantojot savus transportlīdzekļus, un tad pārdod un piegādā galapircējiem (lauku saimniecībām).

Kontrole pēc preču izlaišanas

9. Saistībā ar **X** veiktajām muitas darbībām dalībvalsts muitas dienesti veica kontroli pēc preču izlaišanas.
10. Kontroles laikā dalībvalsts muitas dienesti konstatēja, ka **Y** noteiktā mēslošanas līdzekļu atkritumu tālākpārdošanas cena bija ievērojami augstāka nekā cena, par kādu preces tika

iegādātas no X. Būtiskā atšķirība starp X deklarēto mēslošanas līdzekļu atkritumu muitas vērtību un cenu, par kādu Y – ar X saistīts uzņēmums – pārdeva preces galapircējiem tūlīt pēc muižošanas pabeigšanas, izraisīja pamatotas šaubas par deklarētās muitas vērtības ticamību.

11. Turklāt dalībvalsts muitas dienesti uzzināja, ka attiecībā uz mēslošanas līdzekļu atkritumiem netika piemērota pārdošanas izvešanai uz ES muitas teritoriju procedūra. Ievestās preces tika pārdotas tūlīt pēc to laišanas brīvā apgrozībā. Pārdošanas darījums notika starp saistītajiem uzņēmumiem X un Y.
12. Deklarētā muitas vērtība tika apšaubīta divu iemeslu dēļ – viens bija formāls, t. i., nebija veikta pārdošanas izvešanai uz Savienības muitas teritoriju procedūra, bet otrs bija saistīts ar situācijas būtību, t. i., nozīmīgo atšķirību starp deklarēto muitas vērtību un atkritumu tālākpārdošanas cenu Savienībā.

II. Apspriežamais jautājums

Kā iepriekš aprakstītajā gadījumā jānosaka mēslošanas līdzekļu atkritumu muitas vērtība?

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70.–74. pants

SMK ĪA 140.–144. pants

IV. Iepriekšēji apsvērumi

1. Preces (mēslošanas līdzekļu atkritumi), attiecībā uz kurām veica iepriekš 9.–11. punktā aprakstīto pēcmuižošanas pārbaudi, muitas deklarācijas pieņemšanas laikā netika pārdotas izvešanai uz Savienības muitas teritoriju. **Z** un **X** nebija pārdošanas darījuma puses. Šā fakta juridiskās sekas bija tādas, ka preču muitas vērtības noteikšanā nevarēja piemērot SMK 70. pantā minēto darījuma vērtības noteikšanas metodi.
2. Tādējādi muitas vērtības noteikšanai bija jāizmanto alternatīva muitas vērtības noteikšanas metode, kā tas noteikts SMK 74. pantā un tā īstenošanas noteikumos SMK ĪA.

Vienādu vai līdzīgu preču muitas vērtība

3. Tā kā mēslošanas līdzekļu atkritumus veidoja dažādi zemē nokrituši mēslošanas līdzekļi, kam bija paaugstināts mitruma saturs un kas dažādā daudzumā bija sajaukušies ar ostas darbību rezultātā radītu blakusproduktu piemaisījumiem, nebija iespējams noteikt vienādas/līdzīgas preces, kas atbilstu abu jēdzienu juridiskai definīcijai (SMK ĪA 1. panta 4. un 14. punkts). Šā iemesla dēļ preču muitas vērtības noteikšanā nebija piemērojama nedz vienādu preču darījuma vērtības noteikšanas metode, nedz līdzīgu preču darījuma vērtības noteikšanas metode.

Deduktīvā metode

4. Mēslošanas līdzekļu atkritumu muitas vērtības noteikšanai nevarēja izmantot deduktīvo metodi tāpēc, ka **X** preces pārdeva savam meitasuzņēmumam **Y**. Saskaņā ar SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu un SMK ĪA 142. panta 4. punkta b) apakšpunktu muitas vērtības noteikšanā atbilstoši šai metodei nevar ņemt vērā pārdošanu saistītajai personai.

Aprēķinātās vērtības metode

5. Šajā konkrētajā gadījumā nevarēja izmantot arī aprēķinātās vērtības metodi, jo atkritumi neradās ražošanas procesā (SMK 74. panta 2. punkta d) apakšpunkts).

Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode

6. Tādējādi mēslošanas līdzekļu atkritumu muitas vērtību noteica, izmantojot Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi, kā norādīts SMK 74. panta 3. punktā un tā īstenošanas noteikumos.
7. Saskaņā ar SMK 74. panta 3. punktu Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi izmanto, lai noteiktu muitas vērtību, *pamatojoties uz Savienības muitas teritorijā pieejamiem datiem, izmantojot pieņemamus līdzekļus, kas atbilst principiem un vispārīgiem noteikumiem, kuri ietverti visā turpmāk norādītajā:*
- a) nolīgumā par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII panta piemērošanu;
 - b) Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII pantā;
 - c) šajā nodaļā [SMK II sadaļas 3. nodaļā].
8. Metodes izmantošanā ir divas alternatīvas iespējas: 1) elastīgi piemērot iepriekšējās metodes (SMK ĪA 144. panta 1. punkts) vai, ja tas nav iespējams, 2) izmantot *citas piemērotas metodes*, kā norādīts SMK ĪA 144. panta 2. punktā.
9. Preču muitas vērtība tika noteikta, pamatojoties uz Savienībā pieejamo informāciju (SMK ĪA 144. panta 2. punkts). Par sākuma punktu tika izmantota cena, ko uzņēmums Y noteica, pārdodot mēslošanas līdzekļu atkritumus nesaistītiem uzņēmumiem. Tad cena tika koriģēta, no tās atskaitot:
- rezerves, ko parasti paredz peļņai un vispārīgiem izdevumiem;
 - pārvadāšanas, apdrošināšanas un saistītās izmaksas, kas radušās Savienības muitas teritorijā, preces transportējot uz lauku saimniecībām;
 - maksājamos ievadmuitas nodokļus un citus maksājumus Savienības muitas teritorijā par preču importu vai pārdošanu.

Pārdošanas cenas korekcija tika veikta saskaņā ar SMK ĪA 142. panta 5. punkta noteikumiem. Šie noteikumi attiecas uz deduktīvo metodi un *per se* nav piemērojami saskaņā ar Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metodi. Tomēr izpētāmajā gadījumā mēslošanas līdzekļu atkritumu cenu lielā mērā nosaka tāpat, kā saskaņā ar deduktīvo metodi nosaka vienības cenu muitas vērtības noteikšanas nolūkā. Tāpēc, nosakot mēslošanas līdzekļu atkritumu cenu, *mutatis mutandis* jāpiemēro tiesību princips, kas attiecas uz vienības cenas korekcijām, kuras piemērojamas saskaņā ar deduktīvo metodi.

10. Izmantojot iepriekš aprakstīto metodiku, dalībvalstu muitas dienesti noteica, ka mēslošanas līdzekļu atkritumu muitas vērtība ir 55,25 EUR par tonnu.

Piezīme. Šā gadījuma izpēte ir **15. komentāra** papildinājums.

Komentārs Nr. 16. Licences maksas un honorāri – izvešanas pārstrādei procedūra

I. Priekšvēsture

1. ES uzņēmums (Y) ievēd un pēc tam izplata cimdus ar cita ES uzņēmuma (X) preču zīmi. X ir preču zīmes īpašnieks. Cimdus ražo uzņēmums Z, kurš atrodas ārpus Savienības.
2. X un Y ir noslēguši **licences nolīgumu**, saskaņā ar kuru Y (licenciāts) par tiesībām izmantot preču zīmi maksā X (licenciāram) licences maksu, kas aprēķināta kā noteikta, procentos izteikta daļa no ceturkšņa neto pārdošanas apjoma cimdiem ar X preču zīmi. Y licences maksu maksā neatkarīgi no tā, vai cimdu ražošana notiek ES vai ārpus tās.
3. X lemj gan par ražojamo cimdu modeļiem, gan materiāliem. Y no X pērk konkrētu audumu, ko izmanto cimdu ražošanā.
4. Turklāt licences nolīgumā ir tieša norāde uz iespēju licenciāram X kontrolēt ražošanas uzņēmumu Z. X uzrauga un stingri kontrolē ražošanu ar uzrauga starpniecību; Y ir jākonsultējas ar šo uzraugu par visām darbībām, ko Y veic atbilstoši licences nolīgumam. Licenciātam Y ir jāizpilda visi X pieprasītie korektīvie pasākumi, neizpildes gadījumā tiek izbeigts licences nolīgums. Licences nolīgums var tikt izbeigts arī gadījumā, ja netiek samaksāta licences maksa.
5. Saskaņā ar licences nolīgumu, ja Y plāno mainīt cimdu ražošanā iesaistīto uzņēmumu (ražošanas uzņēmumu Z), tam ir pienākums informēt X, un ražošanai jebkurā gadījumā jānotiek, ievērojot X norādījumus par auduma izmantošanu un preču zīmes izmantošanu.
6. Licenciāts Y arī ir noslēdzis **ražošanas līgumu** ar Z, uzņēmumu, kurš atrodas trešajā valstī. Ražošanas līgums starp licenciātu Y un ražošanas uzņēmumu Z paredz, ka visas ražošanas darbības un preču zīmju izmantošana tiks pārtraukta pēc licences nolīguma izbeigšanas. Y bez maksas nodrošina Z audumu cimdu ražošanai.
7. Licencēto cimdu ražošana no auduma, ko nodrošinājis X un kam ir Savienības preču muitas statuss, notiek ārpus ES saskaņā ar atļauju īstenot izvešanas pārstrādei procedūru (SMK 259. pants).³⁵
8. Y maksā ražotājam Z par cimdu, uz kuriem ir X preču zīme, ražošanu. Rēķinā norādītā summa atspoguļo pārstrādes darbību izmaksas, kas radušās Z (piemēram, šūšanas, diegu, darbaspēka, vispārējās izmaksas).
9. Pēc tam pārstrādātos produktus – cimdus ar X preču zīmi – ievēd Savienības muitas teritorijā.

II. Apspriežamais jautājums

Rodas jautājums, vai licences maksa, ko Y maksā X par tiesībām izmantot preču zīmi, jāiekļauj licencēto cimdu muitas vērtībā, piemērojot SMK 86. panta 5. punktu.

³⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70. pants, 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts un c) apakšpunkts
SMK ĪA 135. panta 1. punkts, 136. panta 1., 2. punkts, 4. punkta c) apakšpunkts un 5. punkts

IV. Iepriekšēji apsvērumi

1. Saskaņā ar SMK 86. panta 5. punkta noteikumiem ievaduitas nodokļa summu pārstrādes produktiem, kas iegūti izvešanas pārstrādei procedūrā, (t. i., šajā gadījumā cimdium) aprēķina, pamatojoties uz ārpus Savienības muitas teritorijas veiktās **pārstrādes darbības izmaksām**. “Pārstrādes darbības” ir definētas SMK 5. panta 37. punktā.
2. Saskaņā ar Komisijas norādījumiem par to, kā piemērot izvešanas pārstrādei procedūru un aprēķināt ievaduitas nodokļa summu saskaņā ar minēto procedūru³⁶, **izmaksas par pārstrādes darbību, kas veikta** ārpus Savienības muitas teritorijas, nozīmē **pārstrādes produktu muitas vērtību** brīdī, kad tika pieņemta muitas deklarācija to laišanai brīvā apgrozībā, no kuras atskaitīta attiecīgo **pagaidu izvešanai paredzēto preču statistiskā vērtība** brīdī, kad tām piemēroja izvešanas pārstrādei procedūru.
3. Tā kā šā dokumenta mērķis ir novērtēt, vai licences maksa, kuru Y maksā X, ir daļa no **pārstrādes produktu muitas vērtības**, šajā dokumentā nav aplūkota pārstrādes darbības izmaksu noteikšana šiem produktiem ievaduitas nodokļa summas aprēķināšanas vajadzībām.³⁷

Pārstrādes produktu muitas vērtība

4. Tā kā SMK 86. panta 5. punktā nav norādīts uz noteiktu novērtēšanas metodi, kas piemērojama, nosakot pārstrādes produktu muitas vērtību, jāpiemēro vispārējās tiesību normas par muitas vērtības noteikšanu, t. i., SMK II sadaļas 3. nodaļas (“Preču muitas vērtība”) noteikumi un SMK ĪA II sadaļas 3. nodaļas (“Preču muitas vērtība”) noteikumi.
5. Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas spriedumam lietā C-116/12 “Hristodulu [Christodoulou]”³⁸, tā kā saskaņā ar muitas noteikumiem par muitas vērtības noteikšanu prioritāte ir darījuma vērtības metodei, termins “pārdošana” šīs metodes izmantošanas vajadzībām jāinterpretē plašā nozīmē. Tiesa nolēma, ka tie piemērojami “nosakot tādu preču muitas vērtību, kuras ir ievestas, pamatojoties uz līgumu, kurš, lai arī ir atzīts par pirkuma un pārdevuma līgumu, tomēr patiesībā ir apstrādes vai pārstrādes līgums”. Tas, vai preču izvešanai un no šīm precēm pārstrādātu produktu ievēšanai ir izmantota izvešanas pārstrādei procedūra, nav būtiski.

³⁶ *Special procedures – Title VII UCC/“Guidance for MSs and Trade” un Guidelines on customs debt*; UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu).

³⁷ Uz eksportēto preču statistisko vērtību attiecas atsevišķs Savienības regulējums, kura praktiskā piemērošana vispārīgi ir izklāstīta Komisijas 2016. gada 6. oktobra EUCDM vadlīniju dokumentā TAXUD A3(2016)2696117 Doc. DIH 16/003 Final EN UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu).

³⁸ Tiesas (sestā palāta) 2013. gada 12. decembra sprieduma lietā C-116/12 “Joannis Hristodulu [Ioannis Christodoulou] un citi pret Elliniku Dimosiu [Elliniko Dimosio]” 43.–51. punkts (<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-116/12&language=EN>). Skat. arī PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas konsultatīvo atzinumu Nr. 1.1. *The concept of “sale” in the Agreement* [Nolīgumā izmantotais jēdziens “pārdošana”] un PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas komentāru Nr. 5.1. *Treatment of goods returned after temporary exportation for manufacturing, processing or repair* [Preces, kas tiek ievestas atpakaļ pēc to pagaidu izvešanas ražošanai, apstrādei vai remontam].

-
6. Ja pircējs preces ražotājam trešajā valstī ir piegādājis bez maksas un ja pircējs ir samaksājis vai viņam būs jāmaksā par pārstrādes darbību, pārstrādes produktu muitas vērtību nosaka saskaņā ar SMK 70. panta 1. punktu, izmantojot darījuma vērtības metodi un, kur nepieciešams, veicot attiecīgas korekcijas.
 7. Korekcijās šādā gadījumā iekļauj kādu no vērtībām, kas minēta SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā: “izejvielas, sastāvdaļas, detaļas un līdzīgi priekšmeti, kas ietilpst ievestajās precēs.” Šo vērtību nosaka saskaņā ar SMK ĪA 135. pantu, kā arī, piemērojot Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājuma komentāru Nr. 1³⁹, jo īpaši tā 5. un 6. punktu.
 8. Analizētajā gadījumā importētājs Y ražotājam Z bez maksas piegādā audumu. Y ir nopircis audumu no licenciāra X. Ņemot vērā SMK ĪA 135. panta 1. punkta noteikumus, attiecīgā auduma vērtība ir vienāda ar iepirkuma cenu, ko Y ir samaksājis X.
 9. Jānoskaidro, vai licences maksas summa, kuru Y maksā X, ir iekļaujama pārstrādes produktu muitas vērtībā, ņemot vērā SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu un attiecīgos īstenošanas noteikumus.
 10. Analizētajā gadījumā Y maksā licences maksu nevis cimdu ražotājam, bet gan trešajai personai – licenciāram X. Saskaņā ar ražošanas līguma noteikumiem licencēto cimdu ražošanas pārtraukšana ir sekas licences nolīguma izbeigšanai. Minētā nolīguma darbība var tikt izbeigta arī tad, ja netiek samaksāta licences maksa. Turklāt saskaņā ar licences nolīgumu kontrole, kāda licenciāram ir pār cimdu ražošanu, ir pārāka par standarta kvalitātes kontroli.⁴⁰
 11. Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto, var pieņemt, ka prasības par licences maksas iekļaušanu ievesto preču muitas vērtībā, kas noteiktas saskaņā ar SMK ĪA 136. panta 1. punktu un 4. punkta c) apakšpunktu, ir izpildītas.
 12. Turklāt licences maksas apmērs ir atkarīgs no neto ienākumiem, kas gūti, pārdodot licencētos cimdus (SMK ĪA 136. panta 2. punkts), un to maksā Y neatkarīgi no tā, vai cimdu ražošana notiek ES vai trešajā valstī.
 13. X atrašanās ES nav būtiska, apsverot licences maksas ņemšanu vērā muitas vērtēšanas nolūkā (SMK ĪA 136. panta 5. punkts).
 14. Apkopojot var teikt, ka pārstrādes produktu muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar darījuma vērtības metodi, kā tā definēta SMK 70. panta 1. punktā, kurš lasāms kopā ar SMK 71. pantu.

V. Secinājumi

1. Ņemot vērā iepriekš minēto spriedumu lietā C-116/12 “Hristodulu”, starp Y un Z noslēgto ražošanas līgumu var uzskatīt par pārdošanas līgumu, lai noteiktu pārstrādes produktu (cimdu ar X preču zīmi) muitas vērtību.

³⁹ Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums; UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

⁴⁰ Skat. arī PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas *komentāru Nr. 25.1. Third party royalties and licence fees* [Trešās personas honorāri un licences maksas].

-
2. Tādējādi muitas vērtība cimdiem ar X preču zīmi jānosaka, pamatojoties uz darījuma vērtības metodi, kā tā definēta SMK 70. pantā, kurš lasāms kopā ar SMK 71. pantu. Analizētajā gadījumā muitas vērtībā, kas noteikta, pamatojoties uz darījuma vērtības noteikšanas metodi, jāietver šādi elementi:
- a) izmaksām par pārstrādes darbību, kas veikta ārpus Savienības muitas teritorijas (izmaksas ir atspoguļotas rēķinā, ko Z izrakstījis Y);
 - b) licencēto cimdu ražošanai izmantotā auduma iepirkšanas cenai, ko Y maksā X;
 - c) licences maksai, ko Y samaksājis X par tiesībām izmantot preču zīmi;
 - d) cimdu muitas vērtībai jāatspoguļo arī preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas, kā arī ar ievesto preču pārvadāšanu saistītās pārkraušanas un apstrādes izmaksas līdz pat vietai, kurā tās tiek ievestas Savienības muitas teritorijā (SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkts).
3. Secinājums, kas izklāstīts iepriekš 1. un 2. punktā, jāņem vērā, aprēķinot ievadmuitas nodokļa summu saskaņā ar SMK 86. panta 5. punkta noteikumiem.

Komentārs Nr. 17. Licences maksu sadalīšana saskaņā ar SMK ĪA
136. panta 3. punktu

I. Vispārīga informācija

1. A uzņēmums pērk preces no L uzņēmuma un ievēd tās Savienībā (ievestās preces). Izmantojot šīs preces un citas sastāvdaļas, A uzņēmums Savienībā ražo citu produktu (gala produktu), ko A uzņēmums pārdod Savienībā. Gala produkta galvenā un nozīmīgākā sastāvdaļa ir ievestās preces.
2. Saskaņā ar licences līgumu A uzņēmumam ir jāmaksā L uzņēmumam licences maksa par tiesībām izmantot L uzņēmuma patentus gala produkta un tā sastāvdaļu ražošanā. Licences līgums paredz, ka A uzņēmumam ir pienākums samaksāt licences maksu par ievesto preču iegādi.
3. Saskaņā ar licences līgumu maksājāmās licences maksas ir 5 % no gala produkta pārdošanas kopapjoma līgumā noteiktajā atskaites periodā.

4. Turpmāk sniegti dati, kas attiecas uz šo gadījumu. APRĒĶINĀ IZMANTOTIE DATI			
	1. GADS	2. GADS	3. GADS
Par ievestajām precēm samaksātā cena	450 000	540 000	725 000
Citu sastāvdaļu cena/izmaksas, kam pieskaitītas ražošanas izmaksas pēc preču ieviešanas	150 000	180 000	175 000
Kopējās gala produkta ražošanas izmaksas	600 000	720 000	900 000
Gala produkta pārdošanas kopapjoms	1 000 000	1 200 000	1 500 000
Samaksātās licences maksas (5 % no gala produkta pārdošanas kopapjoma)	50 000	60 000	75 000
A uzņēmuma kopējā noieta peļņa, kas saistīta ar gala produktu	400 000	480 000	600 000
	(1 000 000 – 600 000)	(1 200 000 – 720 000)	(1 500 000 – 900 000)

A uzņēmuma noietā peļņa, kas ir saistīta ar investajām precēm	300 000	360 000	483 333
	[400 000 * (450 000 / 600 000)]	[480 000 * (540 000 / 720 000)]	[600 000 * (725 000 / 900 000)]

II. Apspriežamie jautājumi

Vai ir piemērojams SMK ĪA⁴¹ 136. panta 3. punkts?

Ja ir piemērojams SMK ĪA 136. panta 3. punkts, kā šajā gadījumā nosaka SMK ĪA 136. panta 3. punktā paredzēto “atbilstošu korekciju”?

III. Attiecīgās tiesību normas

SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts⁴² un tā īstenošanas noteikumi, kas izklāstīti SMK ĪA SMK 71. panta 2. punkts

IV. Iepriekšēji apsvērumi

1. Licences līgums un ievesto preču pārdošanas apstākļi liecina, ka licences maksas ir saistītas ar investajām precēm un ir samaksātas kā ievesto preču pārdošanas nosacījums.⁴³ Tādējādi SMK 70. pantā noteiktajai faktiski samaksātajai vai maksājamai cenai par investajām precēm tiek pievienotas licences maksas saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
2. SMK ĪA 136. panta 3. punktā noteikts: *“Ja honorāri un licences maksas daļēji ir saistītas ar vērtējamajām precēm un daļēji ar citām sastāvdaļām vai elementiem, ko precēm pievieno pēc to ieviešanas, vai arī aktivitātēm vai pakalpojumiem, ko veic pēc ieviešanas, izdara atbilstošu korekciju.”*
3. Licences maksa ir daļēji saistīta ar ievesto preču ražošanu un daļēji ar citiem ražošanas procesiem. Tāpēc ir piemērojams SMK ĪA 136. panta 3. punkts.
4. Tā kā terminam “atbilstoša korekcija” nav juridiskas definīcijas, analizētajā gadījumā varētu apsvērt vairākas turpmāk norādītās formulas šādas korekcijas veikšanai. Tomēr vispiemērotākā formula būtu jāizvēlas, pamatojoties uz tās vispārējo saskaņotību, jo īpaši, ņemot vērā licences līgumā piešķirtās tiesības⁴⁴ un pieejamo vērtības datu salīdzināmību.

A) 1. formula: (cena, kas samaksāta par investajām precēm pirms honorāru / licences maksu pieskaitīšanas / kopējās ražošanas izmaksas precēm, kas ražotas daļēji no investajām precēm) * samaksātās licences maksas

⁴¹ Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

⁴² Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

⁴³ EST sprieduma lietā C-76/19 (“Curtis Balkan”) 51. punktā šajā saistībā paskaidrots, ka, lai noteiktu saikni starp samaksātajiem honorāriem un investajām precēm, “ir svarīgi ņemt vērā visus atbilstošos apstākļus, jo īpaši iesaistīto personu tiesiskās un faktiskās attiecības”.

⁴⁴ Komentārs Nr. 3. Honorāri un licences maksas muitas vērtībā, 8. punkts, Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums, 2021. gada izdevums (C sadaļa). Pieejams: UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

Saskaņā ar I sadaļā sniegtajiem datiem šī metode sniegs turpmāk norādītos rezultātus.

1. GADS		2. GADS		3. GADS	
$(450\,000 / 600\,000) * 50\,000$	37 500	$(540\,000 / 720\,000) * 60\,000$	45 000	$(725\,000 / 900,000) * 75\,000$	60 417

Komentāri

- Licences līgums ļauj A uzņēmumam gūt priekšrocības, ko sniedz patenti, kuri saistīti ar gala produktu un to sastāvdaļu ražošanu. Tādējādi *kopējo ražošanas izmaksu dati* ir atbilstīgs pamats, lai noteiktu licences maksas daļu, kas attiecas uz ievestajām precēm.
- Šīs formulas pamatā ir divi tieši salīdzināmi jēdzieni, proti, *cena, kas samaksāta par ievestajām precēm* (pirms licences maksu pieskaitīšanas), un *kopējās ražošanas izmaksas*.
- Tā kā ievestās preces tika izmantotas *ražošanas posmā*, ir loģiski pieņemt, ka licences maksu “atbilstošā summa”, kas iekļaujama ievesto preču muitas vērtībā, ir jānosaka, pamatojoties uz attiecību starp cenu, kas samaksāta par ievestajām precēm, un kopējām ražošanas izmaksām un neņemot vērā to, ka tās tiek samaksātas kā noteikts procents no gala produkta pārdošanas kopapjoma.
- Turklāt šī formula ir viegli piemērojama.

B) 2. formula: [(cena, kas samaksāta par ievestajām precēm pirms licences maksu pieskaitīšanas + A uzņēmuma kopējā noieta peļņa) / gala produktu pārdošanas kopapjoms] * / samaksātās licences maksas

Saskaņā ar I sadaļā sniegtajiem datiem šī metode sniegs turpmāk norādītos rezultātus.

1. GADS		2. GADS		3. GADS	
$[(450\,000 + 400\,000) / 1\,000\,000] * 50\,000$	42 500	$[(540\,000 + 480\,000) / 1\,200\,000] * 60\,000$	51 000	$[(725\,000 + 600\,000) / 1\,500\,000] * 75\,000$	66 250

Komentāri

Formulā izmantoti jēdzieni, kas nav salīdzināmi, – cena, kas samaksāta par ievestajām precēm, un A uzņēmuma kopējā noieta peļņa; tiek pieņemts, ka kopējā noieta peļņa, kas iegūta gala produktu pārdošanas rezultātā, ir saistīta tikai ar ievestajām precēm.

C) **3. formula:** (cena, kas samaksāta par ievestajām precēm pirms licences maksu pieskaitīšanas / gala produktu pārdošanas kopapjoms) * samaksātās licences maksas

Saskaņā ar I sadaļā sniegtajiem datiem šī metode sniegs turpmāk norādītos rezultātus.

1. GADS		2. GADS		3. GADS	
(450 000 / 1 000 000) * 50 000	22 500	(540 000 / 1 200 000) * 60 000	27 000	(725 000 / 1 500 000) * 75 000	36 250

Komentāri

Formulā izmantoti jēdzieni, kas nav salīdzināmi, – cena, kas samaksāta par ievestajām precēm, un gala produktu pārdošanas kopapjoms.

V. Secinājums

1. Analizētajā gadījumā Muitas ekspertu grupas Muitas vērtības noteikšanas nodaļa vienojās, ka aprēķins, kas veikts saskaņā ar iepriekš minēto 1. formulu, atbilst SMK ĪA 136. panta 3. punktā noteiktajām atbilstošas korekcijas prasībām. Citiem vārdiem sakot, saskaņotības un praktiskuma ziņā 1. formula ir piemērota, lai aprēķinātu “atbilstošu korekciju”, kas noteikta SMK ĪA 136. panta 3. punktā.
2. Šajā gadījumā 2. un 3. formula nav piemērota, lai izdarītu atbilstošu korekciju saskaņā ar SMK ĪA 136. panta 3. punktu.

VI. Papildu piezīmes

1. SMK ĪA 136. panta 3. punkts ir piemērojams tikai situācijās, kad honorāri vai licences maksas ir daļēji saistīti ar ievestajām precēm un daļēji ar citām sastāvdaļām vai elementiem, kas pievienoti precēm pēc to ieviešanas (piemēram, jauni produkti tiek ražoti no ievestajām precēm un elementiem, kas ievestajām precēm pievienoti ražošanas procesā Savienībā), vai pēcievešanas darbībām vai pakalpojumiem (piemēram, tehnisko palīdzību vadības, administrēšanas, tirdzniecības veicināšanas, grāmatvedības jomā).
2. SMK ĪA 136. panta 3. punktā tiek pieņemts, ka SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktā definētie nosacījumi ir izpildīti pat tad, ja honorāri vai licences maksas ir tikai daļēji saistīti ar novērtējamām precēm.⁴⁵ Tomēr jāuzsver: tas, ka honorāri vai licences maksas ir tikai daļēji saistīti ar ievestajām precēm, neietekmē SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanu attiecībā uz tiem honorāriem vai licences maksām, kas ir iekļaujami novērtējamo preču muitas vērtībā, proti:
 - i) attiecas uz ievestajām precēm;
 - ii) jāmaksā kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums un
 - iii) nav iekļauti cenā, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm.
3. Šādā gadījumā ir jāveic atbilstoša korekcija, lai nodalītu šo honorāru vai licences maksu daļu, kas attiecas tikai uz ievestajām precēm, no kopējās honorāru vai licences maksu summas, ko maksā novērtējamo preču pircējs.

⁴⁵ EST nolēmums lietā C-173/15 (“GE Healthcare GmbH”), nolēmuma rezolutīvās daļas 1. punkts.

-
4. Nav juridiskas definīcijas jēdzienam “atbilstoša korekcija”, uz kuru attiecas SMK ĪA 136. panta 3. punkta noteikumi. Tomēr, tā kā noteikumi paši par sevi ir SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkta īstenošanas noteikumi, ir jāņem vērā arī SMK 71. panta 2. punkta noteikumi, ja konkrētajā gadījumā jānosaka atbilstoša korekcija.
 5. SMK 71. panta 2. punktā ir noteikts: “Pieskaitījumus pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama, .. nosaka, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.” Savukārt, ja šādu objektīvu un skaitļos izsakāmu datu nav un tādējādi nevar noteikt pareizu pieskaitījumu pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par novērtējamo precī, darījuma vērtības noteikšanas metode netiks piemērota.⁴⁶
 6. Tādējādi SMK ĪA 136. panta 3. punktā noteiktā korekcija būtu uzskatāma par atbilstošu tikai tad, ja tā pamatota ar objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.
 7. Turklāt jānorāda, ka Savienības muitas noteikumos tiek izmantots jēdziens “vispārpieņemti grāmatvedības principi”, kas definēts SMK DA 1. panta 20. punktā.⁴⁷ Tajā noteikts, ka “vispārpieņemti grāmatvedības principi” ir principi, kas ir atzīti vai kuriem ir būtisks autoritatīvs atbalsts valstī konkrētā laikposmā, un kas nosaka to, kuri ekonomiskie resursi un saistības ir jāreģistrē kā aktīvs un pasīvs, kuras aktīva un pasīva izmaiņas ir jāreģistrē, kā jānosaka aktīvs un pasīvs un to izmaiņas, kāda informācija ir jāsniedz, kā tā ir jāsniedz un kādi finanšu pārskati ir jāgatavo”.
 8. Analizētajā gadījumā ir izmantoti ievērojami grāmatvedības dati, lai aprēķinātu ievesto preču muitas vērtībā iekļaujamo licences maksu summu. Dati, kas tiek izmantoti, lai aprēķinātu licences maksas saistībā ar novērtējamām precēm, jānosaka saskaņā ar ieviešanas valstī piemērojamiem finanšu standartiem. Ja dati atbilst šādām grāmatvedības prasībām, tos var uzskatīt arī par objektīviem un skaitļos izsakāmiem.
 9. Analizētajā gadījumā redzams, ka papildus prasībai, kas noteic, ka datiem jābūt *objektīviem un skaitļos izsakāmiem*, to izmantošanā jāņem vērā arī jēdzieni, kas ir *salīdzināmi un viendabīgi*. Saikni starp licences maksām un novērtējamām precēm var noteikt, arī izvērtējot, “ko licenciāts saņem par šo maksājumu”⁴⁸. Lai panāktu vienotu izpratni par to, kā pareizi veicama šāda korekcija, “ir ļoti vēlams, lai ievērojams konsultētos ar muitas iestādēm”⁴⁹.
 10. Rezumējot, lai ievesto preču muitas vērtībā iekļautu honorārus, kas nav jau iekļauti cenā, kura faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, tiem ir jābūt saistītiem ar šīm precēm un tie ir jāmaksā pircējam kā preču pārdošanas nosacījums. Šie nosacījumi ir jāizpilda arī tad, ja honorāri ir tikai daļēji saistīti ar ievestajām precēm.

⁴⁶ Skat. piezīmi par SMK 71. panta 2. punkta piemērošanu dokumentā: Compendium of Customs Valuation Texts (Section B: Interpretative Notes on Customs Valuation (WTO Valuation Agreement)), Edition 2021. Pieejams: UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

⁴⁷ Komisijas 2015. gada 28. jūlija Deleģētā regula (ES) 2015/2446, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem, kuri attiecas uz dažiem Savienības Muitas kodeksa noteikumiem. Līgumā par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību paredzēts šādi: “Šī Līguma izpratnē katras Dalībvalsts muitas administrācija izmanto informāciju, kas sagatavota atbilstoši vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem valstī un kura atbilst minētajam pantam” (skat. Līguma 1. pielikuma Vispārējo piezīmi “Vispārpieņemto grāmatvedības principu piemērošana”).

⁴⁸ Komentārs Nr. 3. “Honorāri un licences maksas muitas vērtībā”, Muitas vērtības noteikšanas dokumentu krājums, 2021. gada izdevums (C sadaļa). Pieejams: UCC - Guidance documents - European Commission (europa.eu)

⁴⁹ Turpat.

-
11. Pēc tam, kad ir izpildīti nosacījumi attiecībā uz honorāru iekļaušanu muitas vērtībā, nākamais uzdevums ir atrast piemērotu metodi ar nodokli apliekamo honorāru sadalei, pamatojoties uz vispārpieņemtiem grāmatvedības principiem. Metodes izvēli ietekmēs apstākļi, kas saistīti ar novērtējamo preču pārdošanu, un tā tiks izraudzīta atbilstoši katram atsevišķajam gadījumam.

Komentārs Nr. 18. Sertificētu sēklu novērtēšana. Palīgīdzekļu vērtības noteikšana saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu

Vispārīga informācija

1. Sēklu piegādātājs ievie **sertificētas sēklas** no sēklaudzēšanas uzņēmuma, kas atrodas trešajā valstī, un deklarē tās laišanai brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā.
2. Sertificētās sēklas ir iegūtas, pavairojot **bāzes sēklas**, ko ievie bez maksas piegādājis sēklaudzēšanas uzņēmumam, lai ieviejamās preces tiktu saražotas labvēlīgākos laika apstākļos. Sēklaudzēšanas uzņēmums iekasē noteiktu maksu par savu pakalpojumu un izraksta rēķinu sēklu piegādātājam.
3. Bāzes sēklu ražošana notiek Savienības muitas teritorijā, un tajā ir vairāki posmi:
 - a) sēklu piegādātājs izaudzē pirmsbāzes sēklas pētniecības laboratorijās un laukos, kas atrodas Savienībā. Pirmsbāzes sēklas iegūst **pētniecības un izstrādes (P&I)** procesā, izmantojot licencētu ģenētisko materiālu⁵⁰, par kuru sēklu piegādātājs samaksā licences devējam **licences maksas**. P&I izmaksas var sasniegt vairāk nekā 15 % no sēklu piegādātāja gada apgrozījuma;
 - b) ES sēklaudzētāji Savienībā pavairo pirmsbāzes sēklas, lai iegūtu bāzes sēklas. Sēklu piegādātājs samaksā ES audzētājiem maksas par pakalpojumu. Maksas *inter alia* sedz izmaksas, kas saistītas ar zemes sagatavošanu sēklu stādīšanai, mēslošanu, apūdeņošanu un sēklu novākšanu.

Apspriežamie jautājumi

1. Kura vērtēšanas metode būtu jāpiemēro, lai noteiktu muitas vērtību sertificētajām sēklām, kad tās tiek ieviestas Savienības muitas teritorijā?
2. Ja konkrētajā gadījumā ir piemērojama darījuma vērtības noteikšanas metode, kā būtu jāvērtē bāzes sēklas, kas sēklaudzētājam tiek piešķirtas bez maksas?

Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70. pants un 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts⁵¹
SMK ĪA 135. panta 1. punkts⁵²

Iepriekšēji apsvērumi

Vērtēšanas metode

1. Vispirms ir jāapsver, kāda vērtēšanas metode jāpiemēro, lai noteiktu sertificēto sēklu muitas vērtību.

⁵⁰ Ģenētisko materiālu aizsargā vai nu ar patentiem, vai patentētiem augu šķirņu aizsardzības sertifikātiem (COV).

⁵¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

⁵² Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

-
2. Jāatgādina, ka Līgumā par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VII panta īstenošanu (turpmāk – CVA) nav sniegta “pārdošanas” definīcija. Tomēr konsultatīvajā atzinumā Nr. 1.1. “The concept of “sale” in the Agreement” [Līgumā izmantotais jēdziens “pārdošana”], ko izdevusi PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja (turpmāk – MVNTK), noteikts, ka “.. saistībā ar Līguma pamatmērķi, proti, muitas vērtības noteikšanai pēc iespējas plašāk izmantot ievesto preču darījuma vērtību, interpretācijas un piemērošanas vienveidību var panākt, lietojot terminu “pārdošana” visplašākajā nozīmē ..”.
 3. Šī pieeja ir atspoguļota Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk – EST) nolēmumā lietā C-116/12 “Hristodulu [*Christodoulou*]”. Tiesa nolēmumā norādīja, ka, tā kā saskaņā ar muitas noteikumiem par muitas vērtības noteikšanu prioritāte ir darījuma vērtības noteikšanas metodei, termins “pārdošana” šīs metodes izmantošanas vajadzībām jāinterpretē plašā nozīmē. Tiesa nolēma, ka tas piemērojams, “nosakot tādu preču muitas vērtību, kuras ir ievestas, pamatojoties uz līgumu, kurš, lai arī ir atzīts par pirkuma un pārdevuma līgumu, tomēr patiesībā ir apstrādes vai pārstrādes līgums”. Ņemot vērā minēto, jāpatur prātā arī tas, ka, nosakot muitas vērtību saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, SMK 70. un 71. pants ir jālasa kopā.
 4. No minētā var secināt, ka tad, ja pircējs preces bez atlīdzības ir piegādājis ražotājam trešajā valstī un samaksājis cenu vai tam jāmaksā cena par trešajā valstī veiktu ražošanas operāciju, ražošanas operācijā iegūto produktu muitas vērtību nosaka, izmantojot darījuma vērtības noteikšanas metodi, un, ja nepieciešams, veic attiecīgu korekciju.
 5. Tie paši principi ir piemērojami analizētajā gadījumā. Ievesto sertificēto sēklu muitas vērtību nosaka saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, ņemot vērā konkrētajam gadījumam atbilstošās korekcijas, kā noteikts SMK 71. pantā.

Sēklu piegādātāja nodrošināto palīgīdzekļu klasificēšana

6. Bāzes sēklas ir galvenais sēklu izejmateriāls (materiālā lieta), ko izmanto sertificētu sēklu ražošanai. Lietā C-116/89 “Baywa AG” pret *Hauptzollamt Weiden*”, kas ir līdzīga apspriestajai, EST nolēma, ka bāzes sēklas ir jāklasificē saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu, kurā ietvertas “izejvielas, sastāvdaļas, detaļas un līdzīgi priekšmeti, kas ietilpst ievestajās precēs”.
7. Atšķirībā no palīgīdzekļiem, kas minēti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktā, palīgīdzekļi, kas norādīti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā, ir jāpievieno muitas vērtībai neatkarīgi no tā, vai tie ir ražoti Savienībā.

Bāzes sēklu vērtības noteikšana saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu

8. Saskaņā ar lietas apstākļiem bāzes sēklas tiek izaudzētas no pirmsbāzes sēklām, ko piegādā ES audzētājiem pavairošanai, un tad tās izved uz trešo valsti, lai labvēlīgos laika apstākļos ražotu ievadamās preces (sertificētās sēklas). Bāzes sēklas iegūst sēklu piegādātāja veiktajās P&I darbībās, kur tiek izmantots licencēts ģenētiskais materiāls, par kuru sēklu piegādātājs samaksā licences devējam licences maksas.

-
9. Sēklu piegādātāja veiktā P&I netiek tieši nodrošināta sēklaudzēšanas uzņēmumam trešajā valstī. Faktiski ieguldījumi P&I ļauj izveidot sēklu galveno izejmateriālu, proti, pirmsbāzes sēklas, kurām ir ģenētiskais potenciāls, kas rada iespēju ES audzētājiem izaudzēt bāzes sēklas, no kurām pēc tam tiek ražotas ievadamās sertificētās sēklas. Ģenētiskais materiāls tiek nodots caur sēklām katrā ražošanas posmā. Tādējādi brīdī, kad sēklaudzēšanas uzņēmumam trešajā valstī tiek nodrošināts palīgīdzeklis (bāzes sēklas), lai ražotu sertificētās sēklas, P&I process jau ir noslēdzies.
10. Bāzes sēklu vērtību nosaka saskaņā ar SMK ĪA 135. panta 1. punktu. Šis pants noteic, ka palīgīdzekļa vērtība attiecīgā gadījumā ir vai nu tā iegādes, vai ražošanas izmaksas.
11. Lai noteiktu palīgīdzekļa vērtību, būtu jāņem vērā arī palīgīdzekļa nodrošināšanai nepieciešamo nemateriālo elementu vērtība. Lai gan saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktu inženiertehnisko un zinātnisko izstrādņu, māksliniecisko darbu, dizainu, uzmetumu un skiču vērtību pieskaita cenai, kura ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm tikai tad, ja minētās darbības tika veiktas ārpus Savienības un bija nepieciešamas ievesto preču ražošanai, *komentārā Nr. 18.1 “Relationship between Articles 8.1(b)(ii) and 8.1(b)(iv)”* [Saistība starp 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu un 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktu]⁵³ MVNTK piekrīt, ka “palīgīdzekļus reglamentējošo noteikumu uzbūve liecina, ka katra kategorija ir neatkarīga, un tas papildus pamato atzinumu, ka ir jāiekļauj visas izmaksas, kas saistītas ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktā norādītajiem elementiem. Nemot to vērā, 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā minēto elementu vērtībā ietilpst arī dizaina izstrādes vērtība, kas iekļauta attiecīgā elementa iegādes vai ražošanas izmaksās (pat tad, ja šis dizains ir izstrādāts ieviešanas valstī)” (pasvītrojums pievienots). Turklāt MVNTK savā *komentārā Nr. 24.1. “Determination of the value of an assist under Article 8.1(b) of the Agreement”* [Palīgīdzekļa vērtības noteikšana atbilstoši Līguma⁵⁴ 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam] norāda, ka, “.. ja palīgīdzekļus ir saražojis ievedējs vai ar ievedēju saistīta persona, to vērtības aprēķinā iekļauj visus to ražošanā izmantotos elementus”. Turklāt spriedumā lietā C-509/19 “BMW Bayerische Motorenwerke AG” EST nolēma, ka “Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts, kurš aptver “izejvielas, sastāvdaļas, detaļas un līdzīg[us] priekšmet[us], kas ietilpst ievestajās precēs”, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas izslēdz nemateriālos īpašumus” (sprieduma 19. punkts).
12. Tāda pati pieeja būtu jāpiemēro attiecībā uz SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā minētajiem palīgīdzekļiem. Tas nozīmē, ka konkrētajā gadījumā Savienības muitas teritorijā bāzes sēklu ražošanai izmantotās P&I vērtība būtu jāatspoguļo palīgīdzekļa vērtībā un tādējādi arī ievesto sertificēto sēklu vērtībā.
13. Tomēr jāatceras, ka palīgīdzekļa vērtības aprēķinā ņem vērā tikai tās P&I izmaksas, kuras var sasaistīt ar sertificēto sēklu ražošanu un pārdošanu. Citiem vārdiem sakot, lai noteiktu sertificēto sēklu muitas vērtību, palīgīdzekļa vērtībā būtu iekļaujamas tikai tās uz pirmsbāzes sēklām attiecināmās P&I izmaksas, kas ir saistītas ar produktu.

⁵³ Saskaņā ar Savienības tiesību aktiem muitas jomā SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkts ir līdzvērtīgs CVA 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktam un SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts ir līdzvērtīgs CVA 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktam.

⁵⁴ Saskaņā ar Savienības tiesību aktiem muitas jomā SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir līdzvērtīgs CVA 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam.

-
14. Licences maksas, ko sēklu piegādātājs maksā licences devējam par tiesībām pirmsbāzes sēklu ražošanas procesā izmantot licencēto ģenētisko materiālu, ir iekļaujamas palīglīdzekļa (bāzes sēklu) vērtībā. Tiesībām izmantot licencēto ģenētisko materiālu bija būtiska nozīme palīglīdzekļa izveidē. Ja netiktu samaksātas licences maksas, sēklu piegādātājam nebūtu pieejams aizsargāts ģenētiskais materiāls, kas nepieciešams pirmsbāzes sēklu un tādējādi arī bāzes sēklu ražošanai.⁵⁵
 15. Jāuzsver, ka apspriestās licences maksas veido daļu no palīglīdzekļa vērtības, nevis ievesto preču vērtības, tāpēc saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu tās netiek ņemtas vērā.
 16. Palīglīdzekļa vērtībā jāatspoguļo maksas, ko sēklu piegādātājs samaksājis ES audzētājiem par pirmsbāzes sēklu pavairošanu Savienības muitas teritorijā, kā arī visas citas izmaksas, kas tieši saistītas ar bāzes sēklu ražošanu Savienības muitas teritorijā.
 17. Lai analizētajā gadījumā aprēķinātu palīglīdzekļa vērtību, kas iekļaujama ievesto sertificēto sēklu muitas vērtībā, tiek izmantoti ievēdēja grāmatvedības dati, bankas pārskaitījumu vai jebkuru citu dokumentu dati, kas apliecina maksājumus par palīglīdzekļiem. Viens no vispārīgajiem noteikumiem, kas reglamentē muitas vērtības noteikšanu, ir formulēts SMK 71. panta 2. punktā: “Pieskaitījumus pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama saskaņā ar 1. punktu, nosaka, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.” Muitas vērtēšanā izmantojamie dati ir jāsaprot saskaņā ar finanšu standartiem, kas piemērojami ieviešanas valstī, pamatojoties uz vispārpieņemtiem grāmatvedības principiem, kas noteikti SMK DA 1. panta 20. punktā.⁵⁶

Secinājums

1. Ņemot vērā minēto spriedumu lietā C-116/12 “Hristodulu”, ražošanas līgumu, kas noslēgts starp sēklu piegādātāju Savienībā (ievēdēju) un sēklu audzētāju trešajā valstī (izvēdēju), var uzskatīt par pārdošanas līgumu, lai noteiktu sertificēto sēklu muitas vērtību.
2. Minētā iemesla dēļ sertificēto sēklu muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi, kas noteikta SMK 70. pantā, kurš lasāms kopsakarā ar SMK 71. pantu. Analizētajā gadījumā muitas vērtībā, kas noteikta, pamatojoties uz darījuma vērtības noteikšanas metodi, jāietver šādi elementi:
 - a) izmaksas par ārpus Savienības muitas teritorijas veiktu bāzes sēklu pavairošanu, lai iegūtu sertificētas sēklas (izmaksas ir atspoguļotas rēķinā, ko sēklaudzētājs izsniedz sēklu piegādātājam);
 - b) saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu bāzes sēklu vērtība (ko veido ar produktu saistītās P&I izmaksas, licences maksas, maksas par pirmsbāzes sēklu pavairošanu un citas izmaksas, kuras ir tieši saistītas ar bāzes sēklu ražošanu Savienības muitas teritorijā);

⁵⁵ Skat. arī EST nolēmuma lietā “Baywa AG” (C-116/89) 15.–18. punktu.

⁵⁶ SMK DA 1. panta 20. punktā noteikts šādi: “vispārpieņemti grāmatvedības principi” ir principi, kas ir atzīti vai kuriem ir būtisks autoritatīvs atbalsts valstī konkrētā laikposmā, un kas nosaka to, kuri ekonomiskie resursi un saistības ir jāreģistrē kā aktīvs un pasīvs, kuras aktīva un pasīva izmaiņas ir jāreģistrē, kā jānosaka aktīvs un pasīvs un to izmaiņas, kāda informācija ir jāsniedz, kā tā ir jāsniedz un kādi finanšu pārskati ir jāgatavo”; Komisijas 2015. gada 28. jūlija Deleģētā regula (ES) 2015/2446, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem, kuri attiecas uz dažiem Savienības Muitas kodeksa noteikumiem.

-
- c) sertificēto sēklu pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas un ar to pārvadāšanu saistītās kraušanas un apstrādes izmaksas līdz pat vietai, kurā tās tiek ievestas Savienības muitas teritorijā (SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkts).

Komentārs Nr. 19. Pirkšanas starpniecības nauda

I. Vispārīga informācija

1. Uzņēmums X iegādājas preces no pārdevējiem trešajās valstīs un ievēd tās Savienībā. Šo preču vērtība ir noteikta saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi (SMK 70. pants⁵⁷).
2. Saistībā ar šiem ievēdumiem uzņēmums X maksā komisijas maksu uzņēmumam Y, kas atrodas trešajā valstī, saskaņā ar pirkšanas starpniecības līgumu. Uzņēmums Y ir uzņēmuma X meitasuzņēmums. Rēķinu par šo komisijas maksu Y izraksta atsevišķi no ievēsto preču cenas (par kurām rēķinu izraksta ražotāji/pārdevēji).
3. Saskaņā ar pirkšanas starpniecības līgumu uzņēmums X uztic uzņēmumam Y kā pārstāvim veikt daudz dažādu darbību, par kurām tiek maksāta komisijas maksa, proti:
 - a) atrast ražotājus;
 - b) palīdzēt risināt sarunas par ražošanas nolīgumiem ar ārpus Savienības ražotājiem;
 - c) sniegt paraugus uzņēmumam X;
 - d) uzņēmuma X vārdā iesniegt pasūtījumus saskaņā ar X prasītajiem noteikumiem;
 - e) pārbaudīt izejvielas, sastāvdaļas un preces gan ražošanas procesā, gan tā beigās, lai nodrošinātu atbilstību piegādes noteikumiem un ražošanas standartiem un lai attiecīgā gadījumā noraidītu preces, kas neatbilst šiem noteikumiem un standartiem;
 - f) apsaimniekot veidnes, darbarīkus un instrumentus;
 - g) kārtot un samaksāt preču transportēšanu uz Savienību.

II. Apspriežamais jautājums

Vai komisijas maksa, ko uzņēmums X maksā uzņēmumam Y par I sadaļas 3. punktā uzskaitītajiem pakalpojumiem, ir uzskatāma par pirkšanas starpniecības naudu saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu un attiecīgi nav iekļaujama muitas vērtībā?

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 5. panta 41. punkts, 70. pants, 71. panta 1. un 2. punkts

IV. Vispārīgi apsvērumi

1. SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktā ir noteikts, ka komisijas un starpniecības maksa, izņemot "pirkšanas starpniecības naudu", ir iekļaujama vērtēto preču muitas vērtībā, ja tā radusies pircējam, bet neietilpst cenā, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm.
2. SMK 72. panta e) punktā ir noteikts, ka pirkšanas starpniecības nauda ir viena no sastāvdaļām, ko neiekļauj muitas vērtībā.
3. Pamatojoties uz šo divu pantu formulējumu, var secināt, ka pirkšanas starpniecības naudas neiekļaušana preču muitas vērtībā ir izņēmums no vispārējā noteikuma, kas noteic, ka komisijas un starpniecības maksa ir jāiekļauj muitas vērtībā.
4. Ir jānosaka maksājuma būtība, lai izlemtu, vai maksājums, kas raksturots kā pirkšanas starpniecības nauda, ir *bona fide* pirkšanas starpniecības nauda. Tādā gadījumā summu, kas

⁵⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

ir pirkšanas starpniecības nauda, nepieskaita faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai par ievestajām precēm saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu vai – ja šī summa jau ir iekļauta faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā par ievestajām precēm – to atskaita no muitas vērtības saskaņā ar SMK 72. panta e) punktu.

5. SMK 5. panta 41. punktā “pirkšanas starpniecības nauda” ir definēta kā “maks[a], ko importētājs maksā savam pārstāvim par viņa pārstāvēšanu novērtējamo preču iepirkšanā”. Tas saskan ar PTO Nolīguma par muitas vērtības noteikšanu 8. panta skaidrojošās piezīmes noteikumiem.
6. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas (turpmāk tekstā – “Tehniskā komiteja”) paskaidrojumā Nr. 2.1. “Commissions and brokerage in the context of Article 8 of the Agreement” [Komisijas un starpniecības maksa saistībā ar Nolīguma 8. pantu] komisijas un starpniecības maksa ir raksturotas kopumā (tostarp pirkšanas un pārdošanas starpniecības nauda) kā “maksājumi starpniekiem par viņu daļību pārdošanas līguma slēgšanā”.
7. Vērtējot, vai komisijas maksa ir iekļauta muitas vērtībā kā pirkšanas starpniecības nauda SMK 5. panta 41. punkta nozīmē, ir svarīgi izvērtēt, vai tā ir maksa par darbībām, kas saistītas ar preču pirkšanu. Paskaidrojumā Nr. 2.1. ir paskaidrots jēdziens “pirkšanas starpnieks” un noteikta pirkšanas starpnieku darbību joma: “Pirkšanas starpnieks ir persona, kas rīkojas uz pircēja rēķina, sniedzot viņam pakalpojumus saistībā ar piegādātāju meklēšanu, pārdevēja informēšanu par ievērojamo vārdiem, paraugu iegūšanu, preču pārbaudi un dažreiz arī pakalpojumus saistībā ar preču apdrošināšanu, pārvadāšanu, glabāšanu un piegādi.” Tomēr šis saraksts nav izsmēļošs. Tehniskās komitejas komentārā Nr. 17.1. “Buying commission” [Pirkšanas starpniecības nauda] ir atzīmēts, ka tie ir pakalpojumi, kurus “parasti veic pirkšanas starpnieks”.
8. Pirkšanas starpniekam ir jāievēro pircēja (principāla) sniegtie norādījumi, jo riskus, kas izriet no šiem norādījumiem uzņemas pircējs. Pirkšanas starpnieks darījumā neuzņemas saimniecisko risku, tam nav preču īpašumtiesību, un tas nekontrolē darījumu vai cenu, ko maksā pircējs.
9. Pirkšanas starpnieka darbību jomu parasti nosaka pircēja un starpnieka noslēgtā starpniecības līguma noteikumos. Darbību jomu var sīkāk noteikt arī citos tirdzniecības dokumentos (piemēram, pirkuma pasūtījumos, akreditīvos vai sarakstes dokumentos utt.). Tomēr starpnieka darbību joma ne vienmēr ir skaidri redzama muitas dienestiem pieejamajā tirdzniecības dokumentācijā. Komentārā Nr. 17.1. ir paredzēts, ka gadījumos, kad līgumā nav norādīta pirkšanas starpnieka darbību joma, ir svarīgi citstarp arī noteikt saistībā ar sniegtajiem pakalpojumiem iekasēto maksu saderīgumu. Paskaidrojumā Nr. 2.1. ir precizēts, ka muitas pārvaldes var veikt “visus atbilstīgos pasākumus, ko tās uzskata par nepieciešamiem, lai konstatētu minēto pakalpojumu pastāvēšanu un precīzu būtību”.
10. Muitas vērtībā neiekļauj tikai *bona fide* pirkšanas starpniecības naudu. Tāpēc pircējiem (importētājiem) ir pienākums pierādīt, vai *patiesām* pastāv pirkšanas starpniecības nauda.
11. Dažkārt tikai daļa maksājuma, kas raksturots kā pirkšanas starpniecības nauda, ir uzskatāma par *bona fide* pirkšanas starpniecības naudu un tāpēc nav iekļaujama muitas vērtībā saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi. Šajā saistībā komentārā Nr. 17.1. ir noteikts, ka gadījumā, ja kopējo maksu nevar uzskatīt par pirkšanas starpniecības naudu, “par pirkšanas

starpniecības naudu var uzskatīt tikai to identificējamo maksas daļu, kas attiecas uz pirkšanas starpniecības pakalpojumiem”.

12. SMK 71. panta 2. punktā minētais vispārējais noteikums, ka pieskaitījumus pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama, nosaka, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem, ir piemērojams arī attiecībā uz pirkšanas starpniecības naudu neatkarīgi no tā, vai maksājumi ir izvērtēti saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu vai saskaņā ar SMK 72. panta e) punktu.⁵⁸

V. Secinājumi

1. Šajā gadījumā uzņēmums X saskaņā ar pirkšanas starpniecības līgumu uzdod uzņēmumam Y uz sava rēķina veikt dažādus pakalpojumus.
2. Tā kā maksājumiem par pakalpojumiem, ko veic uzņēmums Y, šis uzņēmums izraksta atsevišķus rēķinus, tie ir jāizvērtē saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu.

Pirkšanas starpniecības nauda

3. Uzdevumu loks, ko veic uzņēmums Y saskaņā ar X un Y noslēgto pirkšanas starpniecības līgumu, ir plašs. Tāpēc ir pamatoti pārbaudīt, vai katrs uzdevums, ko veic uzņēmums Y, ietilpst to uzdevumu tvērumā, attiecībā uz kuriem uzņēmuma X maksātā atlīdzība ir uzskatāma par pirkšanas starpniecības naudu saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu kopsakarā ar SMK 5. panta 41. punktu.
4. Tas, ka līgums ir nosaukts par pirkšanas starpniecības līgumu, nedrīkst ietekmēt secinājumu attiecībā uz to, ka atlīdzība par konkrētiem līgumā iekļautajiem uzdevumiem tiek klasificēta kā *bona fide* pirkšanas starpniecības nauda vai kā citas izmaksas/maksājumi, kas noteikti Savienības muitas tiesību aktos saskaņā ar SMK 70. panta 2. punktu un 71. pantu. Citiem vārdiem sakot, muitas vērtības noteikšanā ir nozīme tam, kāda ir to faktisko maksājumu būtība, ko X maksā uzņēmumam Y.
5. Šajā saistībā var secināt, ka komisijas nauda, ko X maksā uzņēmumam Y par ražotāju atrašanu, paraugu nodošanu uzņēmumam X un pasūtījumu iesniegšanu X vārdā saskaņā ar X sniegtajiem noteikumiem, nebūtu jāpieskaita pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par novērtējamajām precēm, kā SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktā noteiktā pirkšanas starpniecības nauda.
6. Aplūkotajā gadījumā pircējs iepērk ievestās preces tieši no ražotājiem. Tāpēc var uzskatīt, ka “palīdzēt risināt sarunas par ražošanas nolīgumiem ar ārpus Savienības ražotājiem” nozīmē piedalīties pirkšanas līgumu sarunās, kas ietilpst to darbību jomā, kuras tiek atlīdzinātas ar pirkšanas starpniecības naudu, tādējādi tā nebūtu jāpieskaita pie cenas, kas samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm.

⁵⁸ Komentārs Nr. 5. “Noteiktu sastāvdaļu, kas iekļaujamas ievesto preču muitas vērtībā vai izslēdzamas no tās, novērtēšana”, 2. punkts; *EU Compendium*, UCC - Guidance documents (europa.eu)

Faktiski samaksātā vai maksājamā cena

7. Savukārt komisijas maksa, ko uzņēmums X samaksājis uzņēmumam Y par to, ka tas pārbauda “izejvielas, sastāvdaļas un preces gan ražošanas procesā, gan tā beigās, lai nodrošinātu atbilstību piegādes noteikumiem un ražošanas standartiem un lai attiecīgā gadījumā noraidītu preces, kas neatbilst šiem noteikumiem un standartiem”, nebūtu uzskatāma par *bona fide* pirkšanas starpniecības naudu, jo tā ir samaksāta nevis par X pārstāvēšanu vērtējamo preču pirkšanā, bet gan drīzāk par darbībām, kas pārdevējiem ir jāveic, lai izpildītu līguma noteikumus saistībā ar ražoto preču kvalitāti, drošumu un standartizāciju. Tāpēc šie maksājumi ir uzskatāmi par daļu no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm saskaņā ar SMK 70. panta 2. punktu kopsakarā ar SMK ĪA 129. panta 1. punkta b) apakšpunktu.⁵⁹
8. Tomēr jāpatur arī prātā, ka atlīdzība par to, ka tiek veiktas saražoto preču parastās pārbaudes pirms to transportēšanas uz Savienības muitas teritoriju, var tikt uzskatīta par *bona fide* pirkšanas starpniecības naudu, ja šos uzdevumus vērtējamo preču pircējs ir uzticējis starpniekam. Šādas parastās pārbaudes ir preču vizuāla pārbaude vai vizuāla pārbaude, kā preces tiek iepakotas transportēšanai.

Palīglīdzekļi

9. Aplūkotajā gadījumā vēl viena darbību kategorija, ko X ir uzticējis uzņēmumam Y, ir “apsaimniekot veidnes, darbarīkus un instrumentus”. SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā ir noteikts, ka atbilstoši sadalīta konkrētu preču un pakalpojumu (palīglīdzekļu) vērtība, ko pircējs tieši vai netieši piegādā bez maksas vai par pazeminātu cenu izmantošanai saistībā ar ievadamo preču ražošanu un pārdošanu izvešanai, būtu jāpieskaita faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai, ciktāl šāda vērtība jau nav iekļauta preču cenā.
10. Darbarīki, matricas, veidnes un līdzīgi priekšmeti, kas izmantoti ievesto preču ražošanā, ir norādīti kā vieni no palīglīdzekļiem, kuru vērtība būtu jāiekļauj ievesto preču muitas vērtībā.
11. Norādītās darbības, ko veic uzņēmums Y, būtībā ļauj analizēt par tām veiktos maksājumus saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu. Ja ir izpildīti visi minētajā pantā noteiktie juridiskie nosacījumi, komisijas maksa, ko X maksā uzņēmumam Y, būtu jāuzskata nevis par pirkšanas starpniecības naudu, bet gan par palīglīdzekļiem, kas ietilpst SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkta darbības jomā.

Pārvadāšanas izmaksas

12. Izvērtējot pēc būtības par darbību “kārtot un samaksāt preču transportēšanu uz Savienību” sniegto atlīdzību, tā būtu jāanalizē saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu. Tas paredz, ka pārvadāšanas un saistītās izmaksas līdz vietai, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā, pieskaita cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm. Lietā *The Shirtmakers* (C-59/16⁶⁰) Eiropas Savienības Tiesa noteica, ka pircējam

⁵⁹ Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu. SMK ĪA 129. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteikts: “Faktiski samaksātā vai maksājamā cena Kodeksa 70. panta 1. un 2. punkta nozīmē ietver visus maksājumus, kurus pircējs vai jebkura no šādām personām veikusi vai kuri veicami kā ievesto preču pārdošanas nosacījums: (..) b) trešā persona pārdevēja labā; (..)”

⁶⁰ EST nolēmums lietā C-59/16, ECLI:EU:C:2017:362.

piemērotais papildmaksājums, kuru veido “izmaksas, kas šim piegādātājam radušās saistībā ar preču pārvadāšanas organizēšanu uz Savienības muitas teritoriju, kā arī tā peļņas maržai”, ir jāuzskata par pārvadāšanas izmaksām. Tādējādi komisijas maksa, ko X samaksājis uzņēmumam Y par pārvadāšanas cenu un par pārvadājuma organizēšanas izmaksām, būtu jāiekļauj SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktā noteiktajā muitas vērtībā.

Pircēja un starpnieka savstarpējās attiecības

13. Principā X un Y savstarpējās attiecības nevarētu būt nosacījums, lai uzņēmumu Y iekļautu pirkšanas starpnieka kategorijā. Tomēr līdzīgos gadījumos kā šis, kurā pircējs un starpnieks ir saistīti, īpaša uzmanība būtu jāpievērš tam, vai puses ir noteikušas komisijas maksu saskaņā ar nesaistītu pušu darījuma principu.

Bona fide pirkšanas starpniecības naudas nošķiršana no atlīdzības, ko X maksā uzņēmumam Y

14. Kā aprakstīts iepriekš, Y veica uzdevumus, par kuriem uzņēmuma X tam maksātā atlīdzība ir uzskatāma par maksājumiem, kas ir daļa no darījuma vērtības saskaņā ar SMK 70. panta 2. punktu un 71. panta 1. punkta attiecīgajiem noteikumiem. Tāpēc būtu svarīgi novērtēt, vai no pieejamās tirdzniecības dokumentācijas (piemēram, pirkšanas starpniecības līguma, rēķiniem par precēm vai transporta pakalpojumiem) un no tā, kādos apstākļos puses ir īstenojušas pirkšanas starpniecības līgumu, ir iespējams noteikt atlīdzības daļu, kas attiecas uz pirkšanas starpniecības pakalpojumiem. Šāds novērtējums būtu jāveic, pamatojoties uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem saskaņā ar SMK 71. panta 2. punktu. Tas būtu jā dara neatkarīgi no deklarēto summu pārbaudēm, ko muitas dienesti veic saskaņā ar ES komentāru Nr. 5 “Noteiktu sastāvdaļu, kas iekļaujamas ievesto preču muitas vērtībā vai izslēdzamas no tās, novērtēšana”.⁶¹

15. Ja ir skaidri konstatēts, ka daļa komisijas maksas attiecas uz pirkšanas starpniecības pakalpojumiem, to neiekļauj muitas vērtībā kā SMK 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) daļā noteikto pirkšanas starpniecības naudu. Ja nav objektīvu un skaitļos izsakāmu datu, kas ļauj ievērojami nošķirt *bona fide* pirkšanas starpniecības naudu no pilnās summas, kas norādīta kā pirkšanas starpniecības nauda (summa, par kuru ir izrakstīts rēķins atsevišķi no ievesto preču cenām), darījuma vērtības noteikšanas metode nebūs piemērojama. Attiecīgi būs piemērojama viena no vērtības noteikšanas palīgmetodēm, kā norādīts SMK 74. pantā.

⁶¹ Komentārs Nr. 5. “Noteiktu sastāvdaļu, kas iekļaujamas ievesto preču muitas vērtībā vai izslēdzamas no tās, novērtēšana”, *EU Compendium*, UCC - Guidance documents (europa.eu)

Komentārs Nr. 20. ES ETS programmas ietekme uz muitas vērtības noteikšanu

I. Vispārīga informācija

1. Kopš 2024. gada ES Emisiju tirdzniecības sistēma (ES ETS) ir paplašināta, lai aptvertu CO₂ emisijas no visiem lielajiem kuģiem (ar bruto tilpību 5000 tonnu un vairāk), kas ienāk ES ostās, neatkarīgi no tā, ar kādu karogu tie kuģo. Tagad, lai kuģotu ES teritorijā vai starp ES un trešo valsti, jūras transporta uzņēmumiem ir jāiegādājas emisiju kvotas.
2. Sistēma aptver 50 % emisiju no reisiem, kas sākas vai beidzas ārpus ES (ļaujot trešajai valstij lemt par atbilstošāko rīcību attiecībā uz pārējo izmešu daļu) un 100 % emisiju, kas tiek radītas starp divām ES ostām un kuģiem pārvietojoties starp ES ostām.
3. Saskaņā ar Direktīvas 2023/959/EK, ar ko groza Direktīvu 2003/87/EK, 34. apsvērumu par sistēmas izveidi siltumnīcefekta gāzu emisiju kvotu tirdzniecībai Savienībā un Lēmumu 2015/1814 par tirgus stabilitātes rezerves izveidi un darbību Savienības siltumnīcefekta gāzu emisiju kvotu tirdzniecības sistēmā gadījumā, ja kuģošanas sabiedrība neievēro šīs prasības un ja uzraugošās iestādes veiktie izpildes nodrošināšanas pasākumi attiecībā uz kuģošanas sabiedrību nav sekmējuši prasību ievērošanu, dalībvalstīm jārikojas solidāri. Kā galējam līdzeklim dalībvalstīm, izņemot to valsti, ar kuras karogu kuģis kuģo, jābūt iespējai atteikt ienākšanu kuģiem, par kuriem atbild attiecīgā kuģošanas sabiedrība, un dalībvalstij, ar kuras karogu kuģis kuģo, jābūt tiesīgai aizturēt šo kuģi. Tādējādi preču pārvadāšana no Savienības muitas teritorijas un uz to ir juridiski neiespējama, ja kuģošanas sabiedrība nav iegādājusies un nodevusi attiecīgās ES ETS kvotas.

II. Apspriežamais jautājums

Šā dokumenta mērķis ir noteikt, kur tieši šī papildmaksa rodas un vai aprēķinātā papildmaksa ir piemērojama samaksātajai cenai pilnībā vai daļēji vai ir jāmaksā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktu.

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts.

IV. Secinājums

Lai rastu atbildi uz apspriežamo jautājumu, var ņemt vērā divas Eiropas Savienības Tiesas (EST) lietas:

- spriedumu lietā C-11/89 (06.06.1990. – “Unifert”) ⁽⁶²⁾, kur EST nosaka, ka termins

⁶² 1990. gada 6. jūnija sprieduma lietā C-11/89, ECLI:EU:C:1990:237 “Unifert” 30. punkts.

“transporta izmaksas” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas iekļauj visas izmaksas, gan galvenās, gan papildu izmaksas, kas radušās saistībā ar preču pārvietošanu uz Kopienu”;

- spriedumu lietā C-59/16 (11.05.2017 – “The Shirtmakers”) (⁶³), kur EST norāda, ka jēdziens “transporta izmaksas” ir jāinterpretē plašā nozīmē. Saskaņā ar tiesas nolēmumu “termins “transporta izmaksas” Muitas kodeksa (⁶⁴) 32. panta 1) punkta e) apakšpunkta i) punkta nozīmē ir saprotams kā izmaksas, kas saistītas ar preču pārvietošanu uz Eiropas Savienības muitas teritoriju neatkarīgi no tā, vai šīs izmaksas ir saistītas ar preču pārvietošanu vai ir tiešā veidā nepieciešamas tai”.

Minētajā lietā ES ETS attiecas uz jūras transportu. Kuģošanas sabiedrība iegādājas un nodod ES ETS kvotas, lai varētu likumīgi pārvadāt preces uz Savienības muitas teritoriju un no tās. Šajā saistībā ir paredzams, ka nosūtītājs var paaugstināt cenas, ņemot vērā šo pienākumu.

Tādējādi jūras pārvadātājiem noteiktās ES ETS kvotas var uzskatīt par saistītām ar preču pārvietošanu uz Savienības muitas teritoriju lietas “The Shirtmakers” tiesu prakses izpratnē. Tāpēc tās jāiekļauj preču muitas vērtībā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktu.

Jāatgādina, ka, lai noteiktu muitas vērtību, tajā jāiekļauj tikai ES ETS, kas iegādātas, lai pārvadātu kravas no trešajām valstīm uz Savienības muitas teritoriju, līdz vietai, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktu.

⁶³ 2017. gada 11. maija sprieduma lietā BV, C-59/16, ECLI:EU:C:2017:362 “The Shirtmakers” 25. punkts.

⁶⁴ Šis Muitas kodeksa komitejas noteikums atbilst SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktam.

D SADAĻA. MUITAS KODEKSA KOMITEJAS UN MUITAS EKSPERTU GRUPAS SECINĀJUMI (VĒRTĪBAS NOTEIKŠANAS NODAĻAS)

Piezīme. Jāņem vērā, ka šīs sadaļas dokumenti nav juridiski saistoši un ka pēc būtības tie ir skaidrojoši. To nolūks ir nodrošināt vienotu izpratni muitas dienestiem un uzņēmējiem, kā arī sniegt rīku, kas atvieglotu pareizu un saskaņotu piemērošanu dalībvalstīs.

Muitas tiesību aktu normas prevalē pār šo dokumentu saturu, un vienmēr jāiepazīstas ar to, kas noteikts šajos tiesību aktos. ES tiesību aktu autentiskās redakcijas ir publicētas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Secinājums Nr. 1. Svītrots

Secinājums Nr. 2. Svītrots

Secinājums Nr. 3. Inženiertehniskas un zinātniskas izstrādes, mākslinieciski darbi un dizains, kas izstrādāts Savienībā

Fakti

Automašīnas, ko trešajā valstī ražo starptautiskā grupā ietilpstošs uzņēmums X, pārdod Savienībā esošam uzņēmumam Y, kas ietilpst tajā pašā grupā. Inženiertehniskās, zinātniskās un dizaina izstrādes darbu Savienībā ir veicis uzņēmums Y, kas arī ir iesniedzis visus automobiļu ražošanai nepieciešamos uzmetumus. Šo darbību izmaksas ir iekasētas no X, kas tās iekļauj automašīnu rēķina cenā, kad automašīnas tiek pārdotas. Abu uzņēmumu savstarpējā saistība neietekmē šo cenu.

Y uzskata, ka cenas, ko X ir norādījis rēķinos, var pieņemt kā vērtības noteikšanas pamatu, piemērojot atskaitījumu saskaņā ar Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktu attiecībā uz pētniecības un izstrādes izmaksām, kas radušās saistībā ar Savienībā veikto darbu, ja šīs izmaksas ir iekļautas faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā, bet tās ir iespējams nošķirt.

Komitejas viedoklis

Kodeksa 71. pants attiecas tikai uz pieskaitījumiem faktiski samaksātai vai maksājamai cenai par ievestajām precēm. Kodeksa 72. pantā ir aprakstīti posteņi, kurus nedrīkst iekļaut muitas vērtībā. Iepriekš izklāstītajā gadījumā muitas vērtību nosaka, atsaucoties uz darījuma vērtību atbilstoši Kodeksa 70. pantam, un spēkā esošajos starptautiskajos un ES noteikumos nekādi atskaitījumi nav paredzēti.

Secinājums Nr. 4. Maksa par darbu, kas veikts pēc ieviešanas

Fakti

Uzņēmums X trešajā valstī pārdod diapozitīvu filmas Savienībā esošam uzņēmumam Y. Kad preces tiek ievestas laišanai brīvā apgrozībā, Y iesniedz muitai divus rēķinus, no kuriem vienā norādīta filmu cena, bet otrā – filmu attīstīšanas un ierāmēšanas izmaksas. Abas rēķinos norādītās summas tiek samaksātas X, bet attīstīšana un ierāmēšana tiek veikta tikai pēc tam, kad gala pircējs ir eksponējis šīs filmas. Šo darbu veic uzņēmums Z, pamatojoties uz speciālu līgumu ar X.

Laikā, kad notiek laišana brīvā apgrozībā, nav zināms, kurā valstī tiks veikta attīstīšana un ierāmēšana, jo tas ir atkarīgs no tā, kurai Z attīstīšanas struktūrvienībai gala pircējs izvēlēšies nosūtīt filmu.

Komitejas viedoklis

Saskaņā ar Kodeksa 72. panta b) punktu muitas vērtība neietver maksu par celtniecību, uzstādīšanu, montāžu, uzturēšanu vai tehnisko palīdzību, kas tiek veikta pēc ieviešanas.

Iepriekš minētās attīstīšanas un ierāmēšanas izmaksas uzskata par maksu, uz kuru ir attiecināms iepriekš minētais pants. Līdz ar to muitas vērtība nosakāma, pamatojoties uz cenu, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par neeksponētajām filmām, neiekļaujot attīstīšanas un ierāmēšanas izmaksas.

Secinājums Nr. 5. Filiālu ievestās preces

Fakti

Preces, ko uzņēmums X ražo trešajā valstī, tiek ievestas Savienībā ar šā uzņēmuma filiāles “X-Eiropa” starpniecību, kurai nav no sava mātesuzņēmuma atsevišķa juridiskas personas statusa.

“X-Eiropa” pienākumos ietilpst pasūtījumu saņemšana no nesaistītiem pircējiem, ievesto preču muietošana, rēķinu izrakstīšana pircējiem par precēm un nelielu krājumu uzturēšana, kas radies no pārpalikuma.

Grāmatvedības vajadzībām X izraksta rēķinu par precēm savai filiālei, pamatojoties uz transfertcenu, kas parāda ražošanas izmaksas. Preces tiek pārdotas Eiropas pircējiem pirms vai pēc laišanas brīvā apgrozībā. Cenas, par kurām “X-Eiropa” izrakstījusi rēķinus saviem pircējiem, atšķiras no cenām, par kurām tai rēķinu izrakstījis uzņēmums X, jo tās ietver tirdzniecības uzcenojumu, muitas nodokļus un citas radušās izmaksas, piemēram, pārvadāšanas izmaksas un saistītās izmaksas.

Komitejas viedoklis

Tā kā pārdošana nozīmē darījumu starp divām atsevišķām personām, piegāde filiālei “X-Eiropa” ir tikai preču nodošana starp vienas juridiskās personas divām struktūrvienībām.

Līdz ar to, kad preces pārdod nesaistītiem pircējiem pirms laišanas brīvā apgrozībā, muitas vērtība jānosaka, pamatojoties uz cenām, ko šie pircēji faktiski samaksājuši vai kas tiem jāmaksā saskaņā ar Kodeksa 70. pantu, izslēdzot muitas nodokļus, pārvadāšanas izmaksas ES iekšienē un saistītās izmaksas.

Tomēr, tā kā preces, ko “X-Eiropa” ievēd ievietošanai krājumos, netiek pārdotas, 70. pants nav piemērojams un muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar citām vērtības noteikšanas metodēm pienācīgā kārtībā saskaņā ar Kodeksa 74. pantu.

Secinājums Nr. 6. Pārvadāšanas izmaksu sadalīšana precēm, kas tiek vestas pa dzelzceļu

Fakti

Importētājs pērk preces trešajā valstī un nosūta tās pa dzelzceļu uz Savienības muitas teritoriju. Laikā, kad preces laiž brīvā apgrozībā, importētājs uzrāda kravas pavadzīmi kopā ar rēķinu par precēm. Saskaņā ar starptautiskajām dzelzceļa pārvadājumu konvencijām pārvadāšanas izmaksas šajā kravas pavadzīmē ir sadalītas divās summās, no kurām pirmā attiecas uz pārvadājumu no izbraukšanas vietas līdz tarifu robežpunktam, bet otrā – uz pārvadājumu no šā punkta līdz galamērķim.

Šajā konkrētajā gadījumā tarifu robežpunkts atbilst vietai, kur tiek šķērsota Savienības muitas teritorija, un tas nesakrīt ar vietu, kur atrodas pirmā ievešanas muitas iestāde. Deklarācijā par ziņām, kas attiecas uz muitas vērtību, importētājs deklarē pārvadāšanas izmaksas līdz tarifu robežpunktam.

Komitejas viedoklis

Vienkāršošanas nolūkā un saskaņā ar komercdarbības praksi kravas pavadzīmē parādīto pārvadāšanas izmaksu sadalīšanu var pieņemt muitas vērtības noteikšanai. Tādējādi var neņemt vērā pārvadāšanas izmaksas, kas rodas starp tarifu robežpunktu un vietu, kur atrodas ievešanas Savienībā muitas iestāde.

Secinājums Nr. 7. Ar nekomerciālu ievēšanu saistītas aviopārvadājumu izmaksas

Fakti

Persona pērk mūzikas instrumentu trešajā valstī, un tas tiek sūtīts pa gaisu uz Savienību. Pamatojoties uz to, ka ievēšana notiek nekomerciālos nolūkos, viņš pieprasa, lai pārvadāšanas izmaksas netiktu pieskaitītas cenai, kas faktiski samaksāta par ievestajām precēm.

Komitejas viedoklis

Saistībā ar muitas vērtības noteikšanu ES noteikumos par pārvadāšanas izmaksām komerciālas darbības netiek nošķirtas no nekomerciālām darbībām.

Šajā gadījumā jāpiemēro Kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunkts un muitas vērtībā jāiekļauj aviopārvadājuma izmaksas, kas noteiktas saskaņā ar noteikumiem un procentiem, kuri paredzēti SMK ĪA 23-01. pielikumā.

Secinājums Nr. 8. Maksa par gaisa pārvadājumu maksas iekasēšanu

Fakti

Uzņēmums Y Savienībā pērk preces no uzņēmuma X trešajā valstī. Preces tiek pārdotas saskaņā ar *FOB* piegādes noteikumiem un vestas uz Savienību pa gaisu kā “maksas iekasēšanas” sūtījums.

Lai pamatotu pārdošanas rēķinu, Y uzrāda muitai gaisa kravas pavadzīmi, kurā norādīta gaisa pārvadājumu maksa, izteikta eksportētājvalsts valūtā. Par pārvadāšanas izmaksu iekasēšanu atbildīgā aviosabiedrība konvertē šo summu importētājas dalībvalsts valūtā un piemēro maksu par maksas iekasēšanu no saņēmēja, kas atbilst 5 % no gaisa pārvadājumu maksas.

Komitejas viedoklis

Minētā 5 % maksa par aviosabiedrības sniegtajiem pakalpojumiem nav uzskatāma par Kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunktā minēto sastāvdaļu. Attiecīgi saskaņā ar šā panta 3. punktu šī maksa nav pievienojama cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm.

Secinājums Nr. 9. Pārvadāšanas izmaksu sadalīšana

Fakti

Trešajā valstī reģistrēts uzņēmums X piegādā komisijā ātrbojīgu preču sūtījumu uzņēmumam Y Savienībā. Preces tiek izsolītas nesaistītam pircējam par 15 000 U.A. Kopējās izmaksas pārvadājuma veikšanai ar kravas automašīnu ir 11 000 U.A. Šīs izmaksas uzskata par atbilstošām parastajai praksei SMK ĪA 142. panta 5. punkta izpratnē.

Savienības teritorijā veiktais attālumš atbilst tikai 5 % no kopējā attālumš, bet deklarētāja sniegtā informācija liecina par to, ka 80 % no kopējām pārvadāšanas izmaksām tiek attiecināti uz šo posmu.

Šajā gadījumā muitas vērtību nevar noteikt atbilstoši SMK 70. pantam, jo attiecīgajā vērtības noteikšanas laikā nav atbilstoša pārdošanas darījuma starp X un Y. Nav pieejama SMK 74. panta 2. punkta a) vai b) apakšpunkta piemērošanai nepieciešamā informācija.

Komitejas viedoklis

Lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu, 15 000 U.A., kas samaksāti par precēm, ir cita starpā jāsamazina par summu, kas atbilst parastajām pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksām Savienībā, kuras šajā konkrētajā gadījumā ir 5 % no 11 000 U.A, kas ir par pārvadāšanu samaksātā kopējā summa. Kravas pavadzīmē norādītais fiktīvais un realitātei neatbilstošais sadalījums nav jāņem vērā.

Secinājums Nr. 10. Svītrots

Secinājums Nr. 11. Eksporta kvotu pirkšana. Tekstilizstrādājumi

Fakti

Trešajā valstī reģistrēts uzņēmums X pārdod tekstilizstrādājumus uzņēmumam Y Savienībā. Šie izstrādājumi ir ražoti šajā trešajā valstī, kas ir parakstījusi divpusēju vienošanos par tekstilmateriāliem ar Savienību. Vienošanās paredz noteikt gada kvotas, izmantojot eksporta licences, attiecībā uz tekstilizstrādājumu piegādi Savienības pircējiem; tomēr kvotu turētāji var pilnīgi vai daļēji nodot savas tiesības uz kvotu citām personām un saņemt maksu no šīm citām personām par nodotajām tiesībām.

X ir iztērējis savu kvotu un, lai varētu eksportēt preces, X vai Y pērk nepieciešamās kvotas tiesības no trešās personas, kas nav saistīta ar X. Ja X ir iegādājies tiesības, tas iesniedz rēķinu Y ar samaksāto summu un parāda to atsevišķi; ja šādas tiesības pērk Y, tas bez maksas nodod šīs tiesības X rīcībā.

Jautājums

Vai maksājums par kvotas iegādi ir daļa no faktiski samaksātās vai maksājāmās cenas, kas minēta Kodeksa 70. pantā?

Komitejas viedoklis

Kvotām, kas ir nododamas tālāk, pašām par sevi ir vērtība, kas ir neatkarīga no to tekstilizstrādājumu vērtības, uz kuriem tās attiecas; šajā gadījumā Y uzņemas papildu izmaksas, kas radušās kvotu iegādē, nopērkot šīs kvotas vai atlīdzinot X šo kvotu iegādes izmaksas. Šādos apstākļos šādas pienācīgi pierādītas papildu izmaksas nevar uzskatīt par daļu no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par attiecīgajām precēm. Saistīto maksājumu veids (pašu vai trešās personas kvota) un summa ir jāuzrāda pēc pieprasījuma.

Secinājums Nr. 12. Pa gaisu vestu paraugu muitas vērtība

Fakti

Pa gaisu vestus preču paraugus Savienībā ieved uzņēmums Y. Y par šiem produktiem maksā 5 U.A. par katru vienību *FOB*. Pārvadāšanas izmaksas līdz ievešanas vietai Savienības muitas teritorijā ir 50 U.A. par katru vienību. Ievešanas laikā Y lūdz muitu ņemt vērā teorētiskas jūras pārvadājuma izmaksas, nevis faktiski radušās pārvadāšanas izmaksas.

Komitejas viedoklis

Tā kā Kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunktā nav paredzēts, ka jāņem vērā iedomātas pārvadāšanas izmaksas, muitas vērtība jānosaka, par katru paraugu iekasētajiem 5 U.A. pieskaitot faktiskās pārvadāšanas izmaksas – 50 U.A. par katru paraugu.

Secinājums Nr. 13. Ar instrumentiem saistītas izmaksas

Fakti

Trešajā valstī reģistrēts uzņēmums X ražo un pārdod kasešu radioaparātus Savienības teritorijā reģistrētam uzņēmumam Y. Uzņēmums Y, kas nav saistīts ar pārdevēju, laiž šos radioaparātus brīvā apgrozībā.

Lai uzlabotu šādu sērijveida ražošanā izgatavotu radioaparātu izskatu, ražotājs izmanto īpašus instrumentus, kurus projektējis pircējs, bet kurus minētajā trešajā valstī ražojis uzņēmums X. Šie instrumenti nav paredzēti ieviešanai Savienības teritorijā.

Ievedot vienu radioaparātu sūtījumu, importētājs pievieno muitas deklarācijai divus rēķinus:

- rēķinu par pirkumu attiecībā uz sūtījumu;
- rēķinu, kas norāda instrumenta kopējās izgatavošanas izmaksas.

Deklarētā muitas vērtība ir abu rēķinu kopējā summa, importētājam izvēloties piešķirt instrumenta izmaksas vienam sūtījumam.

Komitejas viedoklis

Tā kā minētajos apstākļos instrumenta vērtība nav iekļauta cenā, kas samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tā jāpieskaita šai cenai saskaņā ar Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu kā tāda, ko pircējs ir tieši vai netieši piegādājis bez maksas izmantošanai ievesto preču ražošanai un pārdošanai eksportam (t. i., pozīcija neatšķiras no instrumenta iegādes no cita pārdevēja). Instrumenta kopējās izmaksas ir iespējams piešķirt pirmajam preču sūtījumam.

Secinājums Nr. 14. Ievešana, izmantojot līgumstarpniekus

Fakti

Savienības muitas teritorijā reģistrēts Pircējs Y ieved lielu daudzumu dažādu preču no dažādiem ražotājiem/piegādātājiem Tālajos Austrumos. Tālo Austrumu tirgus izpētes, iepazīšanas un pārstāvības vajadzībām pircējs Y izmanto starpnieka X pakalpojumus, kurš cita starpā rīkojas pircēja Y vārdā jautājumos, kas ir saistīti ar novērtējamo preču iegādi un piegādi. Par saviem pakalpojumiem starpnieks X no pircēja saņem pirkšanas starpniecības naudu. Pirkšanas starpniecības naudas summa un maksāšanas veids un arī starpnieka pienākumi ir noteikti "starpnieka līgumā", kas noslēgts starp X un Y. Saskaņā ar šo līgumu:

- a) starpnieks X saņem pasūtījumus no pircēja Y, kuros sniegts preču apraksts, norādīta to cena, piegādes termiņš un piegādes noteikumi, kā arī cita dokumentācija; turklāt pircējs bieži vien norāda konkrētu ražotāju/piegādātāju;
- b) viņš nodod šos pasūtījumus (dažkārt savā vārdā) ražotājam/piegādātājam un nosūta pircējam Y apliecinājumu par pasūtījumu saņemšanu, dažos gadījumos pārsūtot arī ražotāja/piegādātāja apzīmogotu apstiprinājumu;
- c) parasti ražotājs/piegādātājs nosūta preces uz eksportētājvalsts ostu, kur dokumenti tiek nodoti starpniekam X;
- d) starpnieks X izraksta rēķinu pircējam Y, norādot cenu, kas samaksāta ražotājam/piegādātājam par precēm, un nošķirot līgumā noteikto starpniecības naudu.

Kad preces tiek deklarētas laišanai brīvā apgrozībā, pircējs Y deklarē šo preču cenu muitas vērtības noteikšanai un uzrāda rēķinu, ko ir izdevis starpnieks X.

Atlīdzība, ko pircējs Y samaksājis starpniekam X kā pirkšanas starpniecības naudu, netiek deklarēta kā muitas vērtības daļa.

Pircējs Y ir gatavs pēc muitas dienestu pieprasījuma kā pierādījumus sniegt starpnieka līgumu, pasūtījuma veidlapas, pasūtījumu apstiprinājumus, saraksti ar starpnieku X, maksājumu uzskaites dokumentus un citus pavaddokumentus par to, ka muitas vērtība ir deklarēta pienācīgi un pareizi. Atbilstošos apstākļos arī pircējs Y pēc muitas dienestu pieprasījuma var uzrādīt ražotāju/piegādātāju rēķinus, kā arī saraksti starp ražotāju/piegādātāju un starpnieku X.

Komitejas viedoklis

Ja cena, kas samaksāta ražotājam/piegādātājam, ir darījuma vērtības pamats atbilstoši Kodeksa 70. pantam, deklarētājam saskaņā ar SMK ĪA 145. pantu parasti ir jāiesniedz muitas dienestiem ražotāja/piegādātāja izsniegtais rēķins.

Tomēr, ņemot vērā iepriekš minētos faktus, muitas dienesti var pieņemt starpnieka X izsniegtu rēķinu (bez pirkšanas starpniecības naudas), vienlaikus paturot tiesības veikt pārbaudi.

Secinājums Nr. 15. Maksa par kvotām, kas tiek pieprasīta attiecībā uz izziņām par īstumu

Fakti

Uzņēmums X, kas ir trešajā valstī reģistrēta kautuve, pārdod noteiktas kvalitātes gaļu uzņēmumam Y Savienībā. Gaļu ievad saskaņā ar divpusēju vienošanos starp Savienību un minēto trešo valsti, kas paredz noteiktu kvotu šādas gaļas ievēšanai bez ievadmuitas nodokļa. Kvotas administratīvo pārvaldību nodrošina eksportētājvalsts, izsniedzot izziņas par īstumu (un Savienība, izsniedzot ievēšanas atļaujas). Izziņas par īstumu kautuvēm izsniedz proporcionāli gaļas daudzumam, kas iepriekšējā gadā pārdots, pamatojoties uz attiecīgo kvotu programmu. X nemaksā par šādu izziņu saņemšanu. Izziņas nevar atsevišķi nodot citai kautuvei. Tās var piešķirt tikai konkrētiem gaļas sūtījumiem, kas paredzēti izvešanai uz Savienību. X iekasē maksu par gaļu. Par izziņu tiek iekasēta atsevišķa summa. Uzņēmums X tieši vai netieši saņem abas šīs summas.

Jautājums

Vai ar gaļu saistītajā darījuma vērtībā ietilpst maksa, kas noteikta par izziņu par īstumu?

Komitejas viedoklis

Izziņu par īstumu, kas nav nododama citai personai, nevar nošķirt no gaļas produkcijas, kurai tā ir pievienota, un tai nav atsevišķas vērtības, kas pastāvētu atsevišķi no gaļas produkcijas vērtības; tāpat arī summu par izziņu, kas ir norādīta fakturrēķinā, tieši vai netieši saņem uzņēmums X. Izziņu nevar pārdot atsevišķi, un šajā gadījumā pircējs neatlīdzina X ar izziņas iegūšanu saistītos izdevumus. Faktiski par izziņu iekasētā summa ir tīrā peļņa uzņēmumam X.

Šo iemeslu dēļ summa, kas rēķinā norādīta par izziņu, jāuzskata par daļu no kopējās cenas, kas samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, un tā ir jāiekļauj šo preču muitas vērtībā saskaņā ar SMK 70. pantu.

Secinājums Nr. 16. Vērtības noteikšana ar deduktīvo metodi precēm, kuras pārdod ar filiāles starpniecību

Fakti

Trešajā valstī reģistrētam uzņēmumam X ir filiāle B, kura atrodas dalībvalstī un ar kuras starpniecību tas pārdod plastmasas kancelejas piederumus nesaistītiem pircējiem Savienībā.

B nav atsevišķa juridiskas personas statusa, bet šī filiāle tirgojas tā, it kā būtu atsevišķs uzņēmums. Tai ir savs budžets, tā uztur atsevišķus kontus un ir atbildīga par uzņēmējdarbības attīstīšanu, izmantojot savu tirgvedības un pārdošanas personālu.

B nepērk preces, bet, saņemot tās no X, laiž tās brīvā apgrozībā un uzglabā savās telpās.

Nav iespējams noteikt muitas vērtību identiskām vai līdzīgām precēm, ko pārdod izvešanai uz Kopienu.

B pieprasa noteikt muitas vērtību saskaņā ar Kodeksa 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu, proti, atskaitīt tā faktisko peļņu un vispārējās izmaksas no pienācīgi noteiktās pārdošanas cenas.

Komitejas viedoklis

Ciktāl muitas vērtību nevar noteikt saskaņā ar Kodeksa 70. pantu vai 74. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu, preces būtu atbilstoši novērtēt saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu. Ņemot vērā iepriekš minētos faktus, B ievestās preces pārdod Savienībā X vārdā. Attiecīgi saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu var atļaut atskaitīt summu, kas atbilst ar šo preču pārdošanu saistītajai B peļņai un vispārējām izmaksām, ar nosacījumu, ka tās atbilst tādas pašas kategorijas vai veida preču pārdošanas Savienībā parastajiem rādītājiem.

Tādējādi muitas vērtība jānosaka, pamatojoties uz vienības cenu, kas noteikta saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu, ievērojot SMK ĪA 142. panta 5. punktā paredzētos atskaitījumus.

Secinājums Nr. 17. Prioritāte gadījumos, kad piemēro deduktīvo metodi

Fakti

Preces, kas ražotas trešajā valstī, uzņēmums X ieved Savienībā komisijā.

Tā kā preces nebija pārdotas laikā, kad tās tika laistas brīvā apgrozībā, to muitas vērtību nevarēja noteikt saskaņā ar Kodeksa 70. pantu. Turklāt tolaik nebija pieejama informācija, kas ļautu noteikt muitas vērtību saskaņā ar Kodeksa 74. panta 2. punkta a)–c) apakšpunktu; tomēr uzņēmums X jau toreiz norādīja, ka vēlas, lai muitas vērtība tiktu noteikta saskaņā ar 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu. Šādos apstākļos bija jāatliek muitas vērtības galīgā noteikšana.

Preces tika pārdotas vienas nedēļas laikā pēc ieviešanas. Lai noteiktu preču galīgo muitas vērtību, uzņēmums X pēc pārdošanas deklarē muitas vērtību, pamatojoties uz tādu līdzīgu ievestu preču vienības cenu, kas Savienībā pārdotas kopš brīža, kad tika ievestas šā uzņēmuma preces.

Jautājums

Vai uzņēmums X 74. panta 2. punkta c) apakšpunkta piemērošanas vajadzībām var izvēlēties starp vienības cenu, par kuru tiek pārdotas ievestās preces, un vienības cenu, par kuru tiek pārdotas līdzīgas ievestās preces?

Komitejas viedoklis

Šajā gadījumā vienības cena, par kuru novērtējamās preces tiek pārdotas Savienībā, un arī vienības cena, par kuru tiek pārdotas identiskas vai līdzīgas ievestās preces, ir zināma preču ieviešanas brīdī vai ap šo laiku. Ņemot vērā vērtības noteikšanas sistēmas hierarhiskumu, galīgās muitas vērtības noteikšanas vajadzībām atbilstoši 74. panta 2. punkta c) apakšpunktam novērtējamo preču vienības cenai ir prioritāte pār identisku vai līdzīgu ievesto preču vienības cenu.

Secinājums Nr. 18. Dīkstāves maksājumi

Fakti

Importētājam Y Savienībā ir jāmaksā par dīkstāvi par precēm, ko tas deklarē laišanai brīvā apgrozībā. Dīkstāves maksājumi radušies tāpēc, ka ir aizkavējusies preču iekraušana eksportētājvalstī un to izkraušana Savienības muitas teritorijā.

Jautājumi

Vai šādi maksājumi ir jāiekļauj preču muitas vērtībā? Ja tie ir jāiekļauj, vai tie ir jāiekļauj neatkarīgi no tā, kur tie ir radušies?

Komitejas viedoklis

Tā kā transporta uzņēmumam pienākas dīkstāves maksājumi par transporta līdzekļu izmantošanu, tie ir uzskatāmi par daļu no pārvadāšanas izmaksām Kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta vajadzībām.

Šā noteikuma piemērošana attiecas tikai uz izmaksām, kas radušās pirms preču ievešanas vietā, kur preces nonāk Savienības muitas teritorijā. Līdz ar to preču muitas vērtībā jāiekļauj dīkstāves maksājumi, kas saistīti ar aizkavēšanos, kura radusies pirms šīs ievešanas. No otras puses, ja ir izpildīti Kodeksa 72. panta a) punktā paredzētie nosacījumi, preču muitas vērtībā nav jāiekļauj tādi dīkstāves maksājumi, kas ir saistīti ar kavēšanos pēc šīs ievešanas.

Secinājums Nr. 19. Svītrots

Secinājums Nr. 20. Svītrots

Secinājums Nr. 21. Maksa par testēšanu

Fakti

Importētājs X saskaņā ar atvieglojumu procedūru, kas attiecas uz izvešanu pārstrādei, izved silīcija matricēs uz saistītu uzņēmumu Y valstī A, lai montētu tās pusvadītāju ierīcēs. Uzņēmums X pārdod silīcija matricēs uzņēmumam Y saskaņā ar pārdošanas un atpiršanas līgumu. Pēc pārstrādes uzņēmums Y izdod un iesniedz rēķinu uzņēmumam X par pārstrādes izmaksām un arī par pārstrādāto silīcija matrici izmaksām. Pēc tam uzņēmums X organizē apstrādāto preču testēšanu saistītā uzņēmuma Z valstī B. Pēc testēšanas pabeigšanas uzņēmums Z pieprasa uzņēmumam X segt radušās izmaksas. Pārbaudītās preces, kas atbilst noteiktajam standartam, uzņēmums X ievēd ES. Standartam neatbilstošās preces tiek norakstītas valstī B.

Importētājs ir norādījis, ka pusvadītāju ierīču ražošana ir no vairākām daļām sastāvošs process un ka nozarē ir izplatīta prakse īstenot šos apakšprocesus atsevišķi dažādās vietās, dažkārt nododot tos saistītiem uzņēmumiem, bet citkārt – nesaistītiem uzņēmumiem. Turklāt katrā ražošanas procesa posmā normāla prakse ir atkārtota testēšana. Šajā gadījumā silīcija matricēs pirms nosūtīšanas uz valsti A elektroniski pārbauda matricēs ražotājs, un montētājs valstī A vizuāli pārbauda apstrādātās preces. Valstī B tiek veikta apstrādāto preču atkārtota vizuāla un elektroniska pārbaude, izmantojot augstvērtīgu aprīkojumu.

Jautājumi

Vai maksa par testēšanu valstī B ir iekļaujama muitas vērtībā, jo testēšana ir apstrādes procesa neatņemama daļa?

Vai arī vai maksa par testēšanu valstī B nav iekļaujama muitas vērtībā, jo testēšana ir darbība, kuru pircējs veic uz sava rēķina pēc preču iegādes, bet pirms ieviešanas?

Komitejas viedoklis

Testēšana ir daļa no procesa, kas vajadzīgs, lai ražotu attiecīgā veida preces. Šī testēšana ir būtiska, lai nodrošinātu, ka preces ir funkcionālas un atbilst piemērojamajām specifikācijām. Tāpēc ir jānovērtē testētās preces, un muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar Kodeksa 70. pantu, pamatojoties uz maksu, kas noteikta par testēšanu un kas atbilstoši 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktam papildināta ar piegādāto materiālu izmaksām, tostarp apstrādes izmaksām, un ar piegādes ES muitas teritorijā izmaksām atbilstoši 71. panta 1. punkta e) apakšpunktam.

Secinājums Nr. 22 Svītrots

Secinājums Nr. 23. Svītrots

Secinājums Nr. 24. Svītrots

Secinājums Nr. 25. Svītrots

**Secinājums Nr. 26. Programmatūra un saistīta tehnoloģija; apstrāde
saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa (SMK) 71. panta 1. punkta
b) apakšpunktu**

Temats

Šis ir jautājums par muitas vērtības noteikšanu programmatūrai/tehnoloģijai, kuru ievesto preču pircējs ir darījis pieejamu ražotājam bez maksas izmantošanai saistībā ar ievesto preču ražošanu un pārdošanu.

A. Gadījuma izklāsts un noskaidrojamais jautājums

Apsveramajos gadījumos programmatūru/tehnoloģiju izstrādā/ražo Savienībā un dara pieejamu ievesto preču ražotājam. Programmatūra/tehnoloģija tiek piegādāta galvenokārt ar interneta starpniecību vai datu glabāšanas ierīcē.

Šī ievestajās precēs iekļautā programmatūra/tehnoloģija ir nepieciešama vai nu preču darbībai, vai arī to darbības uzlabošanai.

Bieži jau ražošanas procesā preces tiek aprīkotas ar programmatūru/tehnoloģiju (piemēram, automobiļu vai automobiļu palīgaprīkojuma ražošanas nozarē), kas tiek izlaistas un darītas pieejamas pēc pircēja pieprasījuma tikai vēlāk, izmantojot kodēšanas procedūru (piemēram, iepriekš uzstādīts navigācijas aprīkojums, priekšējie dienas lukturi, ārējās temperatūras mērītājs vai augstāka dzinēja veiktspēja automašīnā).

B. Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana

Programmatūra/tehnoloģija neapšaubāmi ir nemateriāls palīglīdzeklis, kas jāņem vērā, ja preču vērtība tiek noteikta saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi. Galvenais jautājums ir par to, vai ievesto preču ražošanā izmantotā programmatūra/tehnoloģija ir jāapstrādā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu vai iv) punktu.

SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkta darbības jomā ietilpst izejvielas, sastāvdaļas, detaļas un līdzīgi priekšmeti, kas ietilpst ievestajās precēs.

SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkta darbības jomā ietilpst inženiertehniskas un zinātniskas izstrādnes, mākslinieciski darbi, dizains [dizainparaugi] un uzmetumi un skices, kas izstrādāti ārpus Savienības un nepieciešami ievesto preču ražošanai.

Ja programmatūra/tehnoloģija ietilpst i) punkta darbības jomā, šādas programmatūras vērtība ir daļa no muitas vērtības, jo atbrīvojums nav paredzēts gadījumā, kad tā tiek ražota Savienībā. No otras puses, ja programmatūra/tehnoloģija ietilpst iv) punkta darbības jomā, ES izstrādātās programmatūras vērtību neiekļauj muitas vērtībā.

Šajā saistībā ir lietderīgi izskatīt ģenerālvokātes secinājumus lietā C-306/04 “Compaq”. Ģenerālvokāte izmantoja šādu dalījumu:

1. “nemateriālas sastāvdaļas”, kas ir uzstādītas ievestajās precēs un kas nav absolūti nepieciešamas preču ražošanai, bet ir galaprodukta sastāvdaļa, uzlabo tā spēju darboties

vai pat sniedz papildu funkcionalitāti un tādējādi ievērojami palielina ievesto preču vērtību (SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts);

un

2. “intelektuālie palīgīdzekļi” (patenti, dizainparaugi, modeļi u. c.), kas nepieciešami preču ražošanas procesam (SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts).

C. Secinājums

1. Nemateriālās sastāvdaļas, kas tiek uzstādītas ievestajās precēs to darbības nodrošināšanai, ne vienmēr ir nepieciešamas ievesto preču ražošanai. Tomēr šīs nemateriālās sastāvdaļas ir gala preču neatņemama sastāvdaļa, jo tās ir savienotas ar šīm precēm vai ir daļa no tām un tās nodrošina vai uzlabo gala preču darbību. Turklāt tās papildina preces ar jaunu funkcionālu parametru un tādējādi ievērojami paaugstina ievesto preču vērtību.

Šādi nemateriāli palīgīdzekļi ietilpst SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkta darbības jomā.

2. No otras puses, ir tādi nemateriālie palīgīdzekļi (piemēram, arī programmatūra/tehnoloģijas), ko pircējs dara pieejamus ievesto preču ražošanai. Citiem vārdiem sakot, tie ir nepieciešama preču ražošanas procesa daļa. Kā piemēru var minēt ražošanas zinātību (gan patentētu, gan nepatentētu) vai dizainparaugus.

Šādi nemateriālie palīgīdzekļi ietilpst SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkta darbības jomā.

Secinājums Nr. 27. Ar ieviešanas kopsavilkuma deklarācijām saistīto maksājumu apstrāde saistībā ar muitas vērtības noteikšanu

1. Vispārīga informācija

Saskaņā ar SMK 127.–130. pantu pirms preču ieviešanas ES teritorijā pirmsienākšanas informācija ir jāsniedz muitas dienestiem ieviešanas kopsavilkuma deklarācijas (*ENS*) veidā.

Šādu deklarāciju, ko pieprasa galvenokārt drošības un drošuma vajadzībām, pārvadātājs sagatavo elektroniski un iesniedz pirmajā ieviešanas muitas iestādē, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā. Tiesību akti paredz, ka ieviešanas kopsavilkuma deklarācijā iekļaujамie dati un arī to iesniegšanas termiņi mainās atkarībā no izmantotā pārvadāšanas veida un transportlīdzekļa.

Uzdotais jautājums attiecas uz maksājumiem, kurus piemēro kravas ekspeditori un sedz importētāji, lai izpildītu jaunus noteikumus, un šis jautājums jo īpaši ir par to, **vai šāda maksa ir uzskatāma par daļu no preču muitas vērtības.**

Visbeidzot, jāatzīmē, ka šis ir ļoti svarīgs aspekts, jo saskaņā ar jaunākajiem pieejamajiem statistikas datiem 2011. gada pirmajā ceturksnī visā ES ir iesniegti aptuveni 10 miljoni iesniegšanas kopsavilkuma deklarāciju.

2. Komentāri un apsvērumi

1. Saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu, nosakot muitas vērtību, cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, cita starpā pieskaita:

- i) ievesto preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas un
- ii) ar ievesto preču pārvadāšanu saistītās kraušanas un apstrādes izmaksas.

Jāņem vērā tikai tās pārvadāšanas un kraušanas izmaksas, kas ir radušās pirms preču ieviešanas Savienības muitas teritorijā.

2. Runājot par pēdējo aspektu, tā kā iesniegšanas kopsavilkuma deklarācija ir jāiesniedz, pirms preces tiek piegādātas ieviešanas Savienībā muitas iestādei, prasība ir izpildīta un jāuzskata, ka izmaksas ir radušās pirms preču nogādāšanas Savienības teritorijā.

3. Tāpēc analizē galvenā uzmanība ir jāpievērš šo izmaksu veidam, proti, tam, vai šīs izmaksas ir jāuzskata par pārvadāšanas izmaksām vai par kraušanas un apstrādes izmaksām, kas saistītas ar preču pārvadāšanu.

4. Izmaksas, kas saistītas ar iesniegšanas kopsavilkuma deklarāciju, nevar uzskatīt par pārvadāšanas (un/vai apdrošināšanas) izmaksām šo terminu parastajā nozīmē, jo tās attiecas uz pārvadātāja pienākumu sniegt ES muitas dienestiem datu kopumu riska analīzes veikšanai. Dažos gadījumos (piemēram, attiecībā uz konteinerkravām tālējūras pārvadājumos) iesniegšanas kopsavilkuma deklarācija ir jāiesniedz pat pirms preču iekraušanas izvešanai. Turklāt, ja iesniegšanas kopsavilkuma deklarācija nav iesniegta noteiktajā termiņā, persona, kas ir atvedusi preces vai uzņēmusies atbildību par preču pārvadājumu, var iesniegt to pat pēc preču uzrādīšanas muitai (protams, šādā gadījumā tiks piemērotas soda sankcijas).

5. To pašu iemeslu dēļ nevienu no šiem maksājumiem nevar uzskatīt par papildu izmaksām, kas ir saistītas ar maksu par preču kraušanu un apstrādi.

3. Secinājums

Tādējādi, ņemot vērā Kodeksa 71. panta trešās daļas noteikumus, maksājumi un maksas, kas attiecas uz ieviešanas kopsavilkuma deklarāciju, kura tiek iesniegta pirms ieviešanas, nav daļa no muitas vērtības.

Ja tomēr šādi maksājumi ir iekļauti pārvadāšanas izmaksās, bet šādu maksājumu summa nav norādīta vai nošķirta, tad tos var pieņemt tikai kā daļu no pārvadāšanas izmaksām.

Secinājums Nr. 28. Ražošanā izmantotie līdzekļi atbilstoši Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) un iv) punktam

1. Vispārīga informācija

Šajā dokumentā ir apspriests jautājums par 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu attiecībā uz dizainparaugu un saistītu datu tekstilizstrādājumu ražošanas vajadzībām.

Viens jautājums ir par to, vai preču muitas vērtībā ir jāņem vērā tekstilrūpniecībā izmantoto *CAD* (datorizētā projektēšana) programmu izvades elementi, ko ievesto preču pircējs piegādā ražotājam bez maksas izmantošanai saistībā ar ievesto preču ražošanu un pārdošanu.

Apspriežamajos gadījumos *CAD* programmas izmanto, lai Eiropas Savienībā veidotu griezuma vietu attēlus, kas pēc tam tiek nosūtīti ražotājiem trešajās valstīs. Tas tiek paveikts ar e-pasta starpniecību.

Jautājumi

Vai griezuma vietu attēli ir uzskatāmi par

“ražošanas palīgīdzekļiem”, kas minēti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā,

vai arī

par “intelektuālajiem palīgīdzekļiem” un dizainparaugiem, kas minēti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktā?

Šā gadījuma shematisks apraksts ir sniegts 1. pielikumā.

2. Gadījuma izklāsts

ES ievesto preču pircējs izmanto *CAD* (datorizētā projektēšana) programmu apgērba (tekstilpreču) modelēšanai. Šīs datorprogrammas tiek izmantotas, lai veidotu griezuma vietu attēlus tekstilpreču ražošanai trešajās valstīs. Tekstilpreču pircējs sniedz attēlus bez maksas ražotājam trešajā valstī un nosūta tos elektroniski (izmantojot e-pastu).

Attēlus saturošo datni ražotājs atver personālajā datorā, un pēc tam attēli tiek izdrukāti uz papīra, izmantojot ploteri^{62,63}. Pēc tam ražotājs papīra lenti ar attēlu uzklāj tieši uz auduma kārtām, un audums tiek sagriezts. Ražotājs neizmanto attēlus nevienas citas darbības veikšanai.

Nav skaidrs, vai pa e-pastu nosūtītie attēli ir “ražošanas palīgīdzekļi”, kas minēti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā, vai arī “intelektuāli” palīgīdzekļi, kas minēti SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punktā.

⁶² (NB! Ja pircējs griezuma vietu attēlus būtu izveidojis tieši uz papīra un pēc tam piegādājis tos ražotājam/pakalpojuma sniedzējam, rezultāts būtu skaidrs. Tie tiktu uzskatīti par palīgīdzekļiem 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkta nozīmē, un to vērtība tiktu pievienota muitas vērtībai.)

⁶³ Ploteris ir ierīce, kas izgatavo dizainparaugus, izmantojot datorprogrammu.

3. Gadījuma novērtējums

Tiesiskais pamats

SMK 70. panta 1. punktā noteikts, ka ievesto preču muitas vērtība ir darījuma vērtība, tas ir, faktiski samaksātā vai maksājamā cena par precēm, ko pārdod izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, ja nepieciešams, veicot nepieciešamās korekcijas saskaņā ar SMK 71. pantu. Apspriežamajā gadījumā attiecīgie noteikumi par korekcijām ir sniegti Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) vai iv) punktā.

Nosakot muitas vērtību saskaņā ar SMK 70. pantu, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, jāietver šādu sastāvdaļu atbilstoši sadalīta vērtība:

- darbarīki, matricas, veidnes un līdzīgi priekšmeti, kas izmantoti ievesto preču ražošanā (SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkts),

un

- inženiertehniskas un zinātniskas izstrādnes, mākslinieciski darbi, dizainparaugi un uzmetumi un skices, kas izstrādāti ārpus Savienības (SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts).

Šādu preču/pakalpojumu vērtība, ko pircējs tieši vai netieši piegādā bez maksas vai par pazeminātu cenu izmantošanai saistībā ar ievedamo preču ražošanu un pārdošanu izvešanai, ir jāpieskaita, ciktāl šāda vērtība nav iekļauta faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā.

Muitas vērtības noteikšanas analīze

Ražošanas procesā izmantots līdzeklis, kas ietver pakalpojumu vai tiek sniegts pakalpojuma atbalstam un kas nav matrice, veidne vai līdzīgs priekšmets, principā nav uzskatāms par palīglīdzekli 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkta nozīmē.

Tomēr šāds ražošanas procesā izmantots līdzeklis var būt uzskatāms par “intelektuālu” palīglīdzekli 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkta nozīmē.

Attiecīgajā gadījumā datne ar griezuma vietu attēlu tiek atvērta, un attēls tiek drukāts uz papīra loksnes, izmantojot ploteri. Ievesto preču ražotājam nav jāsniedz papildu intelektuālais ieguldījums. Elektroniski nosūtītos attēlus var izmantot tieši ievesto preču ražošanai. Šajā gadījumā attēls tiek izmantots auduma gabalu sagriešanai.

Tāpēc šos attēlus (šablonus) var uzskatīt par Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā minētajiem palīglīdzekļiem.

4. Komentāri

Vispārīga informācija

Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētie palīglīdzekļi ir dažādu kategoriju palīglīdzekļi. Kopumā četras palīglīdzekļu kategorijas ir samērā labi noteiktas, un tās ir iespējams nošķirt vienu no otras. Tomēr, lai arī 1., 2. un 3. palīglīdzekļu kategorija ir samērā precīzi noteikta, 4. palīdzības kategorija ir samērā nenoteikta un neskaidra.

Problēma, kas pastāv saistībā ar šo 4. kategoriju, ir tā, ka nav nekādas saistības ar nevienu ražošanas procesu, kas būtu attiecināms uz gatavajām precēm. Vienīgais izpildāmais nosacījums ir tāds, ka šāds palīg līdzeklis ir vajadzīgs ievesto preču ražošanai.

Tāpēc, lai arī ir minēts, ka šādi palīg līdzekļi ir dizainparaugi, rasējumi, uzmetumi vai mākslinieciski darbi u. c., nav prasību vai nosacījumu attiecībā uz to piemērošanu vai izmantošanu. Tomēr māksliniecisku darbu, dizainparaugu, inženiertehnisko izstrādņu un citu līdzekļu izmantošanai preču ražošanā parasti ir vajadzīgas starptehnoloģijas un dažādi kopēšanas vai pārveidošanas līdzekļi.

Konkrētais gadījums

Šajā gadījumā ražotājam piešķirtie resursi ir elektroniska datne, kurā kā daļa no apgērba (tekstilpreču) ražošanas procesa ir iekļautas detalizētas norādes par griezuma vietu attēlu veidošanu.

Lai gan pēc analogijas ir iespējams izveidot saikni starp šo līdzekli un fiziskajām funkcijām, ko izpilda, izmantojot 2. palīg līdzekļu kategorijā norādītos instrumentus, ir iespējams arī uzskatīt, ka šis līdzeklis nodrošina pakalpojumu (tā dēvētos “intelektuālos palīg līdzekļus”), kas norādīti 4. palīg līdzekļu kategorijā (71. panta b) punkta iv) apakšpunkts).

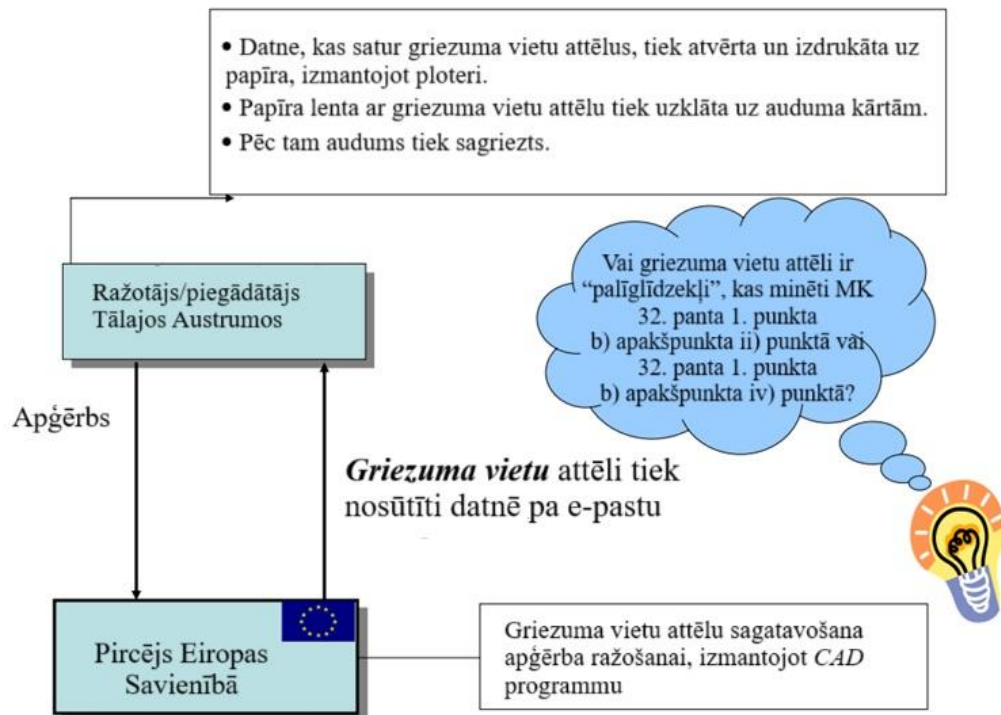
Potenciālā dažādu palīg līdzekļu kategoriju savstarpējā pārklāšanās kļūst arvien pamanāmāka jauno tehnoloģiju izmantošanas dēļ, kas ļauj dizainparaugus izmantot tieši ražošanas procesā.

5. Secinājums

Apspriešais līdzeklis ir būtisks preču ražošanai. Šis līdzeklis nosaka gatavo preču izmēru un formu. Šis līdzeklis nosaka arī gatavo preču dizainu. Šis līdzeklis ir integrēts ražošanas procesā un tiek izmantots, lai noteiktu gatavo preču fiziskās īpašības.

Piegādātā produkta un sniegtā pakalpojuma noteicošā pazīme šķiet vairāk saistīta ar Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktā noteiktajiem kritērijiem un funkcijām.

Nemot to vērā, šo līdzekli ir ieteicams klasificēt atbilstoši Kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktam.

Secinājums Nr. 29. Valūtas konvertācija. Cena, kas rēķinā norādīta ārvalstu valūtā, ar iepriekš noteiktu valūtas maiņas kursu

Pārdošanas līguma puses var iepriekš vienoties par noteiktu valūtas maiņas kursu, saskaņā ar kuru ārvalsts valūtā izteikta cena tiks konvertēta valsts valūtā, lai veiktu samaksu par precēm. Tāpēc ir jānosaka, vai šāds iepriekš noteikts valūtas maiņas kurss un saskaņā ar to noteikta summa valsts valūtā ir pieņemama muitas vērtības noteikšanai.

Tiesību normas

- SMK 70. pants. Darījuma vērtības noteikšanas metode
- SMK ĪA 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 146. pants. Valūtas konvertācija vērtības noteikšanas vajadzībām

Ieteikumi

- Muitas kodeksa komiteja. Vērtības noteikšana. Komentārs Nr. 4
- PMO *TCCV* Konsultatīvais atzinums Nr. 20.1

Apsvērumi un secinājumi

Muitas vērtību, muitas nodokļu un PVN summu aprēķina tās valsts valūtā, kurā preces laiž brīvā apgrozībā.

Līdz ar to, lai noteiktu procentuālos nodokļus, kad samaksātā vai maksājamā cena un arī jebkādas citas vērtības sastāvdaļas ir izteiktas ārvalstu valūtā, šī summa ir jākonvertē attiecīgās valsts valūtā.

Atbildamais jautājums ir šāds: vai šāda konvertācija ir nepieciešama, ja pārdošanas līgums paredz fiksētu valūtas maiņas kursu?

Ja par tās dalībvalsts valūtu, kurā tiek noteikta vērtība, ir panākta iepriekšēja līgumiska vienošanās starp attiecīgajām pusēm par noteiktu valūtas maiņas kursu cenas noteikšanai ārvalsts valūtā, uzskata, ka rēķinā šī cena ir norādīta šīs dalībvalsts valūtā. Summu, kas jāņem vērā, lai noteiktu muitas vērtību, iegūst, konvertējot ārvalstu valūtu saskaņā ar noteikto valūtas maiņas kursu, par kuru panākta vienošanās, ar nosacījumu, ka norēķini faktiski ir veikti, pamatojoties uz šo valūtas maiņas kursu.

Būtiska nozīme ir valūtai, kurā šī cena ir faktiski jāsamaksā.

Tādējādi, ja cena tiek maksāta importētājvalsts valūtā, konvertācija nebūtu nepieciešama. Pretējā gadījumā, proti, ja cena tiek samaksāta citā valūtā, tiks piemēroti spēkā esošo tiesību aktu noteikumi par valūtas konvertāciju. Šādā gadījumā netiks ņemts vērā neviens iepriekš noteikts valūtas maiņas kurss.

Šis secinājums atbilst arī PMO *TCCV* konsultatīvajam atzinumam Nr. 20.1.

Tas pats secinājums pēc analogijas ir piemērojams gadījumos, kad rēķinā norādīta cena virtuālā valūtā (piemēram, tā sauktajos bitkoinos) un tajā pašā laikā paredzēta tās konvertācija valsts valūtā. Šādos gadījumos muitas vērtību nosaka, pamatojoties uz norēķinu valūtu.

Tāpēc, ja rēķins un līgums paredz, ka cena tiks maksāta valsts valūtā, minētā summa (valsts valūtā) norādīs par precēm samaksāto vai maksājamo cenu.

Ja, tieši pretēji, cena tiek samaksāta vai ir maksājama virtuālā valūtā, valūtas konvertācija nevar notikt, kā to paredz spēkā esošie noteikumi. Tas ietekmēs cenas pieņemšanu. Pieņemamas cenas norādes trūkums ietekmēs arī darījuma metodes piemērošanu.

Secinājums Nr. 30. Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta piemērošana

A. Problēmjaautājums

1. Muita arvien biežāk izskata jautājumus, kuros ir jāpieņem lēmums par to, vai konkrētu darbību muitas vērtība būtu jānovērtē saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu vai saskaņā ar 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
2. Šis robežas noteikšanas jautājums vienmēr rodas tad, kad licenciāram maksā honorāru vai daļu no honorāra, lai ņemtu vērā ražošanas zinātību, un šīs ražošanas zinātības licenciārs šo zinātību *bez maksas* dara pieejamu saviem saistītajiem ražošanas uzņēmumiem ievesto preču ražošanai.

B. Vispārējs piemērs un informācija (skat. grafisko attēlojumu pielikumā)

3. Starptautisks uzņēmums K izstrādā produktus dažādās vietās, sadarbojoties ar dažādiem pētniecības un izstrādes uzņēmumiem (P&I uzņēmumi) visā pasaulē.
4. Pētniecības un izstrādes projektus koordinē meitasuzņēmums S, kas atrodas Eiropas Savienības dalībvalstī. S ir parakstījis līgumus ar visiem grupā ietilpstošajiem pētniecības un izstrādes uzņēmumiem, saskaņā ar kuriem S uzdod atsevišķiem uzņēmumiem īstenot konkrētus pētniecības un izstrādes projektus. Šie P&I uzņēmumi pieprasa S maksu par attīstības pasākumiem saskaņā ar izmaksu un uzcenojuma metodi (proti, izstrādes pasākumu izmaksas kopā ar atbilstošu papildinājumu). S veic maksājumu un iegūst tiesības uz izstrādāto zinātību.
5. S šo zinātību dara pieejamu ražošanas uzņēmumiem, tostarp uzņēmumam D dalībvalstī, produktu ražošanai. S ir parakstījis licences līgumus ar ražošanas uzņēmumiem, kuros noteikts, ka tie maksā honorāru S par zinātības izmantošanu.
(Samaksātā summa ir, piemēram, 2,5 % no tīrā ieņēmuma, ko gūst, pārdodot gatavos produktus pircējiem, kas neietilpst grupā. D daļēji pabeidz produktus, uz kuriem attiecas licences līgumi, savās ražotnēs.)

Konkrētais gadījums

6. D Eiropas Savienībā saņem un ievie produktus (preces, uz kurām attiecas licences līgumi) no citiem grupas uzņēmumiem, tostarp no Ķīnā esošā uzņēmuma C. C ir ievesto preču pārdevējs, savukārt D ir pircējs.
7. C saņem no D zinātību, kas nepieciešama ievesto produktu ražošanai. (Faktiski uzņēmums S ir uzņēmums, kas nodrošina zinātību uzņēmumam C.)
8. Par šo zinātību D maksā honorāru S. Šo honorāru aprēķina, pamatojoties uz 2,5 % no tīrajiem pārdošanas ieņēmumiem par šo zinātību.

C. Apsveramais jautājums

9. Kuras tiesību normas ir attiecināmas uz šo konkrēto gadījumu?

-
10. Cik lielā mērā honorārs, ko D maksā S, ir jāiekļauj tādu ievesto produktu muitas vērtībā, uz kuriem attiecas licences līgumi?

D. Piemērojamie tiesību akti un uzskaitīto noteikumu piemērošana

11. Ja uz šo gadījumu ir attiecināms Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts, tad par ievestajām precēm maksājamo honorāru iekļauj muitas vērtībā pilnā apmērā, jo ražošanas zinātība jau ir pabeigta, kad ievestās preces tiek ražotas ārvalstīs, un līdz ar to tā ir izmantota ievestajās precēs.
12. No otras puses, ražošanas zinātība tika darīta pieejama bez maksas ārvalstu ražošanas uzņēmumam C, ko tieši piegādāja pircējs D vai ko netieši piegādāja S (alternatīvs scenārijs) ievesto preču ražošanai.
13. Tāpēc šī ražošanas zinātība ir sastāvdaļa (un līdzeklis), kas ietilpst SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkta darbības jomā. Tās vērtība ir jāiekļauj to ievesto preču muitas vērtībā, kas ražotas, izmantojot šo zinātību, tikai tad, **ja tā būtu izstrādāta ārpus Savienības**.
14. Saskaņā ar šo pieeju būtu jāapsver par palīgīdzekļiem izmaksātā honorāra (skat. Tiesas 1991. gada 7. marta spriedumu lietā C-116/89) sadalīšana (t. i., sadalot to divās daļās, no kurām vienu izmanto, lai pārfinansētu izstrādes izmaksas, kas radušās ārpus Savienības, un otru – lai pārfinansētu Savienībā veikto izstrādes darbu).
15. Praksē šādu sadalīšanu varētu veikt, ja S sniegtu nepieciešamo dokumentāciju, piemēram, norādot to izstrādes izmaksu procentuālo daļu, ko izstrādes pasākumu veicēji iekasē no S noteiktā laika posmā (piemēram, 1 gada laikā), un to, kāds ir to samērs (piemēram, izstrādes izmaksas, kas radušās ārvalstīs, salīdzinājumā ar izstrādes izmaksām, kas radušās Eiropas Savienībā).

E. Tiesiskie jautājumi

16. Pirmais jautājums, kas ir jāapsver, ir tas, vai SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts prevalē pār 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu kā *lex specialis*.
17. Otrs tiesiskais jautājums ir par to, kuri ir noteicošie faktori tādas iespējamības identificēšanai, ka *lex specialis* noteikumi ir piemērojami attiecībā uz šīm normām un šo normu vidū.

E. Pastāvošie ieteikumi

PMO konsultatīvie atzinumi

18. PMO konsultatīvajos atzinumos Nr. 4.8 un 4.13 papildus tam, ka apskatīts, vai honorāri, kas samaksāti saskaņā ar PTO Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu (SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunkts), ir daļa no muitas vērtības, apspriests tas, vai tos var uzskatīt arī par palīgīdzekļiem atbilstoši tā paša PTO Nolīguma 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam (SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts).
19. Minētajos PMO konsultatīvajos atzinumos nav sniegtas skaidras atbildes uz šiem jautājumiem. Saskaņā ar PMO Tehniskās komitejas argumentāciju un šo ekspertu ziņojumu

struktūru šāda veida pārbaudes ir nepieciešamas, un to rezultātā honorāri varētu tikt iekļauti muitas vērtībā atbilstoši PTO Nolīguma par muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam.

20. PMO konsultatīvais atzinums Nr. 4.8 un 4.13 liecināja arī par to, ka šī pieeja paredzēja vispirms pārbaudīt, vai honorāri ir jāiekļauj saskaņā ar PTO Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
21. Tikai pēc šīs pārbaudes veikšanas šajā pieejā tiek apsvērta maksājumu iekļaušana atbilstoši PTO Nolīguma par muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam, un arī tikai tāpēc, ka šīs summas nebija iespējams iekļaut muitas vērtībā atbilstoši 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.

Piezīme. Abos šajos PMO konsultatīvajos atzinumos netika sniegts šā jautājuma pilnīgs iztirzājums. Abos konsultatīvajos atzinumos ir noteikts, ka

“tas, vai tādu māksliniecisku darbu un dizainparaugu/etiķešu piegāde, kuras attiecas uz preču zīmi, būtu apliekama ar nodokli atbilstoši 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam, ir atsevišķs jautājums”.

PMO gadījumu izpēte

22. Divos izpētītajos gadījumos PMO Tehniskā komiteja ierosina piešķirt SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunktam priekšroku pār SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
23. Gadījuma izpētē Nr. 8.1 tiek apspriests gadījums, kad apgērbu importētājs (ICO) bez maksas sniedz savam ārvalsts ražotājam (XCO) dizainparaugu papīra šablonus, kurus tas ir saņēmis no licenciāra (LCO) saskaņā ar licencēšanas līgumu, apgērba ražošanai.
24. Licencēšanas līgumā paredzēts, ka apmaiņā pret papīra šabloniem un dizainparaugiem ICO ir jāmaksā LCO honorārs 10 % apmērā no ICO bruto pārdošanas cenas, kad tas pārdod ievestos apgērbus. Šajā gadījumā Komiteja uzskata, ka muitas dienestam ir precīzi jānosaka precīzas tā maksājuma īpašības, kas ir norādīts kā honorārs, lai varētu izlemt, vai tas ir vai nav daļa no ievestā apgērba muitas vērtības.
25. PMO Tehniskā komiteja norādījusi, ka gadījumā, ja fakti liecina, ka maksājums, *kas norādīts kā honorārs, tiek veikts par sastāvdaļām (palīgīdzekļiem)*, kas minētas PTO Nolīguma par muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā, tad šāds pants ir piemērojams. Pretējā gadījumā muitas dienestiem ir jāpārbauda, vai maksājums atbilst 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta prasībām.
26. PMO Tehniskā komiteja izdara tādu pašu secinājumu gadījuma izpētē Nr. 8.2, kurā ir apspriesta ar muitas vērtības noteikšanu saistīta apstrāde honorāram par mūzikas video izmantošanu, ko ievesto preču pircējs ir darījis pieejamus bez maksas, izmantojot ražotājam iesniegtu oriģinālierakstu.
27. Ja mēs izvēlētos ievērot PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas atzinumu šajās divās gadījumu izpētēs, SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunktam tiktu piešķirta priekšroka salīdzinājumā ar SMK 71. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

Šis gadījums liecina par to, ka starptautiskie ieteikumi (ko sniegusi Muitas vērtības noteikšanas tehniskā komiteja) nav pilnīgi saskaņoti un var pat būt nekonsekventi.

G. ES noteikumu piemērošana

28. Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir piemērojams, ja ievesto preču ražošanai nepieciešamā ražošanas zinātība tiek nodrošināta saskaņā ar licences līgumu un ja licenciāts vai netieši licenciārs dara to pieejamu ievesto preču ražotājam bez maksas.
29. Līdz ar to Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērojamība būtu jāpārbauda tikai attiecībā uz tām honorāra daļām, kas neskar ražošanu (piemēram, honorārs par preču zīmju tiesību izmantošanu, izplatīšanas zinātību, izmantošanas zinātību, uzturēšanas un remontēšanas zinātību u. c.).

H. Tiesas prakse

30. Tiesas spriedumā lietā C-116/89 ir atbalstīta pieeja, kas ir izklāstīta PMO gadījuma izpētē Nr. 8.1 un Nr. 8.2. Šajā spriedumā Tiesa norādīja, ka prasītāja argumentācija, kuras pamatā bija tolaik spēkā esošās Vērtības noteikšanas regulas (Padomes Regula (EEK) Nr. 1224/80) 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācija, nav jāizskata, jo honorāri jau bija pieskaitīti par ievestajām sēklām faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai saskaņā ar tās pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu tāpēc, ka tie attiecās uz piegādātajam nodrošinātajām bāzes sēklām.⁶⁴
31. Jāsecina, ka šis robežas noteikšanas jautājums ir fundamentāla muitas vērtības noteikšanas problēma, kurai vēl nav skaidra risinājuma ne spēkā esošajos ieteikumos, ne tiesiskajā *acquis* (proti, ES dokumentos, PMO muitas vērtības noteikšanas komitejā vai tiesu praksē).

J. Noslēguma secinājumi

32. Pašreizējos ieteikumos (Muitas kodeksa komitejas un PMO Tehniskās komitejas secinājumos un ieteikumos, kā arī tiesu praksē) nav sniegtas galīgas vai konsekventas norādes, ko varētu izmantot gadījumu izskatīšanai kopumā.
33. Nav iespējams izklāstīt skaidrojošu pieeju, pamatojoties uz prioritātes principa pieeju SMK 71. pantā, vai pat noteikt *lex specialis* šajā saistībā.
34. Tomēr šis piemērs ir svarīgs. Tas parāda, ka starp gatavo preču muitas vērtības noteikšanu un galaprodukta ražošanai nepieciešamo līdzekļu (palīglīdzekļu) vērtības noteikšanu pastāv dinamika.
35. Turklāt šis gadījums parāda, ka ir jāizdara izvēle starp vērtības noteikšanu **palīglīdzekļiem pašiem par sevi** neatkarīgi no tā, kā tiek aprēķinātas, strukturētas un klasificētas palīglīdzekļa izmaksas/maksājumi, un *palīglīdzekļu kā honorāru* vērtības noteikšanu, jo atlīdzība (maksājums) par šiem palīglīdzekļiem tiek izmaksāta **honorāru veidā**.

⁶⁴ Regulas Nr. 1224/80 8. pants pēc tam tika pārņemts bez grozījumiem Muitas kodeksa 32. pantā un visbeidzot arī SMK 71. pantā.

Tomēr SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts ietver palīglīdzekļus un attiecas uz apstākļiem, kad pircējs sniedz līdzekļus preču ražošanai u. c. un kad līdzekļa vērtība ir jāiekļauj muitas vērtībā.

Šis ir sākuma punkts, lai varētu uzskatīt, ka jebkurš palīglīdzeklis kā materiāls vai pat nemateriāls ražošanas faktors ir jāapsver atbilstoši SMK 71. panta 1. punkta b) apakšpunktam. Tāpēc vienmēr, kad tas notiek, ir piemērojami noteikumi par palīglīdzekļiem.

36. Turklāt, lai arī minētais noteikums nenosaka palīglīdzekļa vērtības noteikšanai izmantoto maksājumu veidu, attiecīgajās skaidrojošajās piezīmēs ir minēti dažādi veidi (pirkšanas cena, ražošanas izmaksas u. c.).

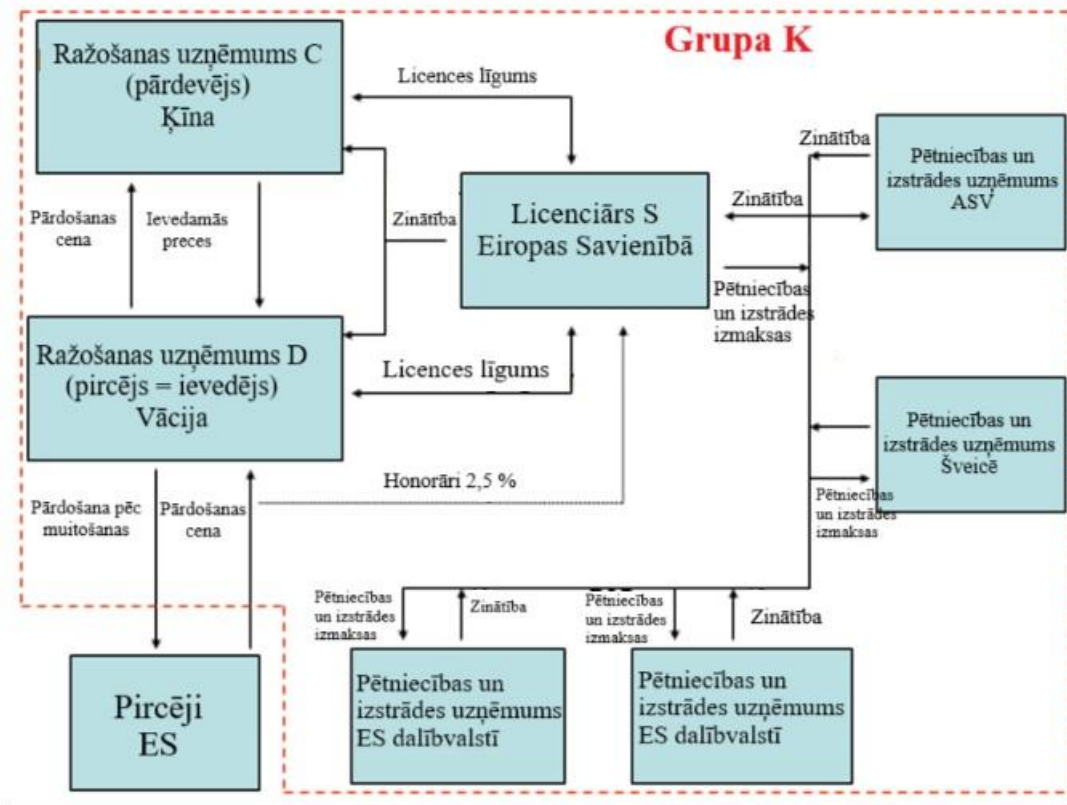
Šajā ziņā honorāri un licences maksas ir piemērots maksāšanas līdzeklis attiecībā uz 71. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajiem palīglīdzekļiem.

37. Šādos gadījumos tas, kura metode tiek izraudzīta atbildības (samaksas) sniegšanai palīglīdzekļa īpašniekam (un piegādātājam), nedrīkst ietekmēt to, kura tiesību norma tiek piemērota. Tāpat arī piemērojamās tiesību normas izvēle nedrīkst būt atkarīga no palīglīdzekļa pazīmēm (*veida*).

38. Tā kā šajā dokumentā aprakstītajā gadījumā (skat. iepriekš 6. un 7. punktu) šķiet, ka apspriestais palīglīdzeklis patiešām ir ievesto preču ražošanas faktors, muitas vērtību var noteikt, piemērojot 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

39. Jāuzsver, ka iepriekš minētie secinājumi tieši ietekmē izklāstīto faktu kopumu. Lai gan tie paši secinājumi varētu būt vispārpiemērojami, katrs gadījums tomēr ir jāizskata atsevišķi, ņemot vērā paziņotos būtiskos faktus un iesniegtos dokumentus.

PIELIKUMS

Secinājums Nr. 31. Ātrbojīgu augļu un dārzeņu vērtības noteikšana. **Pārdošana komisijā**

I. Vispārīga informācija par tiesisko regulējumu

A. Augļu un dārzeņu vērtības noteikšana

1. To augļu un dārzeņu vērtības noteikšana, uz kuriem neattiecas iekļuves cenas mehānisms (t. i., preces, kas nav uzskaitītas Regulas (EK) Nr. 543/2011 XVI pielikumā, vai preces, kas ir uzskaitītas minētajā pielikumā, bet ir ievestas ārpus šīs regulas aptvertajiem laika posmiem), notiek saskaņā ar vienotajiem novērtēšanas noteikumiem un principiem (SMK 69.–76. pants).
2. Praksē, ņemot vērā novērtējamo preču veidu, deklarētājs izmanto **darījuma vērtības noteikšanas** metodi vai **deduktīvo metodi** attiecībā uz ievēšanu komisijā.

B. To augļu un dārzeņu vērtības noteikšana, uz kuriem attiecas iekļuves cenas mehānisms

3. Attiecībā uz augļiem un dārzeņiem un Regulas (ES) Nr. 543/2011 XVI pielikumā noteiktajiem piemērošanas laika posmiem ir arī atbilstoši piemērot vienotos novērtēšanas noteikumus, kas paredzēti SMK 69.–76. pantā un SMK ĪA 127.–146. pantā).
4. Līdz ar to iekļuves cena ir vienāda ar muitas vērtību, ko nosaka, izmantojot šādas vērtības noteikšanas metodes parastajā kārtībā:
 - * darījuma vērtība saskaņā ar SMK 70. pantu;
 - * darījuma vērtības neesības vai noraidīšanas gadījumā sekundārās metodes saskaņā ar SMK 74. pantu:
 - identisku preču darījuma vērtība;
 - līdzīgu preču darījuma vērtība;
 - vispārēja deduktīvā metode saskaņā ar SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu;
 - aprēķinātās vērtības metode;
 - pieejamo datu metode;
 - * precēm, kas ievestas komisijā, deduktīvā metode (standarta ievēšanas vērtība (*SIV*)) ir obligāta.
5. Praksē, ņemot vērā novērtējamo preču veidu, deklarētājs izmanto darījuma vērtības noteikšanas metodi vai standarta ievēšanas vērtību attiecībā uz ievēšanu komisijā.

C. Papildu ieteikumi

6. PMO *TCCV* konsultatīvais atzinums Nr. 1.1 attiecas uz precēm, kas ievestas komisijā, un šis gadījums atbilst situācijai, kad preces tiek nosūtītas uz importētājvalsti, lai tās tur pārdotu par labāko cenu uz piegādātāja rēķina. Ievēšanas laikā pārdošana nav notikusi.
7. Preču saņēmējs parasti darbojas kā tirdzniecības aģents (kas definēts PMO *TCCV* 2.1. paskaidrojumā). Tirdzniecības aģenti rīkojas pārdevēja vārdā, pieņem pasūtījumus un dažkārt uzglabā preces, kā arī nodrošina to piegādi. Tie piedalās pārdošanas pirkuma līguma slēgšanā un atlīdzībā saņem maksu, kas parasti ir izteikta kā procentuāla daļa no preču cenas.

II. 1. situācija

A. Tirdzniecības sistēmas izklāsts un jautājumi

8. Ārpus Eiropas Savienības reģistrēts augļu un dārzeņu piegādātājs “F” nosūta preces Eiropas Savienības teritorijā reģistrētam importētājam “I”.
9. Abus uzņēmumus vieno parasta uzņēmējdarbības saistība, proti, “I” darbojas kā “F” pārdošanas aģents, strādājot ar pircējiem gan Eiropas Savienībā, gan ārpus tās. Ievešanu veic komisijā, kā noteikts iepriekšējā punktā.
10. Rodas jautājums, vai “F” un “I” var korigēt savas līgumattiecības, paredzot, ka pirms preču laišanas brīvā apgrozībā tie var izvēlēties noslēgt pārdošanas darījumu attiecībā uz precēm. Šādā gadījumā, protams, “I” nerīkojas kā pārdošanas aģents, bet gan uzņemas pircēja pienākumus līgumā.

B. Analīze un risinājums

11. Muitas vērtība un muitas vērtības noteikšanas metode jānosaka brīdī, kad preces tiek deklarētas brīvam apgrozījumam saskaņā ar SMK 77. pantu.
12. Tādējādi ir iespējams piemērot darījuma vērtības noteikšanas metodi, pat ja pārdošanas darījums tiek noslēgts tieši pirms preču deklarēšanas laišanai brīvā apgrozībā. Šo pieeju bieži vien ilustrē piemērs, kad preču pārdevējs preču nosūtīšanas brīdī vēl nezina pircēju, ar kuru viņš noslēgs preču vērtības noteikšanai izmantoto pārdošanas darījumu. (Tas ir norādīts arī *TCCV* konsultatīvā atzinuma Nr. 14 4. piemērā.)
13. Tomēr šī pieeja jāpiemēro ar lielāku piesardzību gadījumos, kad starp pārdošanas darījuma pusēm jau pastāv uzņēmējdarbības saistība, kas ietver preču nosūtīšanu komisijā, un importētājs parasti veic tirdzniecības aģenta pienākumus piegādātāja vārdā.
14. Izmantotā vērtības noteikšanas metode ir tieši saistīta ar pamatā esošo komerciālo satvaru:
 - ja dienā, kad preces laistas brīvā apgrozībā, tās tika pārdotas izvešanai uz Eiropas Savienības muitas teritoriju, ir atbilstoši piemērot darījuma vērtības noteikšanas metodi;
 - ja dienā, kad preces laistas brīvā apgrozībā, šāds pārdošanas darījums nav konstatēts, tad preces tiek ievestas **komisijā**; attiecīgi darījuma vērtības noteikšanas metode nav piemērojama, un muitas vērtība jānosaka saskaņā ar sekundārajām metodēm;
 - praksē, ņemot vērā attiecīgo preču (ātrbojīgu augļu un dārzeņu) savdabību, vērtība tiks noteikta saskaņā ar deduktīvo metodi;
 - attiecībā uz precēm, uz kurām tiek attiecināts iekļuves cenas mehānisms, tiek piemērota standarta ieviešanas vērtība. Attiecībā uz citiem augļiem un dārzeņiem tiks piemērota vispārējā deduktīvā metode saskaņā ar SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktu vai attiecīgā gadījumā – vienības cenu metodoloģija.
15. Ir skaidrs dalījums starp abām minētajām muitas vērtības noteikšanas metodēm, proti, starp darījuma vērtības noteikšanas metodi un deduktīvo metodi⁶⁵, no kurām katru piemēro noteiktā un atšķirīgā komerciālajā satvarā cita starpā arī tāpēc, ka šajās divās situācijās ievērojami atšķiras importētāja pienākumi un statuss.

⁶⁵ Vienkāršības labad gadījumā, ja izmanto darījuma vērtības noteikšanas metodi, pieņem, ka ir izpildītas šīs metodes piemērošanai noteiktās prasības, kas izklāstītas SMK 70. panta 3. punktā.

-
16. Patiesi, ja importētājs iegādājas preces, lai pēc izlaišanas tās pārdotu tālāk, viņš rīkojas savā vārdā un uz sava rēķina un, ņemot vērā savu preču īpašnieka statusu; kā pārdošanas līguma puse viņš uzņemas komerciālu un finansiālu risku (pārdošanas zaudējumi vai peļņa, preču zudums pārvadāšanas laikā atbilstoši tam, kā paredz *Incoterm*).
 17. No otras puses, ja importētājs saņem preces **komisijā** saskaņā ar vienošanos, viņš parasti darbojas kā pārdošanas aģents savā vārdā, bet piegādātāja uzdevumā. Tā kā viņš nekad neiegūst preces savā īpašumā, viņš neuzņemas riskus kā īpašnieks un saņem atlīdzību par savu pakalpojumu.
 18. Principā puses var brīvi izvēlēties jebkuru tiesisku un likumīgu tirdzniecības modeli savas uzņēmējdarbības organizēšanai. Attiecīgi divu uzņēmumu likumīgu uzņēmējdarbības attiecību ietvaros importētājs var likumīgi slēgt līgumus un līdz ar to apstrādāt dažas plūsmas **komisijas** sistēmā, bet citas plūsmas – tiešā pārdošanā. Vienlaikus šādus līgumu noteikumus ir jāspēj atpazīt gan pašus par sevi, gan attiecībā uz šādos līgumos noteiktām precēm.
 19. No otras puses, maz ticams, ka ar komercdarbību saistītās izvēles attiecībā uz katru sūtījumu (tiešā pārdošana vai *komisijā*) tiks izdarītas pēdējā brīdī, tieši pirms preču laišanas brīvā apgrozībā.
 20. Ņemot vērā šādas izvēles ietekmi uz importētāja funkciju, tai ir jāatbilst komercdarbības kontekstam, kas tiek noteikts pārrunās (par kurām ir iespējams sniegt pierādījumus un ir jāsniedz pierādījumi) vai rakstiskā līgumā starp piegādātāju un importētāju, kuram jābūt noslēgtam pirms attiecīgā ievēšanas laika.
 21. Tāpēc, lai arī ir iespējams uzskatīt, ka noteiktas plūsmas tiks ievestas, pamatojoties uz tiešo pārdošanu starp “F” un “I”, var pamatoti uzskatīt, ka plūsmas, ko apstrādā saskaņā ar *komisijas* sistēmu, un tiešās pārdošanas plūsmas ir jānodala atbilstoši konkrētiem, objektīviem un stabiliem kritērijiem. Šos kritērijus īpašos gadījumos var saistīt ar ievesto augļu un dārzeņu šķirnēm vai to iepakojumu.
 22. Tāpat tiesiskās noteiktības labad uzņēmējiem var būt ieteicams līgumā vienoties par divu minēto darījumu veidu nodalīšanas kritērijiem.

III. 2. situācija

A. Tirdzniecības sistēmas izklāsts un problēmas

23. Ārpus Eiropas Savienības reģistrēts augļu un dārzeņu piegādātājs “F” nosūta preces importētājam “I”, kurš atrodas Eiropas Savienībā.
24. Abus uzņēmumus vieno parasta uzņēmējdarbības saistība, proti, “I” darbojas kā “F” pārdošanas aģents, strādājot ar pircējiem “C” gan Eiropas Savienībā, gan ārpus tās.
25. “I” atrod pircējus “C” pirms ievēšanas. Ir trīs pircēju un komerciālu (līgumisku) vienošanos veidi:
 - tie, ar kuriem ir noslēgts pamatlīgums attiecībā uz noteiktu laika posmu ar prognozētu tirdzniecības apjomu vai bez tā;
 - tie, ar kuriem ir noslēgts pamatlīgums attiecībā uz noteiktu laika posmu ar prognozētu

tirdzniecības apjomu vai bez tā, bet ar vienības cenu, kas noteikta iepriekš atkarībā no šķirnes / kategorijas / tirdzniecības kvalitātes;

- tie, ar kuriem nav noslēgts līgums. Tomēr var gadīties, ka “I” uztur regulāras attiecības ar šīs kategorijas pircējiem.

26. Šie pamatlīgumi nenosaka pienākumu pirkt preces laika posmā, uz kuru tie attiecas.

27. Kas attiecas uz ievēšanu, ir iespējamās trīs turpmāk minētās situācijas.

Situācija Nr. 1. “C” pasūta “I” noteiktu preču daudzumu par noteiktu cenu, un “I” pārsūta šo pasūtījumu “F”. “F” nosūta preces “I”, kas tās saņem, pārbauda, sagatavo un piegādā “C”.

Situācija Nr. 2. “F” sūta preces “I”. Pārvadāšanas laikā “C” pasūta “I” noteiktu preču daudzumu par noteiktu cenu, un “I” pārsūta šo pasūtījumu “F”. “I” saņem preces, pārbauda tās, sagatavo un piegādā pieprasīto daudzumu “C”.

Situācija Nr. 3. “F” sūta preces “I”. “I” saņem preces un ievieto tās pagaidu glabāšanā vai tieši deklarē tās laišanai brīvā apgrozībā. Ja preces ir pagaidu glabāšanā, “I” var deklarēt tās laišanai brīvā apgrozībā bez jebkāda pasūtījuma vai atbilstoši “C” pasūtījumam noteiktā daudzumā un par noteiktu cenu. “I” pēc tam pārbaudīs preces, sagatavos tās un piegādās “C” pasūtītajā daudzumā.

28. Rodas jautājums par “I” apsvērto vērtības noteikšanas metodi katrā no šīm trīs situācijām.

B. Analīze un risinājumi

29. Pirmkārt, var uzskatīt, ka pirms preču pasūtīšanas nav noticis preču pārdošanas darījums. Patiešām, šādi pamatlīgumi, kas tikai prognozē ievadamo preču daudzumu noteiktā laika posmā, neietver pārdošanas līgumu, kura izpilde notiktu pa daļām.

1. 1. gadījums

30. Šādā gadījumā pirms preču izvešanas no eksportētājvalsts starp “C” un “F” tiek noslēgts pārdošanas darījums ar “I” starpniecību. Preces netiek ievestas komisijā.

31. Šo pārdošanas darījumu noslēdz pirms preču laišanas brīvā apgrozībā, un C faktiski samaksātā vai maksājamā cena var būt pamats darījuma vērtības noteikšanas metodes izmantošanai.

2. 2. gadījums

32. Šādā situācijā izrādās, ka preces ir nosūtītas “I”, lai “F” uzdevumā tās tirgotu Savienības muitas teritorijā. Tomēr “I” pārdod preces “F” uzdevumā to pārvadāšanas laikā.

33. Pārdošanas darījums tiek noslēgts pirms preču deklarēšanas laišanai brīvā apgrozībā, un tāpēc tās nevar uzskatīt par ievestām **komisijā**, lai arī pārdošanas aģentam “I” izdevās pārdot preces “F” uzdevumā tikai pirms to ievēšanas savās telpās.

34. Līdz ar to preču novērtēšana jāveic, pamatojoties uz darījuma vērtības noteikšanas metodi.

35. Tāpat šī analīze nozīmē, ka pierādījumu par pārdošanas līguma noslēgšanu pārvadāšanas laikā var sniegt, izmantojot jebkādus atbilstošus līdzekļus, kas ir pieņemami muitas dienestiem. Šajā saistībā ir jāuzsver, ka saskaņā ar SMK ĪA 145. pantu kā pavaddokuments ir nepieciešams rēķins.

3. 3. gadījums

36. Šādā situācijā izrādās, ka preces ir nosūtītas "I", lai tās "F" uzdevumā tirgotu Savienības muitas teritorijā. Preces tiek laistas brīvā apgrozībā, pirms "I" pārdod tās "F" uzdevumā.

37. Ja laikā, kad preces tiek laistas brīvā apgrozībā, nav noticis pārdošanas darījums, ir skaidrs, ka preces ir ievestas komisijā. Tāpēc to vērtība ir jānosaka, izmantojot standarta ievēšanas vērtību, kas ir spēkā dienā, kad notiek laišana brīvā apgrozībā, ja uz tām attiecas iekļuves cenu mehānisms. Pretējā gadījumā tās tiks novērtētas vai nu saskaņā ar SMK 74. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto deduktīvo metodi, vai saskaņā ar vienības cenām.

Secinājums Nr. 32. Pārvadāšanas izdevumu apstrāde īpašos gadījumos (tā dēvēto stimulējošu slēpto komisijas maksu novērtēšana)

Vispārīga informācija

Stimulējoša slēpta komisijas maksa ir kompensācijas maksājums vai atlīdzība saņēmējam par labvēlīga režīma nodrošināšanu citai pusei. To bieži uzskata par neētisku vai pat nelikumīgu praksi.⁶⁶

Izskatāmajā kontekstā kravu pārvadājumu starpnieki trešajās valstīs piedāvā eksportētājiem kravas telpu par pazeminātām vai pat negatīvām cenām.

Tas notiek galvenokārt mazu preču partiju (*LCL*) konteineru līmenī.

Piezīme.	Mazas preču partijas ir preču partijas, kas nav pietiekami lielas, lai aizpildītu standarta kravas konteineru. Tas nozīmē, ka vienā konteinerā tiek pārvadātas vairākas dažādu preču partijas.
----------	--

Parasti tās ir kravas, kas ir pirktas, pamatojoties uz *CIF* vai *CFR* piegādes nosacījumiem⁶⁷ (tā dēvētās priekšpmaksas kravas).

Turklāt, lai kompensētu savu samazināto peļņu no kravas transportēšanas maksas, kas pastāv tādēļ, ka kravas telpa tiek piedāvāta par zemākām likmēm, trešās valsts starpnieks iekasē papildu izmaksas no starpnieka, kas strādā ar konteineru Eiropas Savienībā. Par šādām izmaksām tiek iesniegts atsevišķs rēķins, un to var apzīmēt, izmantojot dažādus terminus, piemēram (nepilnīgs saraksts):

Ķīnas importa (pakalpojuma) nodeva, termināļa (THC) papildmaksa, Starptautiskā kuģu un ostu iekārtu aizsardzības kodeksa (ISPS) papildmaksa, ekonodoklis, papildmaksa, nodošanas maksa, stimula atmaksājums, mazu preču partiju (LCL) pakalpojumu maksa, pārkraušanas maksa, atmaksājuma preču piegādes rīkojums, starpniecības, izkraušanas, atmaksājuma vai Tālo Austrumu importa papildmaksa u. c.

Šīs izmaksas tiks segtas trešās valsts starpniekam kā tā dēvētā stimulējošā slēptā komisijas maksa, rabats vai atmaksājums.

⁶⁶ www.investopedia.com/terms/k/kickback.asp

⁶⁷ (*Incoterm*)

Piemērs

(ASV dolāros par vienu kubikmetru)

Maksājumi

Trešās valsts starpniekam ir jāmaksā kuģošanas sabiedrībai	
60	
Trešās valsts starpnieka (iespējamā) peļņa	10
Kravas faktiskās izmaksas	<u>70</u>

Savukārt mazas preču partijas gadījumos trešās valsts starpnieks piedāvā eksportētājam/pārdevējam vedmaksu 20 naudas vienību apmērā saskaņā ar *CIF* piegādes noteikumiem.

Tādējādi trešās valsts starpniekam ir “zaudējumi” 50 ASV dolāru apmērā.

Lai kompensētu piešķirto “atlaidi” (šajā piemērā tie ir 50 USD), trešās valsts starpnieks uzdod Eiropas Savienībā esošajam starpniekam iekasēt atbilstošu papildu maksu no importētāja. ES starpnieks iekasē šīs papildu maksas no ekspeditora, kurš savukārt novirza šīs izmaksas galīgajam importētājam.

Visbeidzot, maksājumi tiek nodoti atpakaļ trešās valsts starpniekam.

Analīze

Dažu ES muitas pārvalžu veiktos auditos tika konstatēts, ka šīs papildu izmaksas netiek iekļautas muitas vērtībā, kad ievestās preces tiek deklarētas laišanai brīvā apgrozībā. Bieži vien deklarētājs pat nezina slēptās komisijas maksas summu.

Beigās šīs papildu izmaksas būs jāsedz galīgajam importētājam, un tās tiks atmaksātas starpniekam trešajā valstī. Kā norādīts iepriekš, šīs papildu izmaksas un summas (dēvētas par stimulējošu slēptu komisijas maksu, rabatu vai atmaksājumu) ir kompensācija par atlaidēm, kas piešķirtas attiecībā uz trešās valsts starpnieka piemērotajām kravu transportēšanas maksām.

Tāpēc importētājs atsevišķi no preču cenas galu galā sedz arī papildu kravu pārvadājumu izmaksu summu (šajā piemērā – 50 USD), kas ir noteikta atšķirīgi (*CIF* noteikuma dēļ 20 USD jau ir iekļauti cenā).

Lai gan tas ir *CIF* sūtījums, tomēr tiek iekasēta summa 50 USD par kubikmetru (šajā piemērā). Vai šie maksājumi ir jāiekļauj muitas vērtībā?

Secinājums

Pārvadāšanas izmaksas ir jāiekļauj muitas vērtībā neatkarīgi no piegādes noteikumiem, par kuriem panākta vienošanās un uz kuriem attiecas iekšējais līgums starp pircēju un pārdevēju.

Tāpēc galvenais analīzes jautājums ir par to, vai šīs izmaksas ir tieši saistītas ar preču

pārvadāšanu un nav saistītas ar citiem pakalpojumiem, bet gan tikai ar preču vešanu uz ES muitas teritoriju. Jāapsver arī tas, vai šīs izmaksas ir faktiski radušās pirms preču ievešanas ES muitas teritorijā.

Ja abi šie nosacījumi ir izpildīti, šīs izmaksas ir jāiekļauj ievesto preču muitas vērtībā saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu.

Secinājums Nr. 33. Noteiktu konteineru svēršanas izmaksu apstrāde

Vispārīga informācija

1. Tā kā *IMO* (Starptautiskā Jūrniecības organizācija) ir pieņēmusi drošības noteikumus, visi konteineri ir jānosver izvešanas ostā, lai saņemtu atļauju iekraut tos kuģī.
2. Nosūtītājs ir atbildīgs par verificētas bruto masas norādīšanu nosūtīšanas dokumentā, un kapteinis ir atbildīgs par pārvadājuma dokumentā norādītās bruto masas verifikāciju.
3. Praksē to pašu aprīkojumu, ko izmanto preču (konteineru) iekraušanai kuģos, var aprīkot arī tā, lai ar tiem varētu veikt konteineru svēršanu.

Apspriežamais jautājums

4. Šī jaunā svēršanas prasība rada papildu izmaksas. Šīs izmaksas var segt eksportētājs, vai tās var tikt nodotas importētājam. Turklāt atkarībā no piegādes noteikumiem (*Incoterm*) importētājs var tieši uzņemt šīs izmaksas.
5. Jautājums ir par to, vai šādas izmaksas ir iekļaujamas ievesto preču muitas vērtībā.

Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

6. SMK 71. pantā noteikts: “*Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 70. pantu, cenai, kura ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tiek pievienoti: (.)*
e) šādi maksājumi līdz pat vietai, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā:
i) ievesto preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas; un
ii) ar ievesto preču pārvadāšanu saistītās kraušanas un apstrādes izmaksas.”

Apsvērumi un secinājumi

7. Saskaņā ar SMK 70. panta 2. punktu samaksātā vai maksājamā cena ietver visus maksājumus, kas veikti vai veicami kā ievesto preču pārdošanas nosacījums.
8. Konkrētajā gadījumā šīs izmaksas var būt saistītas ar preču pārvadāšanu vai noteiktas kā preču pārvadāšanas nosacījums.
9. Tāpēc šis jautājums ir jāizskata, ņemot vērā SMK 71. panta e) punktu. ES noteikumos nav sniegta pārvadāšanas izmaksu (vai iekraušanas vai pārkraušanas maksas) definīcija.
10. Ne PMO *TCCV*, ne arī Muitas kodeksa komiteja nav izdevusi vispārējus dokumentus par pārvadāšanas izmaksām, ko varētu attiecināt uz šo gadījumu.
11. No otras puses, Tiesa savā nolēmumā lietā C-11/89 ir norādījusi, ka “termins “pārvadāšanas izmaksas” ir jāinterpretē tā, ka tajā ietilpst visas izmaksas, kas ir radušās saistībā ar preču pārvietošanu uz (Savienības) muitas teritoriju, neatkarīgi no tā, vai tās ir galvenās izmaksas vai blakusizdevumi (..)”

-
12. Šī vispārējā pieeja šķiet piemērojama attiecībā uz apspriesto gadījumu. Svēršanas pienākums (un saistītās izmaksas) ir būtisks posms kopējā transporta operācijā, kuru nevarētu īstenot, ja netiktu nosvērti konteineri.
 13. Tādēļ šķiet pamatoti uzskatīt, ka izmaksas par tādām darbībām kā svēršana, kas ir saistīta ar preču iekraušanu un kuģos iekrautajiem konteineriem, būtu jāuzskata par saistītām ar preču pārvadāšanu un tāpēc jāiekļauj muitas vērtībā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punktu.

Secinājums Nr. 34. Uzglabāšanas izmaksu apstrāde

Vispārīga informācija

1. Ierastā komercdarbības prakse ir tāda, ka noteiktas preces, kas jau ir pārdotas, var ievietot pagaidu glabāšanā pirms muitošanas. Noteiktos gadījumos preces pirms iekraušanas uzglabā noteiktu laiku, jo šajā laikā ir jāveic to apstrāde, lai tās varētu iekraut.
2. Visizplatītākā prakse ir preču pagaidu uzglabāšana terminālī līdz iekraušanas procedūru veikšanai pirms nosūtīšanas. Šajā laikā preces *var arī apstrādāt*, lai padarītu iespējamās iekraušanas darbības (piemēram, puscieta stāvoklī esošu materiālu, piemēram, melases un palmu eļļas, sašķidrināšana, izmantojot karsēšanu un sūkņēšanu).

Apspriežamais jautājums

3. Vai preču pagaidu uzglabāšanas (un starpapstrādes, piemēram, termiskās apstrādes) izmaksas eksportētājvalstī vai pat citu trešo valstu ostās (pārkraušanas gadījumā) ir jāiekļauj preču vērtībā?

Apsvērumi

4. Izņemot pagaidu uzglabāšanas izmaksas, kas jau ir iekļautas ievesto preču darījuma vērtībā, kad izmaksas, kas ir saistītas ar šīm (starpposma) darbībām plašākā nozīmē (uzglabāšana un apstrāde), jebkādā veidā sedz pircējs un muitai ir jānovērtē muitošanas brīdī?

PMO ieteikumi

5. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas komentārā Nr. 7.1 ir pausts viedoklis par šo jautājumu, jo tas attiecas uz *uzglabāšanas izmaksām* un līdz ar to neskar *citas starpposma izmaksas, piemēram, iekraušanas izmaksas*, skaidri izslēdzot *citas ar starpapstrādi saistītas izmaksas*.
6. Šā komentāra 5. punktā ir secināts, ka ar pārvadāšanu saistītās *uzglabāšanas izmaksas* var uzskatīt par *izmaksām, kas ir saistītas ar pārvadāšanu*. Tādēļ šādas izmaksas ietilpst PTO Nolīguma 8.2. panta b) apakšpunkta darbības jomā. (ES tiesiskajā regulējumā – Savienības Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punkts).
7. Tomēr dažos gadījumos var būt grūti vai pat neiespējami (piemēram, pat pēc muitošanas pārbaudes laikā) noteikt, vai preču uzglabāšana (un iespējamā starpapstrāde uzglabāšanas vietā) *ir saistīta ar šo preču pārvadāšanu*.

Apsvērumi un ierosinātā pieeja

8. Šajā ziņā ir lietderīgi apsvērt, vai pastāv *tiesisks un praktisks pamats* piemērot *praktisku atskaites laika sliksni*, lai nošķirtu a) *uzglabāšanu noteiktajā termiņā* (kas jāuzskata par tieši saistītu ar pārvadāšanu) no b) *uzglabāšanas pēc noteiktā termiņa*. Pēdējā gadījumā būtu sīki jāpārbauda (preču) uzglabāšanas iemesli un apstākļi, lai noteiktu, vai uzglabāšana (un iespējamā starpapstrāde uzglabāšanas vietā) joprojām ir saistīta ar pārvadāšanu.

-
9. Tomēr, raugoties no tiesiskā viedokļa, šādai pieejai būtu nepieciešams regulatīvs (tiesisks) pamats. Turklāt nemainīgu laika sliekšni būtu ļoti grūti noteikt, jo “parastais” uzglabāšanas laiks var ievērojami atšķirties (ņemot vērā preču veidu, nepieciešamo iepriekšējo apstrādi u. c.).
10. Tādā gadījumā iespējama pieeja būtu noteikt, vai šī **pagaidu uzglabāšana** un ar to saistītā apstrāde ir funkcionāla un nepieciešama preču pārvadāšanai. Citiem vārdiem sakot, ja pārvadāšana nevar notikt bez īpašas preču apstrādes, tad šīs apstrādes (un to veikšanai nepieciešamās uzglabāšanas) izmaksas būtu jāuzskata par tieši saistītām ar preču pārvadāšanu (vai pielīdzināmām kraušanas izmaksām) un tādēļ jāiekļauj muitas vērtībā saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punktu.

Ir skaidrs, ka katrs gadījums ir jāanalizē atsevišķi, ņemot vērā pastāvošos apstākļus.

Secinājums Nr. 35. Interneta izsolēs (maksas soļa izsolēs) iegādātās preces

Maksas soļa izsoles apraksts

Maksas soļa izsoles tīmekļvietnē visiem izsoles priekšmetiem sākumcena ir 0,01 \$, un izsoles dalībnieki pēc tam ar katru piedāvājumu var palielināt cenu par 0,01 \$.

Lai varētu izteikt piedāvājumu, izsoles dalībniekiem jābūt ieguvušiem piedāvājuma izteikšanas tiesības. Šīs tiesības pērk no izsoļu nama par cenu, kas svārstās no aptuveni 0,30 \$ līdz 1 \$ par viena piedāvājuma izteikšanas tiesībām (šo cenu nosaka atkarībā no nopirkto piedāvājuma izteikšanas tiesību skaita). Tāpēc, lai izteiktu piedāvājumu, kas palielina solīto cenu par 0,01 \$, izsoles dalībnieks faktiski maksā vismaz 0,31 \$.

Izsoles perioda beigās augstākās cenas piedāvājums dod pircējam tiesības iegādāties preci par visaugstāko piedāvāto cenu.

Tāpēc, pieņemot, ka kāds priekšmets tiek pārdots pēc 500 piedāvājumiem un galīgais cenas piedāvājums ir 5 \$, izsoļu nama kopējie ieņēmumi būs 5 \$ (galīgais cenas piedāvājums), pie kuriem pieskaitāmi vismaz 0,30 \$ (cena par katra piedāvājuma izteikšanas tiesībām) * 500 (izteikto piedāvājumu kopskaits), t. i., kopā vismaz 155 \$.

Tomēr augstākā piedāvājuma izteicējs (izsoles uzvarētājs) maksā tikai 5 \$ (galīgo cenas piedāvājumu), pie kuriem pieskaitāmi 0,30 \$ par katru viņa izteikto piedāvājumu. Tādējādi augstākā piedāvājuma izteicēja pirkšanas cena (“visaugstākā nosolītā cena”) var būt tikai 5,30 \$, ja viņš iesniedz tikai vienu piedāvājumu pirms uzvaras izsolē.

Dažās tīmekļvietnēs “visaugstāko nosolīto cenu” var konvertēt turpmākās tirdzniecības tiesībās vai nu attiecīgajā tīmekļvietnē, vai citās saistītā tīkla tīmekļvietnēs.

Šāda veida tirdzniecība nozīmē, ka pircējs var iegādāties produktu par daļu no parastās produkta mazumtirdzniecības vērtības. Neskatoties uz to, “visaugstākā nosolītā cena” ir vienāda ar cenu, kuru pircējs faktiski samaksājis pārdevējam par precēm.

Izolē nopirkto preci var bez ierobežojumiem nosūtīt/piegādāt jebkurā vietā, t. i., izsoļu nams var veikt piegādi ārpus valsts, kurā notikusi izsole.

Apspriežamais jautājums

Vai persona, kas pērk produktu maksas soļa izsolē, varētu piemērot darījuma vērtības metodi saskaņā ar SMK 70. pantu, kad tā pēc tam ieved produktu Savienības muitas teritorijā?

Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70. panta 1. punkts. *“Preču muitas vērtības pamatbāze ir darījuma vērtība, kas ir faktiski samaksātā vai maksājamā cena par precēm, kad tās pārdod izvešanai uz Savienības muitas teritoriju; šī cena vajadzības gadījumā tiek pielāgota.”*

SMK 71. panta 1. punkts. *“Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 70. pantu, cenai, kura ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tiek pievienoti:*

(..)

-
- e) šādi maksājumi līdz pat vietai, kur preces tiek ievestas Savienības muitas teritorijā:
i) ievesto preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas; un
ii) ar ievesto preču pārvadāšanu saistītās kraušanas un apstrādes izmaksas.”

SMK ĪA 128. panta 1. punkts. “To preču darījuma vērtību, kuras pārdod eksportam uz Savienības muitas teritoriju, nosaka muitas deklarācijas pieņemšanas laikā, pamatojoties uz pārdošanu, kas veikta tieši pirms preču ieviešanas minētajā muitas teritorijā.”

Apsvērumi un ierosinātā pieeja

Jautājums jārisina, ievērojot SMK ĪA 128. panta 1. punkta noteikumus, kuros noteikts, ka darījuma vērtības metodes piemērošanas vajadzībām ņem vērā to pārdošanu, kas veikta tieši pirms preču ieviešanas ES muitas teritorijā.

Šajā gadījumā galvenie vērā ņemamie elementi ir šādi:

- cena, kas ir faktiski samaksāta vai ir jāmaksā par precēm un kas noteikta, pamatojoties uz “visaugstāko nosolīto cenu”, t. i., izmantoto piedāvājuma izteikšanas tiesību summu un galīgo piedāvājumu;
- izsoļu nams piegādās preces uz ES teritoriju pēc pircēja pieprasījuma.

Tāpēc, ievērojot Savienībā, būtu piemērojama darījuma vērtības metode, kad nepieciešams, papildus pieskaitot pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas, kas paredzētas saskaņā ar SMK 71. panta 1. punkta e) apakšpunktu.

Secinājums Nr. 36. Maksa par pārsniegtajām CO2 emisijām

I. Vispārīga informācija

1. Mehānisko transportlīdzekļu ražotājam trešā valstī (X) no 2020. gada tiks piemērota maksa par pārsniegtajām CO₂ emisijām (t. i., “maksa par pārsniegtajām emisijām”) saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 443/2009 (CO₂ no vieglajiem automobiļiem) un Regulu (ES) Nr. 510/2011 (CO₂ no nelieliem kravas automobiļiem) attiecībā uz mehāniskajiem transportlīdzekļiem, kurus tas eksportē uz Savienību. Mehāniskos transportlīdzekļus Savienībā importē izplatītājs (Y).
2. Ražotājs X plāno no 2020. gada iekļaut maksu par pārsniegtajām emisijām atsevišķos rēķinos, kurus tas izsniedz izplatītājam Y par katru Savienībā importēto mehānisko transportlīdzekli.
3. Ražotājs iekļauj maksu par pārsniegtajām emisijām atsevišķos rēķinos, kurus izsniedz izplatītājam Y, pamatojoties uz aplēsēm (precīza maksa par pārsniegtajām emisijām, kas jāmaksā 2020. gadā, būs zināma 2021. gadā).

II. Apspriežamais jautājums

Kā jāaprēķina muitas vērtība gadījumā, kad maksa par pārsniegtajām emisijām ir iekļauta atsevišķos rēķinos par katru mehānisko transportlīdzekli, ko X pārdevis Y un kas ievests Savienībā?

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

Regula (EK) Nr. 443/2009⁶⁸, Regula (EK) Nr. 510/2011⁶⁹

No 2020. gada 1. janvāra tiks piemērota jauna regula – Regula (ES) 2019/631⁷⁰. Regula aizstās abus iepriekš minētos tiesību aktus. Atbilstoši šai jaunajai regulai noteikumi par to, kā aprēķināma maksa par pārsniegtajām emisijām, pilnīgi atspoguļo attiecīgos noteikumus par šo maksu Regulā (EK) Nr. 443/2009 un Regulā (EK) Nr. 510/2011.

SMK 70. pants, 71. panta 3. punkts, 72. panta f) punkts⁷¹ un attiecīgie SMK ĪA īstenošanas noteikumi⁷²

⁶⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Regula (EK) Nr. 443/2009, ar ko, īstenojot daļu no Kopienas integrētās pieejas CO₂ emisiju samazināšanai no vieglajiem transportlīdzekļiem, nosaka emisijas standartus jauniem vieglajiem automobiļiem (dokuments attiecas uz EEZ), OV, L 140, 05.06.2009., 1.–15. lpp.

⁶⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 11. maija Regula (ES) Nr. 510/2011 par emisiju standartu noteikšanu jauniem vieglajiem kravas automobiļiem saistībā ar Savienības integrēto pieeju vieglo transportlīdzekļu CO₂ emisiju samazināšanai. Dokuments attiecas uz EEZ, OV, L 145, 31.05.2011., 1.–18. lpp.

⁷⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes 2019. gada 17. aprīļa Regula (ES) 2019/631 par CO₂ emisiju standartu noteikšanu jauniem vieglajiem pasažieru automobiļiem un jauniem vieglajiem komerciālajiem transportlīdzekļiem un ar kuru atceļ Regulu (EK) Nr. 443/2009 un Regulu (ES) Nr. 510/2011, OV, L 111, 25.04.2019., 13.–53. lpp.

⁷¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, OV, L 269, 10.10.2013., 1.–101. lpp.

⁷² Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

IV. Iepriekšēji apsvērumi

1. Katru gadu Komisija uzrauga, pārbauda un apstiprina vieglo transportlīdzekļu ražotāju darbības rezultātus CO₂ emisiju samazināšanā un attiecīgo mērķrādītāju sasniegšanā atbilstoši Regulai (EK) Nr. 443/2009 (CO₂ no vieglajiem automobiļiem) un Regulai (ES) Nr. 510/2011 (CO₂ no nelieliem kravas automobiļiem). Vērtības tiek noteiktas, pamatojoties uz iepriekšējā kalendārajā gadā reģistrēto automobiļu skaitu. Datus iesniedz dalībvalstis, un ražotājiem ir iespēja tos pārbaudīt un pēc tam paziņot Komisijai par jebkādam kļūdām.
2. Ja tiek apstiprināts, ka iepriekšējā kalendārajā gadā ražotāja vidējās īpatnējās CO₂ emisijas ir pārsniegušas tā īpatnējo emisiju mērķrādītāju, Komisija ražotājam nosaka maksu par pārsniegtajām emisijām. Maksu aprēķina, pamatojoties uz CO₂ emisiju pārsniegumu un ražotāja reģistrēto automobiļu skaitu attiecīgajā kalendārajā gadā. Maksu atgūst Komisija, nevis muitas dienesti, un iekasētās summas uzskata par ES vispārējā budžeta ieņēmumiem.
3. Par pārsniegto emisiju maksas nomaksu ir atbildīgs ražotājs. Ja ražotājs neatrodas ES, tam jāieceļ ES pārstāvis, kas atrodas dalībvalstī un ir atbildīgs par visiem tipa apstiprinājuma aspektiem, kā arī par jebkādas maksas par pārsniegtajām emisijām nomaksu.
4. Maksu par pārsniegtajām emisijām aprēķina, pamatojoties uz iepriekšējā kalendārajā gadā ES, Islandē un Norvēģijā reģistrēto transportlīdzekļu CO₂ emisijām. Maksu par pārsniegtajām emisijām nomaksā kā vienreizēju maksājumu, kas saistīts ar ražotāja reģistrēto transportlīdzekļu kopējo parku, un tā pati par sevi nav tieši saistīta ar atsevišķiem transportlīdzekļiem. Turklāt to nepiemēro nedz tad, kad atsevišķus transportlīdzekļus laiž brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā, nedz šo transportlīdzekļu reģistrācijas brīdī ES.
5. Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāanalizē, vai maksa par pārsniegtajām emisijām var ietekmēt muitas vērtību, pamatojoties uz darījuma vērtības metodi, t. i., vai šo maksu var uzskatīt par muižojamu elementu muitas vērtības noteikšanas vajadzībām? Ja tā nav, vai tad uz šo maksu attiecas SMK 72. panta f) punkts un vai var uzskatīt, ka šī maksa ir “citi maksājumi Savienībā par preču ieviešanu vai pārdošanu”, kas nav iekļauti ievesto preču muitas vērtībā?

V. Secinājums

1. Maksa par pārsniegtajām emisijām izriet no Savienības politikas par CO₂ emisiju samazināšanu no vieglajiem transportlīdzekļiem un nelieliem kravas automobiļiem. Regulas (EK) Nr. 443/2009 un Regulas 510/2011 (CO₂ no nelieliem kravas automobiļiem) pamatmērķi ir samazināt CO₂ emisijas un veicināt tādu tehnoloģiju izstrādi, kas paredzētas, lai krasi samazinātu CO₂ emisijas no autotransporta līdzekļiem. Šie mērķi atšķiras no muitas vērtības noteikšanai paredzēto noteikumu mērķa, t. i., izveidot taisnīgu, vienotu un neitrālu preču muitas vērtības noteikšanas sistēmu kopējā muitas tarifa un netarifa pasākumu piemērošanai (SMK 69. pants).⁷³
2. ES tiesību aktos, ar kuriem reglamentē maksu par pārsniegtajām emisijām, paredzēts, ka **noteicošais faktors, kas izraisa juridiskas sekas, ir jauna mehāniskā transportlīdzekļa reģistrācija dalībvalstī (kā arī Islandē un Norvēģijā)**; šajos tiesību aktos nav aplūkota ieviešana ES muitas teritorijā vai jauna mehāniskā transportlīdzekļa laišana brīvā

⁷³ Skat. arī EKT spriedumu lietā 7/83 (“Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers”).

apgrozībā.⁷⁴ Tāpēc uz maksa par pārsniegtajām emisijām neattiecas SMK 72. panta f) punkta noteikumi, kuros minēti “ievedmuitas nodokļi un citi maksājumi Savienībā par preču ievešanu vai pārdošanu”.

3. No otras puses, maksu par pārsniegtajām emisijām maksā ražotājs (vai arī tā tiek maksāta ražotāja vārdā), lai izpildītu ES juridiskās prasības. To maksā neatkarīgi no tā, vai mehāniskais transportlīdzeklis ir ražots Savienībā vai ārpus tās, trešajā valstī.
4. Saskaņā ar SMK 71. panta 3. punktu, “Nosakot muitas vērtību, pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama, neko nepieskaita, izņemot šajā pantā paredzētos pieskaitījumus”. Uz maksu par pārsniegtajām emisijām nevar attiecināt SMK 71. pantā noteiktos pieskaitījumus pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama.
5. Turklāt maksa par pārsniegtajām emisijām neattiecas uz konkrētu pārdošanas darījumu. Juridiskais pienākums maksāt par emisiju pārsniegumu izriet no mehāniskā transportlīdzekļa reģistrācijas Savienībā, Islandē vai Norvēģijā iepriekšējā kalendārajā gadā, nevis no pārdošanas eksportam uz Savienības muitas teritoriju. Citiem vārdiem sakot, maksa par pārsniegtajām emisijām ir ārpus pašu preču cenas. Tāpēc šī maksa nav daļa no faktiski samaksātās vai maksājamās cenas, kas noteikta SMK 70. panta 2. punktā.
6. Ņemot vērā iepriekš minētos argumentus, maksa par pārsniegtajām emisijām nav būtiska muitas vērtēšanas vajadzībām, un tā nav jāiekļauj ievesto mehānisko transportlīdzekļu muitas vērtībā, ja šī maksa ir skaidri identificējama un norādīta atsevišķi no preču cenas rēķinā, ko izmanto muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar darījuma vērtības metodi.⁷⁵
7. Tomēr, ja maksa par pārsniegtajām emisijām jau ir atspoguļota ievesto mehānisko transportlīdzekļu cenā, nav juridiska pamata to neiekļaut muitas vērtībā, jo, kā jau tika uzsvērts, šī maksa neietilpst SMK 72. pantā minētajās izmaksās, proti, to nevar uzskatīt par ievadmuitas nodokli vai citu maksājumu, kas maksājams Savienībā par preču ievešanu vai pārdošanu (SMK 72. pants).

⁷⁴ Papildu apsvērumus par automobiļu reģistrāciju ES un saistību ar ievadmuitas nodokļiem vai līdzvērtīgas iedarbības maksājumu var atrast vairākās EKT lietās (piemēram, C-313/05 “Bžeziņskis [Brzeziński]” u. c.).

⁷⁵ Skatīt arī EKT nolēmumu Lietā C-219/88 (“Malt GmbH”).

Secinājums Nr. 37. Rīcība ar maksājumu par papildu programmatūras funkcijas aktivizēšanu pēc preču laišanas brīvā apgrozībā

I. Vispārīga informācija

1. Ražotājs (X), kas atrodas trešajā valstī, pārdod mehāniskos transportlīdzekļus (vieglos automobiļus) savam izplatīšanas uzņēmumam (Y) Savienībā. Šie uzņēmumi ir saistīti Savienības muitas noteikumu par muitas vērtības noteikšanu izpratnē, bet šī saistība nav ietekmējusi preču cenu.
2. Viegli automobiļi, kas paredzēti Eiropas Savienības tirgum, ražošanas laikā tiek aprīkoti ar vairākām iepriekš uzstādītām programmatūras funkcijām, piemēram, lietus sensoru, sēdekļu apsildes funkciju, vadītāja miegainības pakāpes noteikšanas funkciju, digitālo radio, navigācijas sistēmu Eiropas reģionam vai neredzamās zonas asistentu. Ievedot automobiļus Savienības muitas teritorijā, tiek aktivizētas tikai tās transportlīdzekļu programmatūras funkcijas, kas ļauj nodrošināt atbilstību Savienības regulām par mehānisko transportlīdzekļu drošību. Vieglo automobiļu cenā, par kuru vienojušies X un Y, ir iekļauta visu programmatūras funkciju aprīkojuma vērtība, kā arī tādu iespēju aktivizēšanas vērtība, kas ļauj ievērot iepriekš minētos Savienības noteikumus. Tomēr ir noteiktas funkcijas, kas tiek pārdotas kā papildu iespējas pēc galapircēju pieprasījuma, un tādēļ tās aktivizē tikai apmaiņā pret papildu maksājumiem, ko veic pircējs. To aktivizēšanas vērtība nav atspoguļota vieglo automobiļu cenā, par kuru vienojušies X un Y.
3. ES klients (Z) no Y ir pasūtījis konkrētu mehāniskā transportlīdzekļa modeli, kas papildus aprīkots ar lietus sensoru un sēdekļu apsildes sistēmu.
4. Saskaņā ar Z veikto pasūtījumu mehāniskais transportlīdzeklis ar divām jau aktivizētām funkcijām ir priekšmets pārdošanas līgumā starp pārdevēju/ražotāju X un pircēju/izplatītāju Y. Pārdošanas līgums ir noslēgts pirms mehāniskā transportlīdzekļa ieviešanas Savienības muitas teritorijā. Nekādas citas iespējamās funkcijas, kas potenciāli ir pieejamas šā mehānisko transportlīdzekļu modeļa galapircējiem, nav aktivizētas.
5. Y deklarē automobili laišanai brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā.
6. Pēc tam, kad automobilis laists brīvā apgrozībā, izplatītājs Y to pārdod tālāk Z.
7. Vēlāk Z izlemj aktivizēt vēl vienu funkciju (t. i., digitālo radio). Lai to izdarītu, viņš nopērk no Y (vai X) programmatūras atslēgu, par kuru jāmaksā noteikta maksa un kuru viņam nosūta pa e-pastu. Programmatūras atslēgu var izsniegt arī uz papīra lapas vai USB ierīcē. Funkcijas aktivizēšanu var veikt vai nu pats Z, vai pilnvarota remontdarbnīca, ievadot programmatūras atslēgu automobiļa datorā vai tiešsaistē.

II. Apspriežamais jautājums

Vai maksājums par papildu programmatūras funkcijas (digitālā radio) aktivizēšanu, ko Z maksā Y (vai X), ir daļa no ievestā mehāniskā transportlīdzekļa muitas vērtības?

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70. pants⁷⁶

SMK ĪA 128. pants, 129 panta 1. punkts⁷⁷

IV. Iepriekšēji apsvērumi

8. Analizētajā gadījumā pārdošanas līgums, kas noslēgts starp X un Y, attiecas uz pārdošanu eksportam uz Savienības muitas teritoriju. Pārdošanas darījums atbilst prasībām, kas izmantojamās muitas vērtības noteikšanas vajadzībām saskaņā ar SMK 70. panta 1. punktu un SMK ĪA 128. panta 1. punktu.
9. Saskaņā ar izklāstītajiem faktiem automobili, kas papildus aprīkots ar lietus sensoru un sēdekļu apsildes funkciju, pēc galapircēja Z pasūtījuma ieviešanas Savienības muitas teritorijā un Y to deklarē laišanai brīvā apgrozībā. Tāpēc, lai noteiktu muitas vērtību saskaņā ar SMK 70. pantā definēto darījuma vērtības metodi, izmanto cenu, kuru Y faktiski samaksājis vai kura tam jāmaksā X par ieviesto automobili ar tobrīd norādītajām papildu funkcijām.
10. Automašīna papildu funkcijas (digitālā radio) iegāde, ko veic Z, izriet no atsevišķa pārdošanas līguma, par kuru Z un Y (vai X) vienojušies pēc tam, kad automobīlis jau ir laists brīvā apgrozībā.
11. Abus pārdošanas līgumus uzskata par savstarpēji nesaistītiem. Tāpēc maksājums, ko Z maksā Y (vai X) par piekļuvi papildu programmatūras funkcijai, nebūs daļa no ievestā automobiļa muitas vērtības.

V. Secinājums

1. Analizētajā gadījumā ievestā mehāniskā transportlīdzekļa ar divām aktivizētām papildu funkcijām (t. i., lietus sensoru un sēdekļu apsildes funkciju) muitas vērtību nosaka, pamatojoties uz pārdošanas līgumu, kas noslēgts starp X un Y un attiecas uz pārdošanas darījumu, kuru izmanto muitas vērtības noteikšanai. Automašīna muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar darījuma vērtības metodi tiks izmantota cena, kuru Y samaksājis vai kura tam jāmaksā X par automobili ar divām papildu funkcijām muitas deklarācijas pieņemšanas laikā.
2. Papildu funkcijas (t. i., digitālā radio) aktivizēšana pēc Z pieprasījuma nav X un Y pārdošanas līguma priekšmets. Papildu funkcija ir kļuvusi pieejama pēc automobiļa laišanas brīvā apgrozībā un saskaņā ar atsevišķu pārdošanas līgumu, par kuru vienojušies Z un Y (vai X) neatkarīgi no līguma, kas noslēgts starp X un Y.
3. Aktivizācijas maksa, ko Z maksā Y (vai X), nav nedz tieši, nedz netieši saistīta ar automašīnas cenu, ko Y maksā X. Tāpēc maksa, kuru Z maksā Y (vai X) par papildu funkcijas aktivizēšanu, netiks ņemta vērā muitas vērtības noteikšanai.

⁷⁶ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regula (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, OV, L 269, 10.10.2013., 1.–101. lpp.

⁷⁷ Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regula (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu.

Secinājums Nr. 38. Vērtības noteikšana automobiļu prototipiem un izstrādes pakalpojumam, ko veicis ražotājs laikā, kad notiek automobiļu masveida ražošana

I. Vispārīga informācija

1. ES automobiļu uzņēmums gatavojas importēt jaunu automobiļa modeli no trešās valsts. Automobiļus ražos un pārdos eksportam uz Savienību ražotājs no trešās valsts. Automobiļu masveida ražošana sāksies 2025. gadā, un tikai no 2025. gada masveidā ražotie automobiļi tiks laisti brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā.
2. Vienlaikus tiek izstrādāti automobiļu prototipi, lai veiktu dažādas pārbaudes un testus pirms masveida ražošanas sākšanas. Vēlāk šie prototipi tiks iznīcināti.
3. Vairums automobiļu prototipu tiek ievesti saskaņā ar pagaidu ieviešanas procedūru.

Tomēr dažos gadījumos automobiļu prototipi tiek ievesti saskaņā ar laišanas brīvā apgrozībā procedūru. Šādā gadījumā ievēdējs sniedz muitas dienestiem standarta faktūru saistībā ar precēm. Ievēdējs tajā laikā neveic maksājumus par šiem automobiļu prototipiem.

4. Attiecībā uz šo prototipu samaksu ir iespējami divi scenāriji:

a) ražotājs izrakstīs atsevišķu rēķinu par automobiļu prototipu izmaksām.

Citiem vārdiem sakot, būs rēķins par nopirktajiem masveidā ražotajiem automobiļiem un cits rēķins par ievestajiem automobiļu prototipiem;

b) ražotājs izrakstīs rēķinu par masveidā ražotajiem automobiļiem, kas tiks ievesti Savienībā no 2025. gada, norādot cenu, kurā iekļautas prototipu izmaksas atsevišķi no pārējās cenas. Rēķinā tiks norādītas katram ievestajam automobilim atbilstošā prototipa izmaksas.

Prototipa izmaksu sastāvdaļas ir šādas:

- 60 % – prototipu ražošanas izmaksas (izlietotā materiāla un ražošanas izmaksas);
- 40 % – izmaksas saistībā ar izstrādes pakalpojumiem, ko veicis ražotājs, lai izpildītu ES pircēja/ievēdēja sniegtos norādījumus un sasniegtu noteiktos standartus, kad tiks masveidā ražoti automobiļi.

II. Apspriežamais jautājums

Kā uzskaitīt šos automobiļu prototipus un prototipu izmaksas muitas vērtības noteikšanas vajadzībām?

III. Attiecīgās tiesību aktos noteiktās normas

SMK 70. panta 1. un 2. punkts

SMK 166. un 167. pants (vienkāršotās deklarācijas)

Vērtības noteikšanas palīgmetodes

IV. Secinājums

Aplūkojot šo gadījumu, ir jāizvērtē trīs atsevišķi jautājumi.

Pirmais jautājums

Vērtības noteikšana automobiļu prototipiem, kas ievesti Savienībā, lai veiktu dažādas pārbaudes un testus pirms automobiļu masveida ražošanas sākšanas. Gadījumos, kad automobiļu prototipus laiž brīvā apgrozībā, ir jānosaka to muitas vērtība.

2. Tā kā brīdī, kad automobiļu prototipus ievēd saskaņā ar laišanas brīvā apgrozībā procedūru, tiem nepiemēro pārdošanu izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, kā to apstiprina standarta faktūra saistībā ar šīm precēm, tajā brīdī šo automobiļu prototipu muitas vērtību nevar deklarēt saskaņā ar darījuma vērtības noteikšanas metodi.
3. Šādā gadījumā ievēdējs var vai nu deklarēt preču muitas vērtību saskaņā ar kādu no vērtības noteikšanas palīgmēdēm, vai arī atlikt šo preču muitas vērtības galīgo noteikšanu, piemērojot Savienības noteikumus par vienkāršoto muitas deklarāciju, kā norādīts SMK 166. un 167. pantā. Kad ievēdējs saņem komercrēķinu par automobiļu prototipiem, tas iesniedz papildinošu deklarāciju.
4. Ja automobiļu prototipu izmaksās ir parādītas tikai to ražošanas izmaksas, proti, materiālu un ražošanas izmaksas, tad nevar uzskatīt, ka šīs izmaksas ir saistītas ar masveidā ražotajiem automobiļiem. Tāpēc tās nebūtu jāiekļauj masveidā ražoto automobiļu muitas vērtībā.

Otrais jautājums

Izmaksu vērtības noteikšana saistībā ar izstrādes pakalpojumiem, ko veicis ražotājs, lai izpildītu ES pircēja/ievēdēja sniegtos norādījumus un sasniegtu noteiktos standartus, kad tiks masveidā ražoti automobiļi.

5. Minētie pakalpojumi, ko veicis ražotājs, ir tieši saistīti ar automobiļu ražošanu. Uzdevumi ir veikti, lai izpildītu šo preču pircēja izvirzītos nosacījumus saistībā ar šo preču standartizāciju.
6. Ražotājs liek maksāt automobiļu pircējam par pakalpojumiem.
7. Pieņemot, ka visi darījuma vērtības noteikšanas metodes piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, maksājumi, ko pircējs veicis ražotājam par šiem pakalpojumiem, būtu jāiekļauj masveidā ražoto automobiļu muitas vērtībā, kas noteikta saskaņā ar šo metodi, ja tie jau nav iekļauto preču cenā. Šie maksājumi ir uzskatāmi par daļu no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm saskaņā ar SMK 70. panta 2. punktu.

Trešais jautājums

Veids, kādā ievēdēja iesniegtajos rēķinos uzrādāma informācija, kas attiecas uz muitas vērtības noteikšanu. Skat. šā dokumenta I nodaļas 4. punktā sniegto informāciju.

Papild. I nodaļas 4. punkta a) apakšpunktam. Atsevišķs rēķins par prototipiem

8. Tiks izrakstīti divi atsevišķi rēķini – viens par automobiļu prototipiem un otrs par masveidā ražotajiem automobiļiem.
9. Tomēr nav pieejama informācija, vai prototipu rēķinā norādītā cena ataino tikai prototipu ražošanas izmaksas vai ietver izmaksas arī par izstrādes pakalpojumiem, kas tika veikti, lai izpildītu ES pircēja/ievedēja sniegtos norādījumus un sasniegtu noteiktos standartus, kad automobiļi tiks ražoti masveidā. Citā gadījumā var nebūt pieejama informācija par to, vai masveidā ražoto automobiļu rēķinā norādītā cena ietver arī izmaksas par izstrādes pakalpojumiem, kas tika veikti, lai izpildītu ES pircēja/ievedēja sniegtos norādījumus un sasniegtu noteiktos standartus, kad automobiļi tiks ražoti masveidā.

Papild. I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktam. Masveidā ražoto automobiļu rēķinā atsevišķi sniegtas prototipu izmaksas

10. Masveidā ražoto automobiļu rēķinā cena tiks sadalīta, lai prototipu izmaksas parādītu atsevišķi no pārējās cenas. Šādos rēķinos prototipu izmaksas atbildīs katram importētajam automobilim.
11. Pamatojoties uz prototipu kopējo izmaksu sniegto procentuālo sadalījumu, var pieņemt, ka tikai 40 % izmaksu būtu jāataino masveidā ražoto automobiļu muitas vērtībā, ar nosacījumu, ka šī izmaksu daļa jau nav iekļauta preču cenā.

E SADAĻA. EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAS SPRIEDUMI

Piezīme. Šajā sadaļā ir apkopoti Eiropas Savienības Tiesas spriedumi, kas attiecas uz to tiesību aktu piemērošanu, kas reglamentē muitas vērtības noteikšanu. Autentiskie teksti ir tie, kas sniegti Eiropas Savienības Tiesas prakses krājumā.

**Lieta 7/83 “Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers” pret Hauptzollamt
Bremen-Ost”**

Temats. Preču muitas vērtības noteikšana. Kvotu maksājumu iekļaušana

Valoda. Vācu

Jautājums. Vai izmaksas, kas radušās, iegādājoties brīvās kvotas (eksporta kvotas), un ko eksportētājs Honkongā atsevišķi iekasē no pircēja Vācijā (dēvētas par kvotu izmaksām), ir jāiekļauj preču muitas vērtībā (darījums, kas minēts Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 3. pantā)?

Nolēmums. Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu, kas grozīta ar Padomes 1980. gada 8. decembra Regulu (EEK) Nr. 3193/80, noteikumu vajadzībām kvotu maksājumi, kas attiecas uz eksporta kvotu iegādi, nav daļa no Kopienā ievesto preču muitas vērtības.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 35, 08.02.1983., 3. lpp.

OV, C 79, 20.03.1984., 4. lpp.

Lieta 290/84 “Hauptzollamt Schweinfurt pret “Mainfrucht Obstverwertung GmbH””

Temats. Muitas vērtības noteikšana. Pārvadāšanas izmaksas

Valoda. Vācu

Jautājumi

1.

a) Ja pircējs Eiropas Kopienas dalībvalstī, pamatojoties uz detalizētu rēķinu, maksā ārvalstu piegādātājam summu par “vedmaksu Kopienā” kopā ar preču cenu, vai darījuma vērtība, kas minēta Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 1. punktā, ietver abas summas?

b) Ja ietver, vai šī summa ir jākorģē saskaņā ar Regulas (EEK) Nr. 1224/80 15. pantu, lai to varētu uzskatīt par preču muitas vērtību?

2. Ja atbilde uz šiem jautājumiem ir apstiprinoša.

a) Vai Regulas (EEK) Nr. 1224/80 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir piemērojams, ja attiecīgā persona deklarē pārvadāšanas izmaksas, kas attiecas tikai uz pārvadājumu Kopienas teritorijā?

b) Ja atbilde uz a) apakšpunktā minēto jautājumu ir apstiprinoša.

Vai Regulas (EEK) Nr. 1224/80 15. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto tiešo pārvadājumu gadījumā, nosakot muitas vērtību, tādu pārvadāšanas izmaksu atskaitīšana, kuras saskaņā ar aprēķiniem ir radušās Kopienā, ir atkarīga no tā, vai attiecīgā persona ir norādījusi atsevišķu summu attiecībā uz kopējām tiešā pārvadājuma izmaksām saskaņā ar Regulas 15. panta 1. punktu?

Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai minēto nosacījumu var uzskatīt par izpildītu gadījumā, kad attiecīgā persona norāda atsevišķas summas attiecībā uz šādām pārvadāšanas izmaksām, jeb vai šai personai ir jāpierāda faktiskās tiešās pārvadāšanas izmaksas, uzrādot pārbaudāmus dokumentārus pierādījumus?

Ja šāds pierādījums ir nepieciešams, kādām prasībām tam ir jāatbilst? Vai muitas dienesti var atbrīvot no šādu pierādījumu sniegšanas, ja attiecīgā persona nespēj tos sniegt sava piegādātāja rīcības dēļ?

Nolēmums. Ja vietējais pircējs papildus preču cenai ir samaksājis ārvalsts pārdevējam īpašu summu par “pārvadāšanu Kopienā”, pamatojoties uz atsevišķu rēķinu, darījuma vērtība Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punkta nozīmē ietver tikai pirmo no šīm summām, bet kompetentie muitas dienesti vajadzības gadījumā var pārbaudīt šajā rēķinā norādītās izmaksas, lai pārlicinātos, ka tās nav fiktīvas.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 29, 31.01.1985., 3. lpp.

OV, C 347, 31.12.1985., 22. lpp.

Lieta 65/85 “Hauptzollamt Hamburg - Ericus pret “Van Houten International GmbH””

Temats. Preču muitas vērtības noteikšana. Svēršanas izmaksas

Valoda. Vācu

Jautājums. Vai pirms 1981. gada 1. janvāra piemērojamās Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 redakcijas 3. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tā, ka tā saukto *ANKUNFTKONTRAKTEN* (atvešanas līgumu) gadījumā izmaksas, kas saistītas ar svara noteikšanu atvešanas brīdī, ir daļa no darījuma vērtības, ja saskaņā ar pārdošanas līgumu šīs izmaksas ir jāsedz pircējam?

Nolēmums. Padomes 1980. gada 29. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tā, ka atvešanas līguma gadījumā no darījuma vērtības tiek izslēgtas svēršanas izmaksas, kas pircējam jāmaksā preču galamērķī.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 99, 19.04.1985., 7. lpp.

OV, C 45, 27.02.1986., 4. lpp.

Lieta C-183/85 “Hauptzollamt Itzehoe pret “H. J. Repenning GmbH”

Temats. Preču muitas vērtības noteikšana

Valoda. Vācu

Jautājums. Vai darījuma vērtība, kas minēta Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 1. punktā, ietver pilnu faktiski samaksātās cenas summu pat tad, ja preces, kas pirktas bez defektiem, ir bojātas un līdz ar to pirms attiecīgās vērtības noteikšanas dienas ir samazinājusies to vērtība apstākļos, kuros pircējs, pamatojoties uz pārvadājuma apdrošināšanu, ir tiesīgs saņemt atlīdzību, bet ne pirkšanas cenas atmaksājumu no pārdevēja?

Nolēmums. Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka gadījumā, ja preces, kas iegādātas bez defektiem, ir bojātas pirms to laišanas brīvā apgrozībā, faktiski samaksātā vai maksājamā cena, kas ir darījuma vērtības pamatā, ir jāsamazina atbilstoši nodarītajam kaitējumam.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 166, 05.07.1985., 11. lpp.

OV, C 196, 05.08.1986., 4. lpp.

Lieta 357/87 “Firma Albert Schmid” pret Hauptzollamt Stuttgart-West”

Temats. Nodoklis, ar kuru apliekami ievestie iepakojumi

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Kā ir jāinterpretē Padomes 1968. gada 22. jūnija Regulas (EEK) Nr. 950/68 par kopējo muitas tarifu (Oficiālais Vēstnesis, īpašais izdevums angļu valodā, 1968 (I), 275. lpp.) 1. panta pielikuma I daļas I iedaļas C.2. punkta pēdējais teikums: vai termins “iepakojums” (t. i., jebkurš ārējais vai iekšējais kontainers, turētājs, iesaiņojums vai balsts, kas nav pārvadāšanas ierīce (piemēram, transporta konteineri), brezents, trice vai transporta palīgaprīkojums) ir attiecināms uz alus mucām, alus pudelēm un alus pudeļu plastikāta kastēm, ja šādus konteinerus ir paredzēts atdot atpakaļ alus pārdevējam citā valstī?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, kā ir jāinterpretē iepriekš minētās regulas 1. panta pielikuma I daļas II iedaļas D.1. punkta a) apakšpunkts (kas paredz, ka muitas nodoklis par iepakojumā ievietotajām precēm ietver arī pašu iepakojumu): vai nodoklis par iepakojumu, kas pats par sevi ir apliekams ar nodokli, tiek maksāts kopā ar nodokli par precēm tā, ka ar nodokli par precēm tiek samaksāts arī nodoklis par iepakojumu, jeb vai iepakojums ir apliekams ar nodokli, pamatojoties uz tā atsevišķo muitas vērtību, taču saskaņā ar likmi, kas piemērojama attiecībā uz precēm?

Nolēmums.

1. Padomes 1968. gada 22. jūnija Regulas (EEK) Nr. 950/68 par kopējo muitas tarifu 1. panta pielikuma I daļas I iedaļas C.2. punkta pēdējais teikums jāinterpretē tā, ka termins “iepakojums” ietver alus mucas, alus pudeles un plastikāta kastes alus pudelēm pat tad, ja šādi konteineri ir jāatdod atpakaļ alus pārdevējam citā valstī.
2. Iepriekš minētās regulas 1. panta pielikuma I daļas II iedaļas D.1. punkta a) apakšpunkts jāinterpretē tā, ka iepakojums jāapliek ar nodokli atbilstoši likmei, kas ir piemērojama attiecībā uz tajā esošajām precēm. Ja tomēr iepakojumi nav iekļauti cenā, kas maksājama par precēm, bet ir jāatdod atpakaļ pārdevējam citā valstī un pircējam ir jāmaksā pārdevējam finansiāla kompensācija par iepakojumiem, kas netiek atdoti atpakaļ, šāda kompensācija ir uzskatāma par izmaksām Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 349, 24.12.1987., 4. lpp.

OV, C 284, 08.11.1988., 10. lpp.

Lieta C-219/88 “Malt GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf

Temats. Izziņas par īstumu

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai Padomes 1980. gada 28. maija Regula (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu (Eiropas Kopienu Oficiālais Vēstnesis Nr. L 134, 31.05.1980., 1. lpp.), jo īpaši 3. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts, ir interpretējama tā, ka, nosakot Argentīnas liellopu gaļas vērtību, kas 1981. gadā tika laista brīvā apgrozībā, nemaksājot nodokli Kopienas tarifu kvotas ietvaros, summas, kas papildus preču cenai samaksātas pārdevējam par izziņām par īstumu, kuras nepieciešamas kvotu noteikumu piemērošanai, ir jāiekļauj faktiski samaksātajā vai maksājamajā cenā (darījuma vērtībā)?

2. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša.

Vai iepriekš minētā regula, jo īpaši tās 3. panta 4. punkta b) apakšpunkts, ir jāinterpretē tā, ka muitas vērtības noteikšanas vajadzībām par izziņām samaksātās summas ir jāuzskata par nodokļiem, kas Kopienā jāmaksā saistībā ar preču ievešanu?

3. Ja atbilde uz 2. jautājumu ir apstiprinoša.

Vai iepriekš minētā regula, jo īpaši tās 3. panta 4. punkts, ir jāinterpretē tā, ka prasība par šādu maksājumu nošķiršanu no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir izpildīta pat tad, ja rēķinā ir norādīta kopējā summa, kas samaksāta par precēm un par izziņām (Nr. 1), bet ir skaidri norādītas par izziņām samaksātās summas?

Nolēmums

1. Padomes 1980. gada 28. maija Regula (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu, jo īpaši tās 3. panta 1. un 3. punkts, ir jāinterpretē tā, ka, nosakot ievestās Argentīnas liellopu gaļas vērtību saistībā ar Padomes 1981. gada 20. janvāra Regulu (EEK) Nr. 217/81, ar kuru tika atvērta Kopienas tarifu kvota attiecībā uz augstas kvalitātes svaigu, atdzesētu vai saldētu liellopu un teļa gaļu, kas ietilpst kopējā muitas tarifa 02.01 A II a) un 02.01 A II b) apakšpozīcijā, summas, kas samaksātas pārdevējam papildus preču cenai par izziņām par īstumu, kuras nepieciešamas kvotu noteikumu piemērošanai, ir jāuzskata par neatņemamu muitas vērtības daļu.

2. Regulas Nr. 1224/80 3. panta 4. punkts ir jāinterpretē tā, ka summas, kas samaksātas par izziņām par īstumu, nav uzskatāmas par nodokļiem, kas tiek maksāti Kopienā saistībā ar preču ievešanu.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 223, 27.08.1988., 5. lpp.

Lieta C-11/89 ““Unifert Handels GmbH, Warendorf” pret Hauptzollamt Münster”

Temats. Preču muitas vērtība. Darījuma vērtība. Dīkstāves maksājumi

Valoda. Vācu

Jautājumi

1.
 - a) Vai darījuma vērtība Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punkta nozīmē var būt arī cena, kas noteikta pārdošanas līgumā starp personām, kuras ir Kopienas rezidenti?
 - b) Ja atbilde uz 1. punkta a) apakšpunktā uzdoto jautājumu ir apstiprinoša, vai attiecīgā persona var noteikt cenu, kas jāņem par pamatu muitas vērtības noteikšanai, ja citos pārdošanas līgumos noteiktās cenas atbilst Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punkta prasībām? Vai attiecīgajai personai ir saistoša tās izvēle pēc izpildes?
 - c) Ja atbilde uz 1. punkta a) apakšpunkta jautājumu ir apstiprinoša, vai šī cena ietver arī tā saukto pirkšanas starpniecības naudu?
2. Vai dīkstāves maksa (kompensācija par kraušanas aizkavēšanos) ir uzskatāma par pārvadāšanas izmaksām Padomes Regulas Nr. 1224/80 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta nozīmē?
3. Vai gadījumā, ja pirms attiecīgā laika ir konstatēti nepilni sūtījumi, kas nepārsniedz noteikto svara nesakrītības pielaidi un nerada pirkuma cenas samazinājumu, pilna cena, kas ir samaksāta vai maksājama, ir uzskatāma par darījuma vērtību Regulas Nr. 1224/80 3. panta nozīmē?

Nolēmumi

1. Cenu, kas noteikta pārdošanas līgumā starp Kopienā reģistrētām personām, var uzskatīt par darījuma vērtību Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 3. panta 1. punkta nozīmē.
2. Ja secīgos preču pārdošanas darījumos vairākas faktiski samaksātas vai maksājamas cenas atbilst Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punktā noteiktajām prasībām, importētājs darījuma vērtības noteikšanas vajadzībām var izvēlēties jebkuru no šīm cenām. Ja importētājs muitas vērtības deklarācijā ir norādījis vienu no šīm cenām, viņš nevar labot deklarāciju pēc preču laišanas brīvā apgrozībā saskaņā ar Padomes 1979. gada 24. jūlija Direktīvas 79/695/EEK par procedūru saskaņošanu preču laišanai brīvā apgrozībā 8. panta 1. punktu.
3. Maksājums, ko pircējs veic pārdevējam un kas ir norādīts atsevišķā rēķinā kā “pirkšanas starpniecības nauda”, ir daļa no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punkta nozīmē.
4. Dīkstāves maksa (kompensācija par kuģu turēšanu ostā) veido daļu no pārvadāšanas izmaksām Padomes Regulas Nr. 1224/80 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta nozīmē.
5. Regulas Nr. 1224/80 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka faktiski samaksātā vai maksājamā cena nav proporcionāli jāsamazina, ja pastāv nesakrītība starp izkrauto preču daudzumu un

nopirkto daudzumu, kas nepārsniedz svāra nesakritības pielaidi, par kuru puses vienojušās, un kas nesamazina pirkuma cenu.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 43, 22.02.1989.

OV, L 134, 31.05.1980., 1. lpp.

Lieta C-17/89 “Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost pret “Deutsche Olivetti GmbH””

Temats. Pārvadāšanas izmaksas, konteineru pārvadājumi

Valoda. Vācu

Jautājumi. Saskaņā ar kādiem kritērijiem ir jānosaka pārvadāšanas izmaksas, kas atbilstoši Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktam ir jāpieskaita faktiski samaksātajai vai maksājamajai cenai 3. panta nozīmē, ja saskaņā ar *FOB* piegādes noteikumiem ievēdējs ir samaksājis vienu pilnu cenu par preču pārvadāšanu no vietas, kur preces tiek ievestas Kopienā, līdz noteiktai vietai Kopienas teritorijā? Ja preces ievēd konteinerā, vai tam, vai preces ir vai nav vestas vienā konteinerā visa pārvadājuma laikā, ir būtiska nozīme?

Nolēmumi

1. Konteineru transportu nevar uzskatīt par “transportlīdzekli” Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 15. panta 2. punkta a) apakšpunkta nozīmē (Oficiālais Vēstnesis, 1980, L 134, 1. lpp.).
2. Ja ievēdējs ir samaksājis pilnu cenu, lai preces transportētu uz noteiktu vietu no vietas, kur tās ievestas Kopienas muitas teritorijā, un preces ir vestas, izmantojot vairākus atšķirīgus transportlīdzekļus, pārvadāšanas izmaksas, kas norādītas minētās regulas 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktā, ir jāaprēķina, atņemot pārvadāšanas Kopienas muitas teritorijā izmaksas, kas noteiktas, pamatojoties uz parasti piemērotajām likmēm, no faktiski samaksātās vai maksājamās cenas vai tieši nosakot izmaksas par pārvadāšanu līdz vietai, kur preces tiek ievestas Kopienas muitas teritorijā, pamatojoties uz parasti piemērotajām likmēm. Valsts iestādēm ir jāizvēlas kritērijs, ar kuru visefektīvāk tiks novērsta patvaļīgu un fiktīvu vērtību noteikšana.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 45, 24.02.1989.

OV, L 134, 31.05.1980., 1. lpp.

Lieta C-79/89 “Brown Boveri & Cie AG” pret Hauptzollamt Mannheim”

Temats. Programmatūra (komplektācijas maksājumu atdalīšana) (pirms 1985. gada 1. maija)

Valoda. Vācu

1. Vai 1982. gadā Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. pants bija jāinterpretē tā, ka ievestu datu nesēju ar tajos ierakstītu programmatūru darījuma vērtība, par ko piegādātājs ir iesniedzis deklarētājam rēķinu, kurā norādīta tikai kopējā cena, bija pilna rēķina cena jeb vai darījuma vērtība ir tikai tā rēķina cenas daļa, kas attiecas uz datu nesēju? Vai tam, ka deklarētājs nodala datu nesēju cenu no programmatūras cenas attiecīgajā laikā vai dara to vēlāk, ir jebkāda būtiska nozīme?
2. Vai maksājumus par komplektāciju var uzskatīt par atdalītiem Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 4. punkta nozīmē tikai tad, ja muitas dienesti ir informēti par atdalīšanu attiecīgajā laikā?

Nolēmumi

1. Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 3. pants 1982. gadā bija jāinterpretē tā, ka par tāda datu nesēja darījuma vērtību, kurā ievešanas brīdī bija ierakstīta programmatūra un attiecībā uz kuru piegādātājs bija iesniedzis deklarētājam rēķinu par pilnu cenu, bija jāuzskata rēķinā norādītā cena.
2. Lai komplektācijas izmaksas izslēgtu no muitas vērtības saskaņā ar Regulas Nr. 1224/80 3. panta 4. punkta a) apakšpunktu, muitas vērtības deklarācijā tām ir jābūt atdalītām no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm. Saskaņā ar Padomes 1979. gada 24. jūlija Direktīvas 79/695/EEK par procedūru saskaņošanu preču laišanai brīvā apgrozībā 8. pantu minēto deklarāciju nevar labot pēc attiecīgā muitas vērtības noteikšanas laika, proti, pēc tam, kad preces ir laistas brīvā apgrozībā.

Lieta C-116/89 “BayWa AG” pret Hauptzollamt Weiden”

Temats. Preču muitas vērtības noteikšana. Ražas sēklas. Licences maksa

Valoda. Vācu

Jautājumi Ja tiek pārdotas ražas sēklas, kuru iegūšanai ir izmantotas pircēja piegādātās bāzes sēklas, vai muitas vērtības noteikšanas vajadzībām samaksātajai vai maksājamajai cenai ir jāpieskaita licences maksa, kas pircējam jāmaksā bāzes sēklu selekcionāram par ražas sēklām, pat ja selekcionāra pakalpojums ir sniegts Kopienā?

Nolēmums Ja pārdod ražas sēklas, kas iegūtas no pircēja piegādātām bāzes sēklām, muitas vērtības noteikšanas vajadzībām saskaņā ar Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu samaksātajai vai maksājamajai cenai ir jāpieskaita licences maksa, kas pircējam jāmaksā bāzes sēklu selekcionāram par šo sēklu pavairošanu, pat ja selekcionāra pakalpojums ir sniegts Kopienas muitas teritorijā.

Atsauce papildu informācijas iegūšanai

OV, C 122, 17.05.1989.

Lieta C-299/90 “Hauptzollamt Karlsruhe pret “Gebr. Hepp. GmbH & Co KG””

Temats. Muitas vērtība. Pirkšanas starpniecības nauda

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Ja ir iesaistīts piršanas starpnieks, kas darbojas savā vārdā, bet citas personas uzdevumā, kurš līgums ir jāuzskata par pārdošanas darījumu Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 3. panta nozīmē?
2. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir tāda, ka Regulas Nr. 1224/80 3. panta kritērijiem atbilst gan līgums starp ražotāju un starpnieku, gan līgums starp starpnieku un ievēdēju, un ievēdējs ir norādījis cenu savā līgumā ar starpnieku kā pamatu preču muitas vērtības noteikšanai, vai piršanas starpniecības nauda ir jāpieskaita samaksātajai cenai?
3. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir tāda, ka ir noticis tikai viens pārdošanas darījums, proti, pārdošanas darījums starp ražotāju un ievēdēju, vai piršanas starpniecības naudai ir jābūt iekļautai muitas vērtībā, ja ievēdējs muitas vērtības deklarācijā zem virsraksta “Verkäufer” (pārdevējs) ir norādījis starpnieku un viņa rēķina cenu (bez starpniecības naudas)?
4. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir tāda, ka, lai arī līgums starp ražotāju un starpnieku ir pārdošanas līgums, par tādu nav uzskatāms līgums starp starpnieku un ievēdēju, tad kā atbilstoši Kopienas tiesību aktiem ir jānosaka muitas vērtība gadījumā, ja ievēdējs ir norādījis muitas vērtību 3. jautājumā minētajā veidā?

Nolēmumi

1. Darījums starp preču ražotāju vai piegādātāju, no vienas puses, un ievēdēju, no otras puses, ir darījums, kas jāņem vērā, nosakot muitas vērtību saskaņā ar Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 3. panta 1. punktu, ja piršanas starpnieks ir rīkojies savā vārdā un faktiski ir pārstāvējis ievēdēju, rīkojoties viņa uzdevumā.
2. Muitas vērtība Regulas (EEK) Nr. 1224/80 3. panta 1. punkta vajadzībām ir cena darījumā starp ražotāju vai piegādātāju, no vienas puses, un ievēdēju, no otras puses. Pirkšanas starpniecības nauda nav iekļaujama šajā vērtībā pat tad, ja ievēdējs ir norādījis piršanas starpnieku kā pārdevēju un ir deklarējis preču cenu tā, kā šis starpnieks ir norādījis to rēķinā.

Atsauce papildu informācijas iegūšanai

OV, C 274, 31.10.1990.

Lieta C-16/91 “Wacker Werke GmbH & Co. KG” pret Hauptzollamt München-West

Temats. Izvešana pārstrādei. Pilnīgs vai daļējs atbrīvojums no ievaduitas nodokļa. Kompensācijas produktu un uz laiku izvesto preču vērtības noteikšana

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai Padomes 1986. gada 24. jūlija Regulas Nr. 2473/86 par izvešanas pārstrādei atvieglojumiem un standarta apmaiņas sistēmu (OV, 1986, L 212, 1. lpp.) 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ievaduitas nodokļa aprēķināšanai kompensācijas produktu un uz laiku izvesto preču muitas vērtība principā jānosaka, pamatojoties uz to darījuma vērtību saskaņā ar Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu (OV, 1980, L 134, 1. lpp.) 3. panta 1. punktu, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes 1985. gada 23. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 1055/85 (OV, 1985, L 112, 50. lpp.)?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga, vai pirmā alternatīva, kas paredzēta Regulas Nr. 2473/86 13. panta 2. punkta otrajā daļā, ir jāinterpretē tādējādi, ka kompensācijas produktu muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar šo noteikumu, pat ja izvešanas pārstrādei atļaujas turētājs preču izvešanu uz laiku nav veicis ne par brīvu, ne arī par samazinātu cenu Regulas Nr. 1224/80 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkta nozīmē?
3. Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša, vai Regulas Nr. 1224/80 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu vērtību šajā noteikumā minētajiem produktiem, kurus ir izgatavojis izvešanas pārstrādei atļaujas turētājs, ir jāņem vērā tikai ražošanas izmaksas un ka darījuma vērtība ir jākorrigē, ņemot vērā vispārējās izmaksas un peļņas normu, kas ir iekļauta šo produktu pārdošanas cenā?

Ja tā ir, vai, lai noteiktu kompensācijas produktu vērtību, šo produktu darījuma vērtība ir jākorrigē arī attiecībā uz tiem izmaksu elementiem, kas veido uz laiku izvesto preču vērtības daļu, ciktāl tie ir iekļauti kompensācijas produktu darījuma vērtībā?

Nolēmums

Padomes 1986. gada 24. jūlija Regula (EEK) Nr. 2473/86 par izvešanas pārstrādei atvieglojumiem un standarta apmaiņas sistēmu ir jāinterpretē tādējādi, ka, aprēķinot pilnīgu vai daļēju atbrīvojumu no ievaduitas nodokļa, ko tā paredz, kompensācijas produktu ievaduitas nodoklis ir jāaprēķina, principā pamatojoties uz šo produktu darījuma vērtību, bet uz laiku izvesto preču vērtība jāaprēķina, izmantojot vienu no divām metodēm, kas noteiktas minētās regulas 12. panta 2. punkta otrajā daļā. Ja kompensācijas produktu vērtība ir noteikta bez jebkādas korekcijas saistībā ar Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu, tad uz laiku izvesto preču vērtība atbilst starpībai starp kompensācijas produktu muitas vērtību un pārstrādes izmaksām, kas noteiktas, izmantojot pamatotus līdzekļus, piemēram, ņemot vērā attiecīgo preču darījuma vērtību.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 43, 19.02.1991.

OV, L 212, 02.08.1986., 1. lpp.

OV, L 134, 31.05.1980., 1. lpp.

OV, L 112, 25.04.1985., 50. lpp.

Lieta C-21/91 “Firma Wunsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co.)” pret Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Temats. Finansēšanas izmaksas

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai Regulas (EEK) Nr. 1495/80 3. pants ir jāinterpretē tā, ka ir “ar ievesto preču pirkšanu saistīta vienošanās par finansēšanu”, ja maksājuma veikšanai pārdevējs atvēl pircējam laiku, par kuru ir panākta vienošanās, ka pirkuma cenai tiek pieskaitīti procenti?
2. Vai Regulas (EEK) Nr. 1495/80, kas grozīta ar Regulu (EEK) Nr. 220/85, 3. panta 2. punkts ir jāinterpretē tāpat kā Regulas (EEK) Nr. 1495/80 3. panta c) punkts tās sākotnējā redakcijā?

Nolēmumi

1. Termins “vienošanās par finansēšanu”, kas ir lietots Komisijas 1980. gada 11. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1495/80, ar ko īsteno dažus Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 1., 3. un 8. panta noteikumus, grozītas ar Komisijas 1985. gada 29. janvāra Regulu (EEK) Nr. 220/85, 3. panta 2. punktā, ir jāinterpretē tāpat kā termins “vienošanās par finansēšanu” Regulas Nr. 1495/80 3. panta c) punkta sākotnējā redakcijā.
2. Komisijas 1980. gada 11. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1495/80, ar ko īsteno dažus Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 1., 3. un 8. panta noteikumus, 3. pants ir jāinterpretē tā, ka vārdi “procenti, kas maksājami saskaņā ar vienošanos par finansēšanu” attiecas arī uz procentiem, kas maksājami pārdevēja piešķirtā laika dēļ un kam pircējs ir piekritis saistībā ar maksājuma veikšanu par ievestajām precēm.

Lieta C-59/92 “Hauptzollamt Hamburg-St. Annen pret “Ebbe Sönnichsen GmbH””

Temats. Kvalitātes zudums. Būtiskais laiks, kas ir jāņem vērā

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai Komisijas Regulas Nr. 1495/80 (OV, 1980, L 154, 14. lpp.), kas grozīta ar Komisijas Regulu Nr. 1580/81 (OV, 1981, L 154, 36. lpp.), 4. panta otrais teikums attiecas arī uz gadījumiem, kad iegādātajām precēm jau ir to vērtību samazinoši defekti (piemītošie defekti) pirms iespējamo bojājumu riska nodošanas (riskā nodošana) pircējam?
2. Ja neattiecas, vai Padomes 1980. gada 28. maija Regulas Nr. 1224/80 (OV, 1980, L 134, 1. lpp.) 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka darījuma vērtība ir jānosaka, pamatojoties tikai uz līgumu vai jaunu pirkuma cenu, kurā ir ņemti vērā konstatētie defekti, vai arī noteicošais faktors ir tas, ka faktiski ir īstenots arī līgums, ar kuru tiek mainīta sākotnējā pirkuma cena?

Nolēmums

Komisijas 1980. gada 11. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1495/80 par pasākumiem, lai īstenotu Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 1., 3. un 8. pantu, grozītas ar Komisijas 1981. gada 12. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1580/81, 4. panta otrais teikums ir interpretējams tā, ka tādu preču bojājumu gadījumā, kas samazina preču muitas vērtību, nav jāveic diferenciacija atbilstīgi tam, vai bojājumi ir radušies pirms riska nodošanas pircējam vai pēc tam.

Lieta C-29/93 ““KG in Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers GmbH & Co” pret Hauptzollamt Bremen-Freihafen”

Temats. Kvotu izmaksas

Valoda. Vācu

Jautājums

Vai kvotu maksājumi, kas rodas, iegādājoties eksporta kvotas, nav arī daļa no Kopienā ievesto preču muitas vērtības Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 (OV, 1980, L 134, 1. lpp.) nozīmē gadījumos, kad eksporta atļaujas nevar būt likumīgas tirdzniecības priekšmets attiecīgajā eksportētājvalstī (šajā gadījumā – Taivānā)?

Nolēmumi

Kvotu maksa, kas rodas, iegādājoties eksporta kvotas, nav tādu preču muitas vērtības neatņemama sastāvdaļa, kuras ievēd Kopienā saskaņā ar Padomes 1980. gada 28. maija Regulu (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu, un tādēļ nav jānosaka, vai eksporta licences var būt likumīgas tirdzniecības priekšmets attiecīgajā eksportētājvalstī.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 75, 17.03.1993.

OV, L 134, 31.05.1980., 1. lpp.

Lieta C-340/93 “Klaus Thierschmidt GmbH” pret Hauptzollamt Essen”

Temats. Kgotu izmaksas

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai pircēja maksājumi pārdevējam par pārdevējam piešķirtajām eksporta licencēm (eksporta kvotām) ir muitas vērtības daļa?
2. Vai kvotu maksājumi ir jānorāda atsevišķi?
3. Vai kvotu maksājumi, kas ir radušies, pamatojoties uz Regulā (EEK) Nr. 4134/86 noteiktajiem Kopienas noteikumiem, ir jāapstrādā tāpat kā kvotu maksājumi, kas radušies atbilstoši Regulai (EEK) Nr. 4136/86?

Nolēmumi

1. Kgotu maksājumus, ko pircējs maksā pārdevējam par pašu kvotām, kas izdotas pārdevējam bez maksas, iekļauj preču muitas vērtībā.
2. Kgotu maksājumi, kas nav iekļauti preču muitas vērtībā, nav jānorāda atsevišķi muitas vērtības deklarācijā.
3. Attiecībā uz tādu preču vērtību, kas tiek ievestas no Taivānas un uz ko attiecas Padomes 1986. gada 22. decembra Regula (EEK) Nr. 4134/86 par konkrētu Taivānas izcelsmes tekstilizstrādājumu ievēšanas kārtību, kvotu maksājumi trešajām personām ir jāapstrādā tāpat kā kvotu maksājumi attiecībā uz ievēšanu, uz ko attiecas Padomes 1986. gada 22. decembra Regula (EEK) Nr. 4136/86 par konkrētu trešo valstu izcelsmes tekstilizstrādājumu kopīgiem ievēšanas noteikumiem.

Atsauces papildu informācijas iegūšanai

OV, C 215, 10.08.1993.

OV, L 134, 31.05.1980., 1. lpp.

OV, L 333, 11.12.1980., 1. lpp.

Lieta C-93/96 “Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT)” pret Fazenda Pública”

Temats. Lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu. *Supremo Tribunal Administrativo*, Portugāle. Antidempinga maksājums. Padomes Regula (EEK) Nr. 738/92. Robežas franko cena. Palielinājums atlikta maksājuma gadījumā

Valoda. Portugāļu

Jautājumi

1. Vai Padomes 1992. gada 23. marta Regulas (EEK) Nr. 738/92 1. panta 3. punktā paredzētais palielinājums (1 % par katru mēnesi, kas beidzas bez maksājuma veikšanas pēc 30. dienas pēc preču ieviešanas Kopienas muitas teritorijā) ir piemērojams Kopienas brīvas robežpiegādes cenai, kad tiek panākta vienošanās, ka cena ir maksājama noteiktā dienā pēc minētās 30. dienas?
2. Ja atbilde uz iepriekš minēto jautājumu nevar būt apstiprinoša bez jebkādiem nosacījumiem, jo ir jāizšķir dažādi gadījumi, vai minētais palielinājums ir piemērojams tādos apstākļos, kādi minēti šajā lietā (skat. izklāstītos faktus), ja ievesto preču cena, par kuru tika panākta vienošanās, ka tā ir jāsamaksā 90 dienu laikā, bija aptuveni par 2,3 % (vienā gadījumā) un par 2,5 % (citā gadījumā) lielāka par cenu, kas bija maksājama skaidrā naudā, iesniedzot dokumentus (*CAD*)?
3. Ja uz iepriekš minēto jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, vai šis palielinājums ir jāpiemēro cenai, kas atbilst maksājumam skaidrā naudā, iesniedzot dokumentus, vai arī cenai, par kuru panākta vienošanās, ka tā ir maksājama 90 dienu laikā?

Nolēmumi

Tiesa, atbildot uz jautājumiem, kurus tai ir nosūtījusi *Supremo Tribunal Administrativo* ar 1996. gada 14. februāra spriedumu, nolēma turpmāko. Palielinājums, kas paredzēts Padomes 1992. gada 23. marta Regulas (EEK) Nr. 738/92, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu Brazīlijas un Turcijas izcelsmes kokvilnas dzijas importam, 1. panta 3. punktā, jāpiemēro ikreiz, kad tiek panākta vienošanās, ka maksājums par ievestajām precēm ir jāveic vairāk nekā 30 dienas pēc to ieviešanas Kopienas muitas teritorijā, pat ja starpība starp atliktā maksājuma cenu un maksājumu skaidrā naudā, iesniedzot dokumentus, procentu izteiksmē ir lielāka nekā piemērojamais palielinājums. Šā palielinājuma pamatā jābūt cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, kad tās pārdod izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, izņemot procentu maksājumus kā atlīdzību par piešķirtajiem atliktā maksājuma noteikumiem ar nosacījumu, ka uz šiem noteikumiem attiecas “vienošanās par finansēšanu” Komisijas 1980. gada 11. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1495/80, ar ko īsteno dažus Padomes Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu 1., 3. un 8. panta noteikumus, grozītas ar Komisijas 1985. gada 29. janvāra Regulu (EEK) Nr. 220/85, 3. panta 2. punkta nozīmē un ka maksājumu līmenis atbilst spēkā esošajām, dominējošajām likmēm.

Lieta C-142/96 “Hauptzollamt München pret “Wacker Werke GmbH””

Temats. Lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu. *Bundesfinanzhof*, Vācija. Izvešanas pārstrādei atvieglojumi. Pilnīgs vai daļējs atbrīvojums no ievaduitas nodokļa. Kompensācijas produktu un uz laiku izvesto preču vērtības noteikšana. Pamatoti līdzekļi vērtības noteikšanai

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai otrā alternatīva, kas paredzēta Padomes 1986. gada 24. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2473/86 par izvešanas pārstrādei atvieglojumiem (OV, 1986, L 212, 1. lpp.) 13. panta 2. punkta otrajā daļā, jāinterpretē tādējādi, ka pārstrādes izmaksu noteikšanas metode ir pamatota tikai tad, ja uz laiku izvesto preču iegūtā vērtība aptuveni atbilst pirkšanas cenai, ko maksā izvešanas pārstrādei atļaujas turētājs, vai ražošanas izmaksām?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga, vai, nosakot pārstrādes izmaksas, var atsaukties uz līdzekļu pirkšanas cenu, tostarp pieaugumu, ko pārstrādātājs maksā izvešanas pārstrādei atļaujas turētājam, un vai tas tāpat attiecas uz tarifu anomāliju, kad nodokļa likme neapstrādātām precēm ir augstāka nekā kompensācijas produktiem?

Nolēmums

Padomes 1986. gada 24. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2473/86 par izvešanas pārstrādei atvieglojumiem un standarta apmaiņas sistēmu 13. panta 2. punkta otrā daļa nav jāinterpretē tādējādi, ka pārstrādes izmaksu noteikšanas metodi var uzskatīt par pamatotu tikai tad, ja izrietošā uz laiku izvesto preču vērtība atbilst aptuveni tai pirkšanas cenai, ko maksā persona, kurai ir tiesības uz izvešanas pārstrādei atbrīvojumu, vai ražošanas izmaksām. Atsauce uz tādu preču darījuma vērtību, kas tiek izvestas uz laiku, ir pamatots līdzeklis šā noteikuma nozīmē. Turklāt, nosakot pārstrādes izmaksas, var atsaukties uz tādu preču pirkšanas cenu, ieskaitot pieaugumus, kas ir uz laiku izvestās preces, pat ja tādējādi nodokļu likme neapstrādātām precēm ir augstāka par nodokļu likmi kompensācijas produktiem.

Lieta C-15/99 “Hans Sommer GmbH & Co. KG” pret Hauptzollamt Bremen”

Temats. Lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu. *Finanzgericht Bremen*, Vācija. Kopējais muitas tarifs. Muitas vērtība. Preču analizēšanas izmaksas. Ievedmuitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņa. Atbrīvošana no ievedmuitas nodokļiem

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai darījuma vērtībā Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu (OV, 1980, L 134, 1. lpp.), grozītas ar Padomes 1980. gada 8. decembra Regulu (EEK) Nr. 3193/80 (OV, 1980, L 333, 1. lpp.), 3. panta 1. punkta nozīmē medum, kas 1989.–1991. gadā ir ievests no PSRS, ir iekļauti “izdevumi” (*Spesen*) vai “darījuma pabeigšanas izmaksas” (*Abwicklungskosten*), ko ievēdējs Vācijā norāda pircējam rēķinā, pamatojoties uz atsevišķiem līgumiem, ja ievēdējam ir pienākums ņemt paraugus pēc ievēšanas, lai noteiktu medus kvalitāti saskaņā ar piemērojamajiem Vācijas noteikumiem un sniegtu šo ķīmisko analīžu rezultātus?
2. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša. Vai Komisijas 1995. gada 28. septembra Lēmums C(95) 2325 ir spēkā neesošs?
3. Ja atbilde uz 2. jautājumu ir apstiprinoša. Vai iestādēm ir jāatturas no nodokļa pēcmuitošanas piedziņas atbilstoši Regulas (EEK) Nr. 1697/79 5. panta 2. punktam, ja iepriekšējās ievēšanas pārbaudēs uz vietas tās nav iebildušas pret vienotas likmes izdevumu izslēgšanu no līdzīgu darījumu muitas vērtības un nešķiet, ka tirgotājs varētu būt šaubījies par pārbaudes rezultātu pareizību?
4. Ja atbilde uz 3. jautājumu ir noliedzosa. Vai 3. jautājumā aprakstītie apstākļi ir uzskatāmi par īpašu situāciju Regulas Nr. 1430/79 13. panta nozīmē, kas ir pamats atbrīvošanai no nodokļiem?

Nolēmums

1. To analīžu izmaksas, kuru mērķis ir noteikt ievesto preču atbilstību ievēdējas dalībvalsts tiesību aktiem un kuras ievēdējs norāda pircējam rēķinā papildus preču cenai, jāuzskata par to darījuma vērtības neatņemamu daļu Padomes 1980. gada 28. maija Regulas (EEK) Nr. 1224/80 par preču muitas vērtības noteikšanu, grozītas ar Padomes 1980. gada 8. decembra Regulu (EEK) Nr. 3193/80, 3. panta 1. punkta nozīmē.
2. Dalībvalsts muitas dienestiem ir jāatturas no nodokļa pēcmuitošanas piedziņas atbilstoši Padomes 1979. gada 24. jūlija Regulas (EEK) Nr. 1697/79 par tādu ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņu, kas nav prasīti personai, kura ir atbildīga par maksāšanu par tādām precēm, kas atrodas kādā muitas procedūrā, kura ietver pienākumu maksāt šādus nodokļus, 5. panta 2. punktam, ja iepriekšējā ievēšanas pārbaudē uz vietas tie nav iebilduši pret vienotas likmes izdevumu neiekļaušanu līdzīgu darījumu muitas vērtībā un nešķiet, ka tirgotājs, kurš ir izpildījis visus spēkā esošos noteikumus, ciktāl tas attiecas uz viņa muitas deklarāciju, varētu būt šaubījies par pārbaudes rezultātu pareizību.

Lieta C-379/00 ““Overland Footwear Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem”

Temats. Muitas kodekss. Ievestu preču muitas vērtība. Preču cena un pirkšanas starpniecības nauda. Maksājamā nodokļa atmaksāšana pilnā apmērā

Valoda. Angļu

Jautājumi

1. Vai *bona fide* pirkšanas starpniecības nauda varētu tikt aplikta ar nodokli kā daļa no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, atbilstoši Muitas kodeksa 29. pantam?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga, vai *bona fide* pirkšanas starpniecības nauda varētu būt atskaitāma no deklarētā darījuma vērtības, ņemot vērā Muitas kodeksa 32. panta 3. punkta un 33. panta noteikumus?
3. Vai šādos apstākļos muitas dienestiem saskaņā ar Muitas kodeksu, jo īpaši tā 78. panta 3. punktu, ir jāpieņem grozījums cenā, kas samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, un tādējādi jāsamazina muitas vērtība?
4. Vai importētājam saskaņā ar Muitas kodeksu, jo īpaši tā 236. pantu, ir tiesības uz tā nodokļa atmaksu, kas tika samaksāta par pirkšanas starpniecības naudu?

Nolēmumi

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29., 32. un 33. pants jāskaidro kā tādi, kas nozīmē, ka pirkšanas starpniecības nauda, kas ir iekļauta deklarētajā muitas vērtībā un ievēšanas deklarācijā nav norādīta atsevišķi no preču pārdošanas cenas, ir jāuzskata par daļu no darījuma vērtības minētās regulas 29. panta nozīmē un tādēļ ir aplikama ar nodokli.
2. Situācijā, kad muitas dienesti ir piekrituši pārskatīt ievēšanas deklarāciju un ir pieņēmuši lēmumu, lai “stāvokli izlabotu” Regulas Nr. 2913/92 78. panta 3. punkta nozīmē, ņemot vērā to, ka deklarācija ir bijusi nepilnīga, jo deklarētājs ir nejauši kļūdījies, šie dienesti nevar atgriezties pie minētā lēmuma.

Lieta C-422/00 “Capespan International plc” pret Muitas un akcīzes komisāriem”

Temats. Kopienas Muitas kodekss. Augļi un dārzeņi. Muitas vērtības aprēķināšana

Valoda. Angļu

Jautājumi

1. Vai produktiem, kas ir uzskaitīti Komisijas Regulas (EK) Nr. 3223/94, kura aizstāta ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1890/96, pielikumā un ievesti Eiropas Kopienā no 1997. gada 18. marta, taču pirms 1998. gada 18. jūlija, kas ir diena, kad ir stājušies spēkā Komisijas Regula (EK) Nr. 1498/98 (..), ar ko groza Regulas Nr. 3223/94 5. pantu, muitas vērtība ir jānosaka saskaņā ar:
 - a) noteikumiem, kas izklāstīti Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (..) II sadaļas 3. nodaļā (proti, 28.–36. pantā), un noteikumiem, kas izklāstīti Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (..) V sadaļā (proti, 141.–181.a pantā), vai
 - b) Regulas Nr. 3223/94 5. pantu?
2. Ja muitas vērtība nav nosakāma saskaņā ar kādu no iepriekš minētajiem noteikumiem, kāds ir pareizais pamats šādu produktu muitas vērtības noteikšanai?
3. Vai Regula Nr. 1498/98, ar kuru no 1998. gada 18. jūlija groza Regulas Nr. 3223/94 5. pantu, ir spēkā?
4. Gadījumā, ja Regula Nr. 1498/98 nav spēkā, kā nosaka to i) jautājumā minēto produktu muitas vērtību, kurus ievie Eiropas Kopienā no 1998. gada 18. jūlija?
5. Neatkarīgi no tā, vai Regula Nr. 1498/98 ir spēkā, vai Regula Nr. 3223/94 liedz provizoriski norādīt muitas vērtību saskaņā ar Īstenošanas regulas 254. pantu?

Nolēmumi

1. Tādu augļu un dārzeņu muitas vērtība, uz kuriem attiecas Komisijas 1994. gada 21. decembra Regula (EK) Nr. 3223/94 par sīki izstrādātiem noteikumiem ieviešanas režīma piemērošanai attiecībā uz augļiem un dārzeņiem attiecībā uz laika posmu no 1997. gada 18. marta līdz 1998. gada 17. jūlijam, jānosaka saskaņā ar iekļuves cenas aprēķināšanas noteikumiem, kas paredzēti minētās regulas 5. pantā.
2. Izskatot trešo jautājumu, nav atklāts neviens faktors, kas varētu ietekmēt Komisijas 1998. gada 14. jūlija Regulas (EK) Nr. 1498/98, ar ko groza Regulu Nr. 3223/94, spēkā esību.
3. Regulas Nr. 3223/94 5. pants jāinterpretē tādējādi, ka ievēdējs, kurš nav spējīgs iesniegt galīgo muitas vērtības deklarāciju laikā, kad notiek to augļu un dārzeņu muietošana, kas ietilpst minētās regulas darbības jomā, var provizoriski norādīt šo vērtību saskaņā ar Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi Īstenošanas noteikumu, 254. pantu tikai tad, ja iepriekš minēto produktu vērtība ir noteikta saskaņā ar Regulas Nr. 3223/94 5. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteikto metodi.

Lieta C-468/03 “Overland Footwear Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem

Temats. Kopējais muitas tarifs. Ievedmuitas nodoklis. Deklarētā muitas vērtība, kurā iekļauta pirkšanas starpniecības nauda. Muitas nodokļa piemērošana visai deklarētajai summai. Muitas deklarācijas pārskatīšana. Nosacījumi. Par pirkšanas starpniecības naudu samaksāto muitas nodokļu atmaksa

Valoda. Angļu

Jautājumi

1. Vai saskaņā ar Muitas kodeksa 29. pantu var aplikēt ar nodokli faktiski samaksāto pirkšanas starpniecības naudu kā par precēm faktiski samaksātās vai maksājamās summas daļu?
2. Vai noliedzošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā faktiski samaksāto pirkšanas starpniecības naudu var atskaitīt no deklarētās darījuma vērtības, ņemot vērā Muitas kodeksa 32. panta 3. punktu un 33. pantu?
3. Vai šādos apstākļos muitas dienestiem saskaņā ar Muitas kodeksu, jo īpaši tā 78. panta 3. punktu, ir jāpiekrīt par ievestajām precēm faktiski samaksātās vai maksājamās cenas labojumam un līdz ar to – samazinātai muitas vērtībai?
4. Vai importētājam tādējādi ir tiesības saskaņā ar Muitas kodeksu un it īpaši tā 236. pantu saņemt nodokļa, kas samaksāts par pirkšanas starpniecības naudu, atmaksu?

Nolēmumi

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29., 32. un 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pirkšanas starpniecības nauda, kas ir iekļauta deklarētajā muitas vērtībā un kas muitas deklarācijā nav nodalīta atsevišķi no preču pārdošanas cenas, ir jāuzskata par darījuma vērtības sastāvdaļu Kodeksa 29. panta izpratnē un līdz ar to ir aplikama ar nodokli.
2. Regulas Nr. 2913/92 78. un 236. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:
 - pēc ievesto preču izlaišanas muitas dienestiem, kam ir iesniegts deklarētāja lūgums pārskatīt muitas deklarāciju attiecībā uz minētajām precēm, ir pienākums, ievērojot iespējamo pārsūdzību tiesā, vai nu noraidīt lūgumu ar pamatotu lēmumu vai veikt lūgto pārskatīšanu;
 - ja pārskatīšanas beigās muitas dienesti konstatē, ka deklarētajā muitas vērtībā kļūdas dēļ ir iekļauta pirkšanas starpniecības nauda, tiem ir jāizlabo situācija, atmaksājot šai starpniecības naudai piemēroto ievedmuitas nodokli.

Lieta C-306/04 “Compaq Computer International Corporation” pret Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem”

Temats. Kopienų Muitas kodekss. Muitas vērtība. Portatīvie datori ar operētājsistēmu programmatūru

Valoda. Holandiešu

Jautājumi. Vai, ievedot datorus, kuros pārdevējs ir instalējis operētājsistēmas, saskaņā ar Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta b) apakšpunktu šo datoru darījuma vērtībai ir jāpieskaita tās programmatūras vērtība, ko pircējs bez maksas ir nodevis pārdevēja rīcībā, ja programmatūras vērtība nav iekļauta darījuma vērtībā?

Nolēmums

Ievedot datorus, kuros pārdevējs ir instalējis programmatūru, kas ietver vienu vai vairākas pircēja tā rīcībā bez maksas nodotas operētājsistēmas, lai noteiktu šo datoru muitas vērtību, saskaņā ar Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 32. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktu to darījuma vērtībai ir jāpieskaita šīs programmatūras vērtība, ja šī pēdējā vērtība nav iekļauta par minētajiem datoriem faktiski samaksātā vai maksājamā cenā.

Tas pats ir spēkā tad, ja atbilstoši Kopienų tiesībām valsts iestādes par darījuma vērtību pieņem cenu cita pārdošanas darījuma ietvaros, nevis tā, ko ir noslēdzis Kopienų pircējs. Šādā gadījumā par “pircēju” Regulas Nr. 2913/92 32. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunkta izpratnē uzskatāms pircējs, kas ir noslēdzis šo citu pārdošanas darījumu.

Lieta C-491/04 “Dollond & Aitchison Ltd” pret Muitas un akcīzes komisāriem

Temats. Kopienas muitas kodekss. Muitas vērtība. Ievedmuitas nodoklis. Preču piegāde, ko veic Džērsijā dibināta sabiedrība, un pakalpojumu sniegšana Apvienotajā Karalistē

Valoda. Angļu

Jautājumi

1. Vai tā maksājuma daļa, ko pircējs veicis [*DALD*] par [*D&A*] vai tā franšīzes ņēmēju sniegtajiem pakalpojumiem, ir jāietver kopējā cenā par attiecīgām precēm, lai tā būtu daļa no samaksātās vai maksājamās cenas par attiecīgajām precēm [Muitas kodeksa] 29. panta izpratnē, ja klients ir fiziska persona, patērētājs un importētājs, kura vārdā [*DALD*] samaksā PVN par ieviešanu?

Šajā lietā attiecīgās preces ir:

- i) kontaktlēcas;
- ii) tīrīšanas šķīdumi;
- iii) lēcu mitrināšanas konteineri.

Šajā lietā attiecīgie pakalpojumi ir:

- iv) kontaktlēcu pārbaude;
- v) konsultācijas par kontaktlēcām;
- vi) jebkāda klientam nepieciešamā kārtējā lēcu apkope.

2. Ja atbilde uz pirmo [jautājumu] ir noliedzoša, vai par attiecīgajām precēm veicamā maksājuma summa tomēr var tikt aprēķināta saskaņā ar 29. pantu, vai arī nepieciešams šo aprēķinu veikt saskaņā ar [Muitas kodeksa] 30. pantu?
3. Ņemot vērā, ka Normandijas salas ir daļa no Kopienas muitas teritorijas, bet nav daļa no teritorijas, kurai piemērojams PVN, [Sestās direktīvas] izpratnē, vai kāds no Tiesas spriedumā lietā C-349/96 “Card Protection Plan” pret Muitas un akcīzes komisāriem” [1999, *ECR I-973*] minētajiem ieteikumiem ir pilnībā vai daļēji piemērojams, lai noteiktu, kura(-as) no darījuma, kurā ietilpst noteiktu preču piegāde un noteiktu pakalpojumu sniegšana, daļām ir novērtējamas atbilstoši [Kopējā] Eiropas Kopienas Muitas Tarifa piemērošanas mērķiem?

Nolēmumi

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā pamata lietā samaksa par attiecīgu pakalpojumu sniegšanu, proti, kontaktlēcu pārbaudi, konsultācijām par kontaktlēcām un lūgumu sniegt kontaktlēcu apkopi, un par attiecīgajām precēm, proti, minētajām lēcām, tīrīšanas šķīdumu un lēcu mitrināšanas konteineriem, kopā veido “darījuma vērtību” minētā 29. panta izpratnē un tādējādi ir apliekama ar nodokli.
2. 1999. gada 25. februāra spriedumā lietā “CCP” (lieta C-349/96) noteiktie principi nav izmantojami kā tādi, lai noteiktu darījuma sastāvdaļas, kas ņemamas vērā, piemērojot Muitas kodeksa 29. pantu.

Lieta C-263/06 ““Carboni e derivati Srl” pret Ministero dell'Economia e delle Finanze un “Riunione Adriatica di Sicurta Spa””

Temats. Kopējā tirdzniecības politika. Aizsardzība pret dempinga praksi. Antidempinga maksājums. Krievijas izcelsmes pārstrādes čuguna hematīts. Lēmums Nr. 67/94/EOTK. Muitas vērtības noteikšana mainīga antidempinga maksājuma piemērošanai. Darījuma vērtība. Secīgas pārdošanas par dažādām cenām. Muitas iestādes iespēja ņemt vērā cenu, par kādu preces pārdotas tajā pārdošanas reizē, kas notikusi pirms pēdējās pārdošanas, pamatojoties uz kuru tika sagatavota muitas deklarācija

Valoda. Angļu

Jautājumi

1. Vai atbilstoši Kopienas muitas tiesību principiem un piemērojot tādu antidempinga maksājumu, kāds noteikts Komisijas Lēmumā Nr. 67/94, muitas iestāde var atsaukties uz cenu, par kādu preces pārdotas tajā pārdošanas reizē, kura notikusi pirms pēdējās pārdošanas, un pamatojoties uz kuru tika sagatavota deklarācija, ja pircējs ir Kopienas subjekts, vai, neatkarīgi no tā, ja pārdošana ir notikusi, lai veiktu ievēšanu Kopienā?

Nolēmumi

1. Saskaņā ar Komisijas 1994. gada 12. janvāra Lēmuma Nr. 67/94/EOTK, ar ko piemēro pagaidu antidempinga maksājumu Brazīlijas, Polijas, Krievijas un Ukrainas izcelsmes pārstrādes čuguna hematīta importam Kopienā, 1. panta 2. punktu muitas iestādes, piemērojot minētajā lēmumā paredzēto antidempinga maksājumu, nevar noteikt muitas vērtību, pamatojoties uz cenu, par kādu attiecīgās preces tika pārdotas tajā pārdošanas reizē, kura ir notikusi pirms pēdējās pārdošanas, pamatojoties uz kuru tika sagatavota muitas deklarācija, ja deklarētā cena atbilst faktiski samaksātajai cenai vai cenai, kāda jāmaksā importētājam.

Gadījumā, ja muitas dienestiem ir pamatotas šaubas par deklarētās vērtības patiesumu un šādas šaubas pastāv arī pēc papildu informācijas vai dokumentu pieprasīšanas un pēc tam, kad tie ir devuši attiecīgajai personai pietiekamu iespēju mazināt šīs šaubas, kad nav iespējams noteikt faktiski samaksāto vai maksājamo cenu, muitas dienesti, piemērojot Lēmumā Nr. 67/94 paredzēto antidempinga maksājumu, var aprēķināt muitas vērtību saskaņā ar Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 31. pantu, atsaucoties uz cenu, par kādu tika panākta vienošanās pārdot attiecīgās preces nesenākajā pārdošanas darījumā pirms tā pārdošanas darījuma, pamatojoties uz kuru tika sagatavota muitas deklarācija un kura patiesumu muitas dienestiem nav objektīva iemesla apšaubīt.

Lieta C-256/07 “Mitsui & Co. Deutschland GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf

Temats. Kopienas Muitas kodekss. Muitas nodokļu atmaksa. 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts. Muitas vērtība. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 145. panta 2. un 3. punkts. Maksājumu, ko pārdevējs veicis, izpildot pirkuma līgumā paredzēto garantijas pienākumu, ņemšana vērā, nosakot muitas vērtību. Piemērošana laikā. Materiālās normas. Procesuālie noteikumi. Normas atpakaļejošais spēks. Spēkā esība

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai pārdevēja/ražotāja maksājumi pircējam, kas – kā šajā lietā – tiek veikti saistībā ar garantijas līgumu un ar ko pircējam atlīdzina izdevumus par remontdarbiem, par kuriem viņš saņēmis rēķinus no saviem [izplatītājiem], samazina [Muitas kodeksa] 29. panta 1. punktā un 3. punkta a) apakšpunktā paredzēto muitas vērtību, kas deklarēta, pamatojoties uz cenu, par kuru pārdevējs/ražotājs un pircējs ir savstarpēji vienojušies?
2. Vai 1. jautājumā minētie maksājumi, ko pārdevējs/ražotājs veic pircējam, lai atlīdzinātu ar garantiju saistītos izdevumus, ir darījuma vērtības korekcija atbilstoši [Īstenošanas regulas] 145. panta 2. punktam?
3. Ja atbilde uz kādu no pirmajiem diviem jautājumiem ir apstiprinoša, vai [Īstenošanas regulas] 145. panta 2. un 3. punkts ir piemērojami importam, par ko muitas deklarācijas pieņemtas pirms [Regulas Nr. 444/2002] stāšanās spēkā?
4. Ja atbilde uz 3. jautājumu ir apstiprinoša, vai [Īstenošanas regulas] 145. panta 2. un 3. punkts ir spēkā?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts, kā arī Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2002. gada 11. marta Regulu (EK) Nr. 444/2002, 145. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumos, kad precēm pēc to laišanas brīvā apgrozībā tiek konstatēti defekti, bet ir pierādīts, ka tie ir pastāvējuši jau iepriekš, un ja saskaņā ar garantijas saistībām pārdevējam/ražotājam ir jāveic tāda vēlāka atmaksa pircējam, kas atbilst pircēja izplatītāju rēķinos norādītajām remontdarbu izmaksām, šāda atmaksa var būt par pamatu tam, lai samazinātu minēto preču darījuma vērtību un tātad arī preču muitas vērtību, kas bija deklarēta, pamatojoties uz cenu, par kuru pārdevējs/ražotājs un pircējs sākotnēji bija vienojušies.
2. Regulas Nr. 2454/93, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 444/2002, 145. panta 2. un 3. punkts nav piemērojams importam, par kuru muitas deklarācijas pieņemtas pirms 2002. gada 19. marta.

Lieta C-354/09 “Gaston Schul BV” pret Staatssecretaris van Financiën

Temats. Kopienas Muitas kodekss. 33. pants. Preču muitas vērtība. Muitas nodokļa iekļaušana. Piegādes nosacījums “Piegādāts ar samaksātu muitu”

Valoda. Holandiešu

Jautājums

Ja tiek veikta vēlāka ieogrāmatošana Kopienas Muitas kodeksa 220. panta izpratnē, vai ir jāpieņem, ka nosacījums, kas noteikts [minētā kodeksa] 33. pantā un paredz, ka ievedmuitas nodoklis nav jāiekļauj muitas vērtībā, ir izpildīts, ja attiecīgo preču pārdevējs un pircējs ir vienojušies par piegādes nosacījumu “piegāde ar samaksātu muitu” un tas ir norādīts muitas deklarācijā, pat ja, nosakot darījuma cenu, tika maldīgi pieņemts, ka, ievadot preces Kopienā, muitas nodokļi nebūs jāmaksā un attiecīgi muitas nodokļi netika norādīti rēķinā vai deklarācijā?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 33. pantā minētais nosacījums, saskaņā ar kuru ievedmuitas nodoklim ir jābūt “uzrādītam atsevišķi” no cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir izpildīts, ja līgumslēdzējas puses ir vienojušās, ka šīs preces tiks piegādātas saskaņā ar DDP (“piegāde ar samaksātu muitu”) nosacījumu, un ir iekļāvušas šo norādi muitas deklarācijā, bet saistībā ar kļūdu attiecībā uz šo preču preferenciālo izcelsmi nav norādījušas ievedmuitas nodokļa summu.

Lieta C-116/12 “Joannis Hristodulu [Ioannis Christodoulou], Nikolajs Hristodulu [Nikolaos Christodoulou], “Afi N. Christodoulou AE” pret Elliniku Dimosiu [Elliniko Dimosio]”

Temats. Muitas vērtība. Uz trešajām valstīm eksportētas preces. Eksporta kompensācijas. Par nebūtisku uzskatīta eksportētājvalstī veikta pārstrāde. Preču reeksports uz Eiropas Savienību. Muitas vērtības noteikšana. Darījuma vērtība

Valoda. Grieķu

Jautājumi

1. Vai ievesto preču muitas vērtība ir nosakāma atbilstoši [Muitas kodeksa] 29. un 32. pantam, ja līgums ir noslēgts par materiālu pārstrādi vai apstrādi (izvešana uz pārstrādes valsti, nepiemērojot muitas procedūru “izvešana pārstrādei”), kas nav minētā [kodeksa] 24. pantā noteiktajā līmenī vai kas citādi nav pietiekama, lai varētu uzskatīt, ka saražoto preču izcelsmes valsts ir valsts, kurā veikta minētā pārstrāde vai apstrāde?
2. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša, vai ir jānošķir gadījumi, kad, pamatojoties uz rēķiniem un citiem par kļūdainiem atzītiem dokumentiem, imports šķiet ir noticis atbilstoši pirkšanas līgumam, bet ir pierādīts, ka līgums tika noslēgts par tādu materiālu nebūtisku pārstrādi, kuru izcelsmes valsts ir importētājvalsts, par konkrētu maksu, kuru ir iespējams noteikt, un ka deklarētā muitas vērtība neatbilst reālajai maksājamaī vai samaksātajai cenai?
3. Ja atbilde uz 2. jautājumu ir noliedzosa, vai ir jāizšķir gadījumi, kad ir arī pierādījumi par praksi, kas uzskatāma par Kopienas noteikumu pārkāpumu un kuras mērķis ir sniegt priekšrocības ieinteresētajai pusei?
4. Ja tiek atzīts, ka [Muitas kodeksa] 29. un 32. pantu var piemērot 2. jautājumā izklāstītajam gadījumam, pat ja sakrīt 3. jautājumā minētie objektīvie apstākļi un subjektīvais faktors, ko šādā gadījumā uzskata par tās sastāvdaļas (šajā gadījumā – cukura) vērtību, kura tika iekļauta ievestajās precēs un bez maksas piegādāta importētājam, ja importētājs nav ražojis attiecīgo sastāvdaļu, uz kuru nevarēja attiecināt muitas procedūru par izvešanu pārstrādei saskaņā ar minētās regulas 146. panta 1. punktu, bet gan ir iegādājies to par izvešanas cenu (kas bija zemāka par iekšējā tirgū piemēroto cenu, jo uz produktu tika attiecināta kompensāciju sistēma)?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 29. un 32. pants ir jāinterpretē tā, ka šie panti ir piemērojami tādu preču muitas vērtības noteikšanai, kas ir ievestas, pamatojoties uz līgumu, kurš, lai arī ir raksturots kā pirkšanas līgums, faktiski ir apstrādes vai pārstrādes līgums. Šādas noteikšanas vajadzībām tam, vai apstrādes vai pārstrādes darbības atbilst minētās regulas 24. panta nosacījumiem, nav būtiskas nozīmes, lai attiecīgās preces varētu uzskatīt par tādas izcelsmes valsts precēm, kurā šīs darbības ir notikušas.

2. Regulas Nr. 2913/92, kas grozīta ar Regulu Nr. 82/97, 29. un 32. pants ir jāinterpretē tā, ka, nosakot muitas vērtību, jāņem vērā par precī saņemtās eksporta kompensācijas vērtība, kas ir iegūta, negodprātīgi piemērojot Eiropas Savienības tiesību normas, lai gūtu priekšrocības.

Lieta C-430/14 “Valsts ieņēmumu dienests pret Artūru Stretinski”

Temats. Kopienas Muitas kodekss. 29. panta 1. punkta d) apakšpunkts. Muitas vērtības noteikšana. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 143. panta 1. punkta h) apakšpunkts. Jēdziens “saistītās personas” muitas vērtības noteikšanai. Radniecības attiecības starp pircēja statusā esošu fizisku personu un pārdevējas sabiedrības amatpersonu

Valoda. Latviešu

Jautājumi

1. Vai Regulas Nr. 2454/93 143. panta 1. punkta h) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka tas attiecināms ne tikai uz situācijām, kad darījuma puses ir vienīgi fiziskās personas, bet arī uz situācijām, kad ģimenes vai radniecības attiecības pastāv starp darījuma puses – juridiskas personas – amatpersonu un citu darījuma pusi (fizisko personu) vai tās amatpersonu (juridiskas personas gadījumā)?
2. Ja atbilde ir apstiprinoša, vai tiesai, kas izskata lietu, ir jāveic tālāks lietas apstākļu izvērtējums par patieso attiecīgās fiziskās personas ietekmi juridiskajā personā?

Nolēmums

Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas 1999. gada 8. janvāra Regulu (EK) Nr. 46/1999, 143. panta 1. punkta h) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pircējs, kas ir fiziska persona, un pārdevējs, kas ir juridiska persona, kurā šā pircēja radnieks faktiski spēj ietekmēt šo preču pārdošanas cenu par labu šim pircējam, ir uzskatāmi par saistītām personām Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas tajā izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 29. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē.

Lieta C-173/15 “GE Healthcare GmbH” pret Hauptzollamt Düsseldorf

Temats. Muitas savienība. Kopienas Muitas kodekss. 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts. Muitas vērtības noteikšana. Honorāri vai licences maksas, kas attiecas uz novērtējamajām precēm. Jēdziens. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 160. pants. Novērtējamo preču “pārdošanas nosacījums”. Honorāru vai licences maksu samaksa sabiedrībai, kas ir saistīta gan ar preču pārdevēju, gan ar pircēju. 158. panta 3. punkts. Korekcijas un sadalīšanas pasākumi

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai honorāri un licences maksa [Muitas kodeksa] 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē var tikt iekļauti muitas vērtībā, ja nedz līguma noslēgšanas, nedz muitas parāda rašanās brīdī, kas šajā strīdā izriet no Muitas kodeksa 201. panta 2. punkta kopsakarā ar 214. panta 1. punktu, nav iespējams paredzēt honorāru vai licences maksas parāda rašanos?
2. Ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai honorāri un licences maksa par preču zīmi Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē attiecas uz ievestajām precēm, ja šie honorāri un licences maksa tiek maksāti arī par pakalpojumiem un par kopējās uzņēmumu grupas nosaukuma būtiskākās daļas izmantošanu?
3. Ja uz otro jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai honorāri un licences maksa par preču zīmi Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē var būt ievesto preču pārdošanas nosacījums, tās izvedot uz Kopienu, Muitas kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunkta nozīmē, ja tās samaksu ir pieprasījis ar pārdevēju un pircēju saistīts uzņēmums un tā ir veikta?
4. Ja uz trešo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde un tāds honorārs vai licences maksa kā šajā gadījumā daļēji attiecas uz ievestajām precēm un daļēji – uz pakalpojumiem pēc importēšanas, vai pienācīga sadalīšana, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un izmērāmiem datiem, atbilstoši, pirmkārt, [Regulas Nr. 2454/93] 158. panta 3. punktam un, otrkārt, Regulas [Nr. 2454/93] 23. pielikumā sniegtajai skaidrojošajai piezīmei par Muitas kodeksa 32. panta 2. punktu, nozīmē, ka var tikt koriģēta tikai muitas vērtība Muitas kodeksa 29. panta nozīmē vai arī, ja muitas vērtība nevar tikt noteikta atbilstoši Muitas kodeksa 29. pantam, ir iespējama Regulas [Nr. 2454/93] 158. panta 3. punktā paredzētā sadalīšana, ciktāl šīs izmaksas citādi netiktu ņemtas vērā, nosakot muitas vērtību atbilstoši [Muitas] kodeksa 31. pantam?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2006. gada 20. novembra Regulu (EK) Nr. 1791/2006, 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, tajā nav prasīts noteikt honorāru vai licences maksu apmēru licences līguma noslēgšanas vai muitas parāda rašanās brīdī, lai varētu tikt uzskatīts, ka šie honorāri vai licences maksas ir saistīti ar novērtējamajām precēm, un, otrkārt, ka tajā ir pieļauts, ka minētie honorāri vai licences maksas ir “saistīti ar novērtējamajām precēm” pat tad, ja šie honorāri vai licences maksas ir tikai daļēji saistīti ar minētajām precēm.

-
2. Regulas Nr. 2913/92, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1791/2006, 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1875/2006, 160. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka honorāri vai licences maksas ir uzskatāmi par novērtējamo preču “pārdošanas nosacījumu”, ja vienas un tās pašas uzņēmumu grupas ietvaros šo honorāru vai licences maksu samaksu ir pieprasījis uzņēmums, kurš ir saistīts gan ar pārdevēju, gan ar pircēju, un šī samaksa ir veikta šim pašam uzņēmumam.
 3. Regulas Nr. 2913/92, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1791/2006, 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un Regulas Nr. 2454/93, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1875/2006, 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka korekcijas un sadalīšanas pasākumi, kas attiecīgi paredzēti šajās tiesību normās, var tikt veikti, ja attiecīgo preču muitas vērtība ir noteikta, piemērojot nevis grozītās Regulas Nr. 2913/92 29. pantu, bet gan minētās regulas 31. pantā paredzēto pakārtoto metodi.

**Lieta C-291/15 “Euro 2004 Hungary Kft” pret Nemzeti Adó- és
Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám-és Pénzügyőri
Főigazgatósága”**

Temats. Kopējais muitas tarifs. Muitas vērtība. Muitas vērtības noteikšana. Darījuma vērtība. Faktiski samaksātā cena. Pamatotas šaubas par deklarētās cenas patiesumu. Deklarētā cena, kas ir zemāka par citos darījumos ar līdzīgām precēm samaksāto cenu

Valoda. Ungāru

Jautājums

Vai Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93 181.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda dalībvalsts prakse, saskaņā ar kuru muitas vērtība tiek noteikta atbilstoši “līdzīgu preču darījuma vērtībai”, ja norādītā darījuma vērtība salīdzinājumā ar līdzīgu preču importēšanā konstatēto pirkuma cenu vidējo statistisko rādītāju tiek uzskatīta par neparasti zemu un līdz ar to nepatiesu, lai arī – importētājam neesot iesniegušam papildu pierādījumus darījuma vērtības apliecināšanai – muitas dienests nedz apstrīd, nedz kā citādi apšaubā par ievestajām precēm faktiski samaksātās cenas apliecināšanai iesniegtā rēķina vai pārskaitījuma apliecinājuma autentiskumu?

Nolēmums

Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas 1994. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 3254/94, 181.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā pamattiesvedībā aplūkotā muitas dienestu prakse, atbilstoši kurai ievesto preču muitas vērtība tiek noteikta, balstoties uz līdzīgu preču darījuma vērtību, kas ir Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 30. pantā noteikta metode, ja deklarētā darījuma vērtība tiek uzskatīta par neparasti zemu salīdzinājumā ar pirkuma cenām, par kādām statistiski caurmērā tiek importētas līdzīgas preces, lai arī – importētājam neesot iesniegušam muitas dienesta lūgtos papildu pierādījumus deklarētās darījuma vērtības pareizuma apliecināšanai – muitas dienests nedz apstrīd, nedz kā citādi apšaubā par ievestajām precēm faktiski samaksātās cenas apliecināšanai iesniegtā rēķina vai pārskaitījuma apliecinājuma autentiskumu.

Lieta C-661/15 ““X BV” pret Staatssecretaris van Financiën”

Temats. Muitas savienība. Kopienas Muitas kodekss. 29. pants. Transportlīdzekļu ievēšana. Muitas vērtības noteikšana. 78. pants. Deklarācijas pārskatīšana. 236. panta 2. punkts. Ievedmuitas nodokļa atmaksa. Trīs gadu termiņš. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 145. panta 2. un 3. punkts. Trūkumu risks. Divpadsmit mēnešu termiņš. Spēkā esība

Valoda. Holandiešu

Jautājumi

1. a) Vai īstenošanas regulas 145. panta 2. punkts, to skatot kopā ar Muitas kodeksa 29. panta 1. un 3. punktu, jāinterpretē tādējādi, ka šīs normas attiecas arī uz gadījumu, kad tiek konstatēts, ka kādas preces muitas deklarācijas pieņemšanas brīdī ir pastāvējis ar šīs preces ražošanu saistīts risks, proti, ka vienai preces daļai ekspluatācijas laikā var rasties defekts, un, ņemot to vērā, pārdevējs atbilstoši līgumiskām garantijas saistībām pircējam dod pirkuma cenas atlaidi to izmaksu apmērā, kas pircējam radušās, pielāgojot precī tā, lai šis risks neiestātos?
- b) Ja īstenošanas regulas 145. panta 2. punkta regulējums neattiecas uz iepriekš minēto gadījumu, vai Muitas kodeksa 29. panta 1. un 3. punkta normas, tās skatot kopā ar Muitas kodeksa 78. pantu, pašas par sevi ir pietiekamas, lai, piešķirot iepriekš minēto cenas atlaidi, varētu tikt samazināta deklarētā muitas vērtība?
2. Vai īstenošanas regulas 145. panta 3. punktā ietvertais muitas vērtības korekcijas nosacījums, proti, tas, ka par precēm faktiski samaksātās vai maksājamās cenas korekcija jāveic 12 mēnešu laikā pēc tam, kad tika pieņemta deklarācija par preču laišanu brīvā apgrozībā, ir pretrunā Muitas kodeksa 78. un 236. pantam, skatot tos kopā ar Muitas kodeksa 29. pantu?

Nolēmums

1. Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2002. gada 11. marta Regulu (EK) Nr. 444/2002, 145. panta 2. punkts, skatot to kopā ar Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs normas attiecas arī uz pamattiesvedībā aplūkoto gadījumu, kurā tiek konstatēts, ka brīdī, kad pieņemta deklarācija konkrētu preču laišanai brīvā apgrozībā, ir pastāvējis ar ražošanu saistīts risks, ka precēm var rasties defekti ekspluatācijas laikā, un, ņemot to vērā, pārdevējs atbilstoši līgumiskām garantijas saistībām pircējam dod pirkuma cenas atlaidi to izmaksu apmērā, kas pircējam radušās, pielāgojot precī tā, lai šis risks neiestātos.
2. Regulas Nr. 2454/93, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 444/2002, 145. panta 3. punkts, ciktāl tas paredz 12 mēnešu termiņu no deklarācijas par preču laišanu brīvā apgrozībā pieņemšanas brīža, kurā ir jābūt veiktai par precēm faktiski samaksātās vai maksājamās cenas korekcijai, ir spēkā neesošs.

Lieta C-46/16 “Valsts ieņēmumu dienests pret “LS Customs Services””

Temats. Muitas savienība. Regula (EEK) Nr. 2913/92. Kopienas Muitas kodekss. Ārpuskopienas preces. Kopienas ārējā tranzīta muitas procedūra. Ar ievadmuitas nodokli apliekamo preču nelikumīga izņemšana no muitas uzraudzības. Muitas vērtības noteikšana. 29. panta 1. punkts. Darījuma vērtības noteikšanas metodes piemērošanas nosacījumi. 30. un 31. pants. Muitas vērtības noteikšanas metodes izvēle. Muitas dienestu pienākums pamatot izvēlēto metodi

Valoda. Latviešu

Jautājumi

1. Vai Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka šajā pantā noteiktā metode ir piemērojama arī tad, ja preču ievešana un laišana brīvā apgrozībā Kopienas muitas teritorijā ir notikusi, tranzīta procedūras laikā nelikumīgi izņemot no muitas uzraudzības tādas ar ievadmuitas nodokli apliekamas preces, kuras nav pārdotas izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, bet gan ārpus Kopienas?
2. Vai Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 30. panta 1. punktā minētais jēdziens “secīgi” interpretējams kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā ietvertajām tiesībām uz labu pārvaldību kopsakarā ar administratīvo pasākumu pamatošanas principu tādējādi, ka muitas dienestam ikvienā administratīvajā pasākumā ir pienākums argumentēt, kāpēc konkrētajos apstākļos nav izmantojamas 29. pantā vai 30. pantā minētās preču muitas vērtības noteikšanas metodes, lai izdarītu secinājumu, ka piemērojama 31. pantā minētā metode?
3. Vai, atsakoties piemērot Muitas kodeksa 30. panta 2. punkta a) apakšpunkta metodi, par pietiekamu ir uzskatāma norāde, ka muitas dienesta rīcībā nav attiecīgās informācijas; vai muitas dienestam ir pienākums iegūt informāciju no ražotāja?
4. Vai muitas dienestam ir jāpamato, kādēļ nav jāizmanto Muitas kodeksa 30. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktā minētās metodes, ja muitas dienests nosaka līdzīgu preču cenu, pamatojoties uz Regulas Nr. 2454/93 151. panta 3. punktu?
5. Vai muitas dienestam jau lēmumā ir jāietver izsmeļošs pamatojums tam, kas veido Kopienā pieejamo informāciju Muitas kodeksa 31. panta izpratnē, vai to var pierādīt vēlāk, tiesvedības laikā, iesniedzot plašākus pierādījumus?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. aprīļa Regulu (EK) Nr. 955/1999, 29. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā paredzētā muitas vērtības noteikšanas metode nav piemērojama attiecībā uz precēm, kuras nav tikušas pārdotas izvešanai uz Eiropas Savienību.
2. Regulas Nr. 2913/92 redakcijā ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Regulu Nr. 955/1999, 31. pants, lasot to kopsakarā ar šīs grozītās regulas 6. panta 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi,

ka muitas dienestiem savā lēmumā, ar kuru tiek noteikts maksājamā ievedmuitas nodokļa apmērs, ir pienākums norādīt iemeslus, kādēļ tie ir noraidījuši minētās grozītās regulas 29. un 30. pantā paredzētās muitas vērtības noteikšanas metodes, pirms tie ir varējuši izdarīt secinājumu par grozītās regulas 31. pantā paredzētās metodes piemērošanu, kā arī datus, uz kuru pamata ir aprēķināta attiecīgo preču muitas vērtība, lai ieinteresētā persona varētu novērtēt šā lēmuma pamatotību un, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, nolemt, vai ir lietderīgi pārsūdzēt šo lēmumu. Dalībvalstīm, īstenojot savu procesuālo autonomiju, ir jānosaka muitas dienestiem uzliktā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma sekas un ir jānosaka, vai un ciktāl šādu pārkāpumu ir iespējams novērst tiesvedības gaitā, ievērojot līdzvērtības un efektivitātes principus.

3. Regulas Nr. 2913/92 redakcijā ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Regulu Nr. 955/1999, 30. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetentai iestādei, pirms tā var noraidīt šajā tiesību normā paredzētās muitas vērtības noteikšanas metodes piemērošanu, nav jālūdz ražotājam sniegt tai šīs metodes piemērošanai nepieciešamo informāciju. Tomēr šai iestādei ir jāizmanto visi tās rīcībā esošie informācijas avoti un datu bāzes. Tai tāpat ir jāļauj attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem sniegt tai visu informāciju, kura var būt būtiska preču muitas vērtības noteikšanai, piemērojot šo tiesību normu.
4. Regulas Nr. 2913/92 redakcijā ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Regulu Nr. 955/1999, 30. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas dienestiem nav jāpamato šīs tiesību normas c) un d) apakšpunktā paredzēto metožu nepiemērošana gadījumā, ja tie nosaka preču muitas vērtību, pamatojoties uz līdzīgu preču darījuma vērtību atbilstoši Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 2913/92, redakcijas ar grozījumiem, kas ir izdarīti ar Komisijas 1995. gada 19. jūlija Regulu (EK) Nr. 1762/95, 151. panta 3. punktam.

Lieta C-59/16 “The Shirtmakers BV” pret Staatssecretaris van Financiën

Temats. Muitas savienība. Regula (EEK) Nr. 2913/92. Kopienas Muitas kodekss. 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts. Muitas vērtība. Darījuma vērtība. Noteikšana. Jēdziens “pārvadāšanas izmaksas”

Valoda. Holandiešu

Jautājums

Vai Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar jēdzienu “pārvadāšanas izmaksas” ir jāsaprot izmaksas, par kurām ievesto preču faktiskie pārvadātāji ir izsnieguši rēķinu, arī ja šie faktiskie pārvadātāji par šīm naudas summām nav izsnieguši rēķinu tieši ievesto preču pircējam, bet gan citam saimnieciskās darbības subjektam, kas ievesto preču pircēja uzdevumā ir noslēdzis pārvadājuma līgumus ar faktiskajiem pārvadātājiem un pircējam izsniegtajā rēķinā saistībā ar tā centieniem attiecībā uz pārvadāšanas veikšanu ir norādījis lielākas naudas summas?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “pārvadāšanas izmaksas” šīs tiesību normas nozīmē ietver papildmaksājumu, ko ekspeditors ir norādījis importētājam izsniegtajā rēķinā saistībā ar ievesto preču pārvadāšanas organizēšanu uz Savienības muitas teritoriju un kas atbilst šā ekspeditora peļņas normai un izmaksām.

Lieta C-529/16 ““Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH” pret Hauptzollamt München”

Temats. Kopējais muitas tarifs (*Sic!*). Muitas kodekss. 29. pants. Muitas vērtības noteikšana. Saistīto sabiedrību pārrobežu darījumi. Iepriekšēja vienošanās par cenas noteikšanu. Transfertcena, par kuru notikusi vienošanās un kuru veido sākotnēji rēķinā iekļautā summa un vienotas likmes korekcija, kas izdarīta pēc norēķinu perioda beigām

Jautājumi

1. Vai atbilstoši Kopienas Muitas kodeksa 28. pantam un nākamajiem pantiem ir atļauts kā muitas vērtības pamatu izmantot transfertcenu, par kuru ir notikusi vienošanās un kuru veido rēķinā sākotnēji norādītā un deklarētā summa un vienotās likmes korekcija pēc norēķinu perioda beigām, piemērojot sadales kritēriju, neatkarīgi no tā, vai norēķinu perioda beigās deklarētajam tiek noteikts papildu maksājums vai piešķirta atmaksa?
2. Ja atbilde ir apstiprinoša, vai muitas vērtība var tikt pārskatīta vai noteikta, izmantojot vienkāršotas pieejas, ja var tikt atzītas vēlāk notikušas transfertcenas korekcijas (gan to paaugstinot, gan to samazinot)?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 28.–31. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz izmantot darījuma vērtību, par kuru notikusi vienošanās un kuru veido sākotnēji rēķinā norādītā un deklarētā summa un vienotas likmes korekcija pēc norēķinu perioda beigām, kā pamatu muitas vērtībai, ja norēķinu perioda beigās nav iespējams zināt, vai šī korekcija palielinās vai samazinās vērtību.

Lieta C-1/18 “SIA “Oribalt Rīga” pret Valsts ieņēmumu dienestu”

Temats. Muitas savienība. Regula (EEK) Nr. 2913/92. 30. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 152. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts. Preču muitas vērtības noteikšana. Jēdziens “līdzīgas preces”. Medikamenti. Visu faktoru, kas var ietekmēt konkrēta medikamenta ekonomisko vērtību, ņemšana vērā. 90 dienu termiņš, kurā ievestajām precēm ir jābūt pārdotām Eiropas Savienībā. Strikts termiņš. Tirdzniecības atlaižu neņemšana vērā

Valoda. Latviešu

Jautājumi

1. Vai tajos gadījumos, kad ievestās preces ir medikamenti, nosakot ievesto preču muitas vērtību atbilstoši [Muitas kodeksa] 30. panta 2. punkta b) apakšpunktam un [Īstenošanas regulas] 151. panta 4. punktam, par līdzīgām precēm uzskatāmi tie medikamenti, kuru sastāvā ir vienādas (līdzīgas) aktīvās vielas un to daudzums, vai arī, identificējot līdzīgās preces, jāņem vērā arī konkrētā ievestā medikamenta un tā ražotāja tirgus pozīcija, proti, popularitāte un pieprasījums?
2. Vai, nosakot ievesto preču muitas vērtību atbilstoši [Muitas kodeksa] 30. panta 2. punkta c) apakšpunktam, [Īstenošanas regulas] 152. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteikto 90 dienu termiņu var piemērot elastīgi?
3. Ja noteikto termiņu var piemērot elastīgi, tad kuriem datiem šādā gadījumā dodama priekšroka – datiem par vērtējamo preču ieviešanas brīdim tuvākiem darījumiem ar vienādām vai līdzīgām precēm, kas pārdotas pietiekamā kopapjomā, lai varētu noteikt vienas vienības cenu, vai tālākiem darījumiem ar konkrētajām ievestajām precēm?
4. Vai, nosakot ievesto preču muitas vērtību atbilstoši [Muitas kodeksa] 30. panta 2. punkta c) apakšpunktam, ir piemērojamas piešķirtās atlaides, kas noteikušas cenu, par kādu preces faktiski pārdotas?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 30. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, kad tādu preču kā pamatlietā aplūkotie medikamenti muitas vērtība tiek aprēķināta atbilstoši šajā tiesību normā paredzētajai deduktīvajai metodei, kompetentajam valsts muitas dienestam, lai identificētu “līdzīgas preces”, ir jāņem vērā visi elementi, kuriem ir nozīme, piemēram, šo preču attiecīgais sastāvs, to aizstājamība to iedarbības ziņā un to savstarpējā komerciālā aizstājamība, tādējādi veicot faktisko apstākļu vērtējumu, kurā tiek ņemti vērā visi faktori, kas var ietekmēt minēto preču reālo ekonomisko vērtību, tostarp ievesto preču un to ražotāju pozīcija tirgū.
2. Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92, 152. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot ievesto preču vienības cenu saskaņā ar Regulas Nr. 2913/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 82/97, 30. panta 2. punkta c) apakšpunktā

paredzēto metodi, Regulas Nr. 2454/93 152. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais 90 dienu termiņš, kurā ievestajām precēm ir jābūt pārdotām Eiropas Savienībā, ir strikts termiņš.

3. Regulas Nr. 2913/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 82/97, 30. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot ievesto preču muitas vērtību saskaņā ar šo tiesību normu, šo preču pārdošanas cenas atlaides nevar tikt ņemtas vērā.

Lieta C-76/19 ““Curtis Balkan” EOOD pret Direktor na Teritorialna direksiya Yugozapadna Agentsiya “Mitnitsi””

Temats. Muitas savienība. Kopienas Muitas kodekss. 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 157. panta 2. punkts, 158. panta 3. punkts un 160. pants. Muitas vērtības noteikšana. Koriģēšana. Honorāri par novērtējamajām precēm. Honorāri, kas ir novērtējamo preču “pārdošanas nosacījums”. Honorāri, ko pircējs maksā savam mātesuzņēmumam par tādas zinātības sniegšanu, kura nepieciešama galaproduktu ražošanai. No trešajām personām iegādātas preces, kas ir licencētos produktos iekļaujamas sastāvdaļas

Valoda. Bulgāru

Jautājumi

1. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas rada autonomu pamatu muitas vērtības korekcijai, ko veic, pieskaitot honorārus vai licences maksas cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestām precēm, neņemot vērā Regulas Nr. 2454/93 157. pantā noteikto kārtību?
2. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas muitas vērtības korekcijas kontekstā reglamentē divas alternatīvas situācijas, proti, pirmkārt, situāciju, ka tādi honorāri vai licences maksas kā izskatāmajā lietā attiecas daļēji uz ievestām precēm un daļēji uz citiem komponentiem, ko precēm pievieno pēc to ievešanas, un, otrkārt, situāciju, ka attiecīgie honorāri vai licences maksas attiecas uz pakalpojumiem, ko izdara pēc ievešanas?
3. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas muitas vērtības korekcijas kontekstā reglamentē trīs situācijas, proti, pirmkārt, situāciju, ka honorāri vai licences maksas attiecas daļēji uz ievestām precēm un daļēji uz citiem komponentiem, ko precēm pievieno pēc to ievešanas, otrkārt, situāciju, ka honorāri vai licences maksas attiecas daļēji uz ievestām precēm un daļēji uz pakalpojumiem, ko izdara pēc ievešanas, treškārt, situāciju, ka honorāri vai licences maksas attiecas daļēji uz ievestām precēm un daļēji uz citiem komponentiem, ko precēm pievieno pēc to ievešanas, vai arī uz pakalpojumiem, ko izdara pēc ievešanas?
4. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas vienmēr ļauj veikt muitas vērtības korekciju tajos gadījumos, kad ir skaidrs, ka samaksātie honorāri vai licences maksas attiecas uz pakalpojumiem, ko izdara pēc vērtējamo preču ievešanas un kas konkrētajā gadījumā ir pakalpojumi, kurus Bulgārijas uzņēmēj sabiedrībai nodrošina ASV uzņēmēj sabiedrība (un kuri ir saistīti ar ražošanu un pārvaldību), neatkarīgi no tā, vai ir izpildīti Regulas Nr. 2454/93 157. pantā paredzētie korekcijas veikšanas nosacījumi?
5. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir īpašs muitas vērtības korekcijas gadījums atbilstoši Regulas Nr. 2454/93 157. pantā noteiktajam tiesiskajam regulējumam un tajā minētajiem nosacījumiem, ņemot vērā, ka vienīgā īpatnība ir tā, ka honorārs vai licences maksa tikai daļēji attiecas uz vērtējamām precēm, tādēļ tie ir pienācīgi jāsadala?

-
6. Vai Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams arī tad, ja pircējs atlīdzību, honorāru vai licences maksu maksā trešajai personai?
 7. Vai tad, ja uz abiem iepriekš uzdotajiem jautājumiem tiek atbildēts apstiprinoši, honorāra vai licences maksas atbilstīga sadalījuma gadījumā tiesai atbilstoši Regulas Nr. 2454/93 158. panta 3. punktam ir jāizvērtē, vai ir izpildīti abi 157. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi, konkrēti – ka honorārs vai licences maksa, kaut arī tikai daļēji, attiecas uz ievestām precēm un ka tie ir jāmaksā kā attiecīgo preču pārdošanas nosacījums, un, ja tā, vai šā izvērtējuma kontekstā ir jāievēro 160. pantā ietvertais tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram 157. panta 2. punkta nosacījumi ir izpildīti, ja pārdevējs vai ar to saistīta persona lūdz pircējam veikt šādu maksājumu?
 8. Vai Regulas Nr. 2454/93 160. pantu piemēro tikai Regulas Nr. 2454/93 157. pantā ietvertajai pamatnormai, ja honorāri vai licences maksas ir jāmaksā trešajai personai un tie pilnībā attiecas uz vērtējamo precī, vai arī to piemēro situācijās, kad honorāri vai licences maksas tikai daļēji attiecas uz ievesto precī?
 9. Vai Regulas Nr. 2454/93 160. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar “saistības” jēdzienu starp licenciāru un pārdevēju ir jāsaprot situācijas, kurās licenciārs ir saistīts ar pircēju, jo viņš pār pircēju īsteno tiešu uzraudzību, kas ir plašāka par kvalitātes kontroli, vai arī tas ir jāinterpretē tādējādi, ka iepriekš raksturotā saistība starp licenciāru un pircēju ir nepietiekama, lai prezumētu (netiešu) saistību starp licenciāru un pārdevēju, jo īpaši, ja pārdevējs noliedz, ka cenas par pircēja pasūtījumiem par ievestām precēm būtu atkarīgas no honorāru vai licences maksu veikšanas, un tāpat noliedz, ka licenciārs varētu ietekmēt vai ierobežot viņa uzņēmējdarbību?
 10. Vai Regulas Nr. 2454/93 160. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas muitas vērtības korekciju pieļauj tikai tad, ja ir izpildīti abi Regulas Nr. 2454/93 157. pantā paredzētie nosacījumi, konkrēti – ka honorārs vai licences maksa, ko maksā trešajai personai, attiecas uz vērtējamām precēm un ir jāmaksā atbilstoši attiecīgo preču pārdošanas nosacījumiem, turklāt ir izpildīts nosacījums, ka pārdevējs vai ar to saistīta persona prasa pircējam maksāt honorāru vai licences maksu?
 11. Vai Regulas Nr. 2454/93 157. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā noteiktā prasība, ka honorāram vai licences maksai ir jāattiecas uz vērtējamām precēm, ir jāuzskata par izpildītu, ja, kā tas ir izskatāmajā lietā, starp honorāru vai licences maksu un ievestajām precēm ir netieša saikne tādēļ, ka vērtējamās preces ir licencētā galaprodukta komponenti?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92, 157. panta 2. punktu, 158. panta 3. punktu un 160. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka proporcionāla daļa no honorāriem, kurus sabiedrība ir samaksājusi mātesuzņēmumam par zinātnības sniegšanu galaproduktu izgatavošanai, ir jāpieskaita par ievestajām precēm faktiski samaksātai vai maksājamai cenai, ja šīs preces līdzās citām sastāvdaļām ir paredzēts iekļaut minēto galaproduktu sastāvā un ja šīs preces pirmā minētā sabiedrība ir iegādājusies no pārdevējiem, kas nav saistīti ar mātesuzņēmumu, ja:

-
- honorāri nav iekļauti par minētajām precēm faktiski samaksātā vai maksājamā cenā;
 - tie attiecas uz ievestajām precēm, kas nozīmē, ka pastāv pietiekami cieša saikne starp honorāriem un šīm precēm;
 - honorāru samaksa ir minēto preču pārdošanas nosacījums, tādējādi, ja šāda samaksa netiek veikta, pirkuma līguma par ievestajām precēm noslēgšana un attiecīgi šo preču piegāde nebūtu notikusi, un
 - atbilstīgu honorāru sadali ir iespējams veikt, pamatojoties uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem,

un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus atbilstošos aspektus, jo īpaši pircēja, attiecīgo pārdevēju un licenciāra tiesiskās un faktiskās attiecības.

Lieta C-213/19 “Eiropas Komisija pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti”

Temats. Valsts pienākumu neizpilde. LES 4. panta 3. punkts. LESD 310. panta 6. punkts un 325. pants. Pašu resursi. Muitas nodokļi. Pievienotās vērtības nodoklis (PVN). Eiropas Savienības finanšu interešu aizsardzība. Krāpšanas apkarošana. Efektivitātes princips. Dalībvalstu pienākums nodot Eiropas Komisijas rīcībā pašu resursus. Dalībvalstu finansiālā atbildība pašu resursu zaudējuma gadījumā. Tekstilizstrādājumu un apavu imports no Ķīnas. Liela mēroga un sistemātiska krāpšana. Organizētā noziedzība – Slēptie importētāji – Muitas vērtība – Vērtības samazināšana. PVN aprēķināšanas bāze. Tādu sistemātisku muitas pārbažu neesība, kas ir balstītas uz riska analīzi un veiktas pirms attiecīgo preču izlaišanas. Galvojumu sistemātiska nenodrošināšana. Metode, kas izmantota, lai novērtētu ar importu saistīto tradicionālo pašu resursu zaudējumu apmēru, un kas rada būtisku vērtības samazināšanas risku. Statistikas metode, kuras pamatā ir vidējās cenas ES mērogā. Pieļaujamība

Valoda. Angļu

Piezīmes.

Ar spriedumu Tiesas virspalāta daļēji apmierina Komisijas prasību, būtībā nolēmot, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi tai ES tiesībās noteikto pienākumu, jo nav veikusi faktiskus muitas pārbaudes pasākumus un nav ņēmusi vērā pareizas muitas nodokļu summas, un attiecīgi nav nodevusi Komisijai pareizu tradicionālo pašu resursu summu attiecībā uz noteiktu tekstilizstrādājumu un apavu importu no Ķīnas, kā arī nav sniegusi Komisijai visu informāciju, kas nepieciešama, lai aprēķinātu atlikušās maksājamās nodokļu summas un pašu resursus.⁷⁸

Lieta attiecās uz tradicionālo pašu resursu (TPR) atgūšanu. Lai arī muitas vērtība nebija EST apsvērumu galvenais priekšmets, nolēmumā ir iekļauti arī atzinumi par Savienības muitas tiesību aktu interpretāciju muitas vērtības noteikšanas jomā:

“373. (...) VKC [vidējo korigēto cenu] varēja izmantot tikai kā riska analīzes instrumentu, proti, kā instrumentu, kas, pamatojoties uz riska profiliem, ļauj konstatēt importu, kas var tikt pārāk zemu novērtēts un ko ir nepieciešams pārbaudīt, nevis, lai noteiktu tā muitas vērtību.

374. Tādējādi, lai izpildītu pienākumus, kas tai paredzēti Regulas Nr. 609/2014 13. panta 1. punktā, Apvienotajai Karalistei bija pienākums labot šo administratīvo kļūdu, to veicot kā pasākumu, kurš nepieciešams, lai Komisijas rīcībā tiktu nodotas atbilstošās konstatēto prasījumu summas saskaņā ar šīs regulas 2. pantu. Konkrētāk, Apvienotajai Karalistei bija no jauna jānosaka muitas vērtība, piemērojot vienu no metodēm, kas šajā ziņā ir paredzētas Savienības muitas tiesībās, tostarp ar Savienības tiesību normām muitas vērtības noteikšanas jomā, kādas ir paredzētas Savienības Muitas kodeksa 70.–74. pantā.

375. Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka šajos pantos paredzētajām muitas vērtības noteikšanas metodēm ir subsidiaritātes saikne tādējādi, ka tad, ja šādu vērtību nevar noteikt, piemērojot attiecīgo tiesību normu, ir jāņem vērā tiesību norma, kas uzreiz seko pēc tās noteiktā kārtībā

⁷⁸ Eiropas Savienības Tiesa, Paziņojums presi Nr. 42/22, Luksemburga, 2022. gada 8. marts.

(šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 29. punkts).

412. (..) dalībvalstu ekskluzīvā kompetencē un atbildībā ir nodrošināt, lai muitā deklarētās vērtības tiktu noteiktas, ievērojot Savienības tiesību noteikumus saistībā ar muitas vērtības noteikšanu, kas ir paredzēti Kopienas Muitas kodeksa 29.–31. pantā vai attiecīgajos Savienības Muitas kodeksa 70.–74. panta noteikumos, un it īpaši saskaņā ar vienu no minētajos pantos vai noteikumos paredzētajām secīgajām muitas vērtības noteikšanas metodēm.

416. Tā kā attiecīgās preces vairs nevar atsaukt fiziskām pārbaudēm un tā kā no attiecīgajiem uzņēmējiem nav pieprasīta pietiekama informācija par to faktisko vērtību un tāpēc tā arī nav sniegta, vairs nav iespējams noteikt katrai attiecīgajai muitas deklarācijai attiecīgās Ķīnas izcelsmes preces muitas vērtību, pamatojoties uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām metodēm, piemēram, minētā kodeksa 74. panta 3. punktā paredzēto tā saukto “fall-back” metodi, kas paredz muitas vērtības noteikšanu, pamatojoties uz “pieejamajiem datiem” saskaņā ar Īstenošanas regulas 144. pantā paredzētajiem nosacījumiem.

417. Šādos apstākļos Apvienotā Karaliste, kuru atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, nevar pārnest Komisijai, ka tā, lai aprēķinātu muitas nodokļu un līdz ar to tradicionālo pašu resursu zaudējumu, ko radījusi pienācīgu attiecīgā importa pārbaūžu neveikšana, summas, ir piemērojusi galvenokārt statistiska rakstura *OLAF-JRC* metodi, kas nav balstīta uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām nepārprotamajām metodēm, lai katrai attiecīgajai muitas deklarācijai noteiktu attiecīgo preču muitas vērtību.

441. Runa esot galvenokārt par statistisku metodoloģiju, lai noteiktu pārāk zemu novērtētā importa muitas vērtību, kas nav viena no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām secīgajām metodēm, kāda ir šī kodeksa 74. panta 3. punktā paredzētā tā sauktā “fall-back” metode, saskaņā ar kuru attiecīgo preču muitas vērtība tiek noteikta, pamatojoties uz “pieejamajiem datiem”, ievērojot Īstenošanas regulas 144. pantā paredzētos nosacījumus.

442. Šajā ziņā, lai gan, protams, *OLAF-JRC* metode ir galvenokārt statistiska metodoloģija, lai novērtētu pašu resursu zaudējumu summas, un tās mērķis nav noteikt attiecīgo preču muitas vērtību saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantu, ņemot vērā katru attiecīgo muitas deklarāciju, Komisija nevar tikt kritizēta par šādas statistikas metodes izmantošanu, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summas šīs lietas apstākļos.

443. Līdz ar to, tā kā nav pietiekamu datu par to preču kvalitāti, kuras jau laistas brīvā apgrozībā, šo trūkumu dēļ vairs nav iespējams noteikt šo preču vērtību, pamatojoties uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām novērtēšanas metodēm, un tādējādi, lai novērtētu minēto preču vērtību, var tikt izmantota tikai statistiska metode.

447. Šīs lietas īpašajos apstākļos pašu resursu zaudējumi izriet no Apvienotās Karalistes muitas iestāžu prakses, kas būtībā izpaudās kā attiecīgo no Ķīnas ievesto preču muitas deklarāciju sistemātiska pieņemšana pārkāpuma laikposmā, nepārbaudot šajās deklarācijās norādītās vērtības, lai gan šīs iestādes zināja vai tām saprātīgi bija jāzina, ka šo preču lielie apjomi tika ievesti krāpnieciski par acīmredzami pārāk zemu cenu. Līdz ar to šo zaudējumu summas var tikt noteiktas, pamatojoties uz tādu metodi kā *OLAF-JRC* metode, kas ir balstīta uz statistikas datiem, nevis uz metodi, kuras mērķis ir noteikt attiecīgo preču muitas vērtību,

pamatojoties uz tiešiem pierādījumiem saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantu. Šo pēdējo minēto metodi vairs nevar piemērot, ja nav tiešu pierādījumu par šo vērtību, ko minētās iestādes ir saņēmušas pietiekamā daudzumā.”

Lieta C-509/19 ““BMW Bayerische Motorenwerke AG” pret Hauptzollamt München”

Temats. Muitas savienība. Savienības Muitas kodekss. Regula (ES) Nr. 952/2013. 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Muitas vērtība. Ar programmatūru aprīkotu elektronisko produktu imports

Valoda. Vācu

Jautājums

Vai tādas programmatūras izstrādes izmaksas, kas ir izstrādāta Eiropas Savienībā un ko pircējs ir nodevis pārdevēja rīcībā bez atlīdzības, un kas ir uzstādīta ievestajam vadības blokam, ir jāpieskaita ievestās preces darījuma vērtībai saskaņā ar Muitas kodeksa 71. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ja tās neietilpst par ievesto precī faktiski samaksātā vai maksājamā cenā?

Nolēmums

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regulas (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu ievesto preču muitas vērtību, ar to ir atļauts ievesto preču darījuma vērtībai pievienot Eiropas Savienībā izstrādātās un pircēja bez atlīdzības trešajā valstī reģistrēta pārdevēja rīcībā nodotās programmatūras ekonomisko vērtību.

Lieta C-775/19 “5th Avenue Products Trading GmbH” pret Hauptzollamt Singen”

Temats. Muitas savienība. Regula (EEK) Nr. 2913/92. Kopienas Muitas kodekss. 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts. 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 5. punkta b) apakšpunkts. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 157. panta 2. punkts. Muitas vērtības noteikšana. Ievesto preču darījuma vērtība. Jēdziens “pārdošanas nosacījums”. Maksājums par ekskluzīvo izplatīšanas tiesību piešķiršanu

Valoda. Vācu

Jautājumi

1. Vai maksājumi, kurus preces pircējs četru gadu garumā reizi gadā veic papildus pirkuma cenai atkarībā no saviem pārdošanas ieņēmumiem par to, lai varētu precī pārdot
 - konkrētā teritorijā,
 - absolūti pirmo reizi,
 - ekskluzīvi un
 - ilgstoši,ir tādi honorāri un licences maksas [Muitas kodeksa] 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē, kuri ir jāpieskaita cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, saskaņā ar Muitas kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar [Īstenošanas regulas] 157. panta 2. punktu?
2. Vai šādi maksājumi attiecīgā gadījumā ir jāpieskaita cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, tikai proporcionāli un, ja tā, tad saskaņā ar kādiem kritērijiem?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājums, ko ievesto preču pircējs ierobežotā laikposmā ir veicis šo preču pārdevējam kā atlīdzību par to, ka pārdevējs piešķir ekskluzīvas šo preču izplatīšanas tiesības noteiktā teritorijā, un kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz šajā teritorijā realizēto apgrozījumu, ir jāiekļauj minēto preču muitas vērtībā.

Lieta C-75/20 “UAB “Lifosa” pret Muitinēs departamentas prie Lietuvos Respublikos finansu ministerijos”

Temats. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu. Muitas savienība. Kopienas Muitas kodekss. Regula (EEK) Nr. 2913/92. 29. panta 1. punkts. 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts. Savienības Muitas kodekss. Regula (ES) Nr. 952/2013. 70. panta 1. punkts. 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts. Muitas vērtības noteikšana. Darījuma vērtība. Pielāgošana. Cena, kas ietver piegādi līdz robežai

Valoda. Lietuviešu

Jautājums

Vai [Kopienas Muitas kodeksa] 29. panta 1. punkts un 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts, kā arī [Savienības Muitas kodeksa] 70. panta 1. punkts un 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts jāinterpretē tādējādi, ka darījuma vērtība ir jāpielāgo, tajā iekļaujot arī visas izmaksas, kas [...] ražotājam faktiski rodas, preces pārvadājot līdz vietai, kur tās ievestas Savienības muitas teritorijā, ja – kā tas ir šajā lietā – 1) saskaņā ar piegādes noteikumiem [...] pienākumu segt šīs izmaksas uzņēmies [...] ražotājs un 2) šīs pārvadāšanas izmaksas pārsniedza nolīgto cenu, kuru faktiski samaksāja [...] importētājs, bet 3) cena, ko [...] importētājs faktiski samaksāja, atbilda preču patiesajai vērtībai, pat ja šī cena nebija pietiekama, lai segtu visas pārvadāšanas izmaksas, kas radās [...] ražotājam?

Nolēmums

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. punkts un 32. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regulas (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, 70. panta 1. punkts un 71. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ievesto preču muitas vērtības noteikšanas vajadzībām to darījuma vērtībai nav jāpieskaita izmaksas, kas ražotājam faktiski radušās, preces pārvadājot līdz vietai, kur tās ievestas Eiropas Savienības muitas teritorijā, ja saskaņā ar nolīgtajiem piegādes noteikumiem pienākums segt šīs izmaksas ir ražotājam, un šīs izmaksas nav jāpieskaita pat tad, ja tās pārsniedz cenu, ko faktiski maksā importētājs, ja vien šī cena atbilst minēto preču patiesajai vērtībai, bet par to ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

Lieta C-599/20 “UAB “Baltic Master” pret Muitinēs departamentas priedes Lietuvos Republikos finansu ministerijos”

Temats. Muitas savienība. Kopienas Muitas kodekss. Regula (EEK) Nr. 2913/92. 29. pants. Muitas vērtības noteikšana. Darījuma vērtība. 29. panta 1. punkta d) apakšpunkts. Jēdziens “saistītās personas”. 31. pants. Informācijas, kas iegūta no valsts datubāzes, ņemšana vērā, lai noteiktu muitas vērtību. Regula (EEK) Nr. 2454/93. 143. panta 1. punkta b), e) un f) apakšpunkts. Situācijas, kurās personas tiek uzskatītas par saistītām. 181.a pants. Pamatotas šaubas par deklarētās cenas patiesumu

Valoda. Lietuviešu

Jautājumi

1. Vai [Kopienas Muitas kodeksa] 29. panta 1. punkta d) apakšpunkts un [Īstenošanas regulas] 143. panta 1. punkta b), e) vai f) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka pircējs un pārdevējs tiek uzskatīti par saistītām personām gadījumos, kad, tāpat kā šajā lietā, kaut arī nav dokumentu (oficiālu datu), kas apstiprinātu uzņēmējdarbības partnerību vai kontroli, darījumu noslēgšanas apstākļi, pamatojoties uz objektīviem pierādījumiem, tomēr nav raksturīgi saimnieciskās darbības veikšanai normālos apstākļos, bet gan gadījumiem, kad[, pirmkārt,] pastāv īpaši ciešas darījumu attiecības, kuru pamatā ir augsta līmeņa savstarpēja uzticēšanās starp darījuma pusēm, vai[, otrkārt,] viena darījuma puse kontrolē otru vai abas darījuma puses kontrolē trešā puse?
2. Vai [Kopienas Muitas kodeksa] 31. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir aizliegts noteikt muitas vērtību, pamatojoties uz informāciju, kas ir pieejama valsts datubāzē, attiecībā uz vienu muitas vērtību precēm, kurām ir vienāda izcelsme un kuras, kaut arī tās nav līdzīgas [Īstenošanas regulas] 142. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē, tiek attiecinātas uz vienu un to pašu *TARIC* [kodu]?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 82/97, 29. panta 1. punkta d) apakšpunktu un Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi un kas grozīta ar Komisijas 1999. gada 8. janvāra Regulu (EK) Nr. 46/1999, 143. panta 1. punkta b), e) un f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi:
 - pircējs un pārdevējs nevar tikt uzskatīti par juridiski atzītiem uzņēmējdarbības partneriem vai saistītiem tiešu vai netiešu *de jure* kontroles attiecību dēļ situācijā, kad nav neviena dokumenta, kas ļautu konstatēt šādu saikni;
 - pircējs un pārdevējs var tikt uzskatīti par saistītiem tiešu vai netiešu *de facto* kontroles attiecību dēļ situācijā, kad attiecīgo darījumu noslēgšanas nosacījumus, kurus apstiprina objektīvi apstākļi, var aplūkot kā tādus, kas norāda ne tikai uz to, ka starp šo pircēju un pārdevēju pastāv cieša uzticības saikne, bet arī uz to, ka viens no tiem spēj ietekmēt vai vadīt otru personu vai kāda trešā persona spēj šādi ietekmēt vai vadīt šīs personas.

-
2. Regulas Nr. 2913/92, kas grozīta ar Regulu Nr. 82/97, 31. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka ievesto preču muitas vērtību, ja to nav bijis iespējams noteikt saskaņā ar šīs regulas 29. un 30. pantu, nosaka, pamatojoties uz informāciju, kas ietverta valsts datubāzē, attiecībā uz vienu muitas vērtību precēm, kurām ir vienāda izcelsme un uz kurām, kaut arī tās nav “līdzīgas” Regulas Nr. 2454/93, kas grozīta ar Regulu Nr. 46/1999, 142. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē, attiecas tas pats *TARIC* kods.

Lieta C-187/21 “FAWKES Kft.” pret Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Temats. Regula (EEK) Nr. 2913/92. Kopienas Muitas kodekss. 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts. Muitas vērtība. Līdzīgu preču darījuma vērtības noteikšana. Valsts muitas dienesta izveidota un pārvaldīta datubāze. Datubāzes, ko izveidojuši un pārvalda citu dalībvalstu muitas dienesti un Eiropas Savienības dienesti. Identiskas vai līdzīgas preces, kas eksportētas uz Savienību “tajā pašā vai aptuveni tajā pašā laikā”

Valoda. Ungāru

Jautājumi

1. Vai [Muitas kodeksa] 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas vērtības noteikšanai var tikt ņemtas un ir jāņem vērā tikai tās vērtības, kas norādītas datubāzē, kura izveidota, pamatojoties uz dalībvalsts muitas iestādes pašas veiktajām muižošanas procedūrām?
2. Vai – ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga – muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar Muitas kodeksa 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu ir jāvērsas pie citu dalībvalstu muitas iestādēm, lai noskaidrotu to datubāzēs norādīto līdzīgu preču muitas vērtību, un/vai ir jāizpēta kāda [Eiropas Savienības] datubāze un jānoskaidro tajā norādītās muitas vērtības?
3. Vai [Muitas kodeksa] 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas vērtības noteikšanai nevar ņemt vērā muižošanas pieteikuma iesniedzēja veikto darījumu vērtības pat tad, ja ne valsts muitas iestāde, ne citu dalībvalstu [muitas] iestādes nav tās apšaubījušas?
4. Vai Muitas kodeksa 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta nosacījums, kas izteikts ar formulējumu “tajā pašā vai aptuveni tajā pašā laikā”, ir jāinterpretē tādējādi, ka atsaucē periodu var noteikt kā +/- 45 dienu laikposmu pirms un pēc muižošanas?

Nolēmums

1. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot muitas vērtību saskaņā ar šo tiesību normu, dalībvalsts muitas dienests var aprobežoties ar to, ka tiek izmantota informācija, kas atrodama valsts datubāzē, kurā tas ievada datus un kuru tas pārvalda, un šim dienestam, ja šī informācija šai vajadzībai ir pietiekama, nav jāpiekļūst informācijai, kura ir citu dalībvalstu muitas dienestu vai Eiropas Savienības iestāžu un dienestu rīcībā; taču – gadījumā, ja tas tā nav, – tas neskar minētā muitas dienesta iespēju vērsties šajos dienestos vai šajās iestādēs ar lūgumu, lai saņemtu papildu datus muitas vērtības noteikšanas nolūkos.
2. Regulas Nr. 2913/92 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts muitas dienests, nosakot muitas vērtību, var neņemt vērā citu muižošanas pieprasītāja veikto darījumu vērtības, pat ja šis dienests vai citu dalībvalstu muitas dienesti šīs vērtības iepriekš nav apstrīdējuši, ja vien i) attiecībā uz darījumu vērtībām, kuras saistītas ar šajā dalībvalstī ievestajām precēm, minētais dienests tās iepriekš ir apstrīdējis saskaņā ar Regulas Nr. 2913/92 78. panta 1. un 2. punktu, ievērojot tās 221. pantā noteiktos termiņus

un Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi un kas grozīta ar Komisijas 1994. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 3254/94, 181.a pantā noteikto procedūru, un ii) attiecībā uz darījumu vērtībām, kas saistītas ar precēm, kuras ievestas citās dalībvalstīs, šis pats muitas dienests pamato šo neņemšanu vērā atbilstoši Regulas Nr. 2913/92 6. panta 3. punktam, norādot uz informāciju, kas ietekmē attiecīgo darījumu vērtību ticamību.

3. Regulas Nr. 2913/92 30. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā lietotais tādu preču jēdziens, kuras eksportētas “tajā pašā vai aptuveni tajā pašā laikā”, ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot muitas vērtību saskaņā ar šo tiesību normu, muitas dienests var izmantot tikai tos datus par darījuma vērtībām, kas attiecas uz 90 dienu laikposmu, no kurām 45 dienas ir pirms, bet 45 dienas ir pēc novērtējamo preču mītošanas, ja vien šajā laikposmā notikušie darījumi tādu preču eksportēšanai uz Eiropas Savienību, kuras ir identiskas vai līdzīgas novērtējamām precēm, sniedz iespēju noteikt pēdējo minēto preču muitas vērtību atbilstoši šai tiesību normai.

Lieta C-770/21 ““OGL Food” pret Direktor na Teritorialna direksia “Mitnitsa Plovdiv” pri Agentsia “Mitnitsi””

Temats. Regula (ES) Nr. 952/2013. Savienības Muitas kodekss. 70. un 74. pants. Muitas vērtības noteikšana. To augļu un dārzeņu muitas vērtība, kuriem piemēro ievēšanas cenu. Regula (ES) Nr. 1308/2013. 181. pants. Deleģētā regula (ES) 2017/891. 75. panta 5. un 6. punkts. Deklarētā darījuma vērtība, kas augstāka par standarta importa vērtību. Produktu realizācija saskaņā ar nosacījumiem, kuri apstiprina darījuma vērtības pareizību. Importētāja veikta pārdošana ar zaudējumiem. Saikne starp importētāju un eksportētāju. Lēmuma par muitas parāda noteikšanu pārbaude tiesā

Valoda. Bulgāru

Jautājumi

1. Vai – ņemot vērā [Savienības Muitas kodeksa] 70. panta 1. punktu kopsakarā ar [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 5. punkta pirmo daļu un 6. punktu –, lai konkrētā dārzeņu importa muitas deklarācijā attiecībā uz preču darījuma vērtības piemērošanu muitas vajadzībām izvērtētu [Savienības] Muitas kodeksa 70. panta 3. punkta d) apakšpunktā noteikto prasību, ka “pircējs un pārdevējs nav saistīti”, nozīme ir:
 - datiem par preču importa darījumā iesaistīto pušu attiecībām un par to pašu preču pārdošanu pirmajā tirdzniecības līmenī Savienībā, proti, par pastāvīgām un atkārtotām viena veida, ievērojama daudzuma un vērtības preču piegādēm, kas izslēdz secinājumu, ka šīs attiecības saistībā ar konkrēto vērtējamo importu ir izveidojušās nejauši;
 - datiem par attiecībā uz piegādēm izrakstītajiem rēķiniem, par cenas samaksu, par rēķinu atspoguļošanu importētāja grāmatvedības uzskaitē un PVN reģistros vai attiecīgi konkrētajam importam izmantotajām tiesībām uz priekšnodokļa atskaitīšanu;
 - tam, ka deklarētā darījuma vērtība konkrētajam novērtējamajam importam ir ievērojami augstāka par tās pašas preces standarta likmes importa vērtību, ko Komisija noteikusi, lai piemērotu ievēdmuitas nodokļus dārzeņu nozarē, savukārt šī pati prece Savienībā tiek pārdota ar zaudējumiem;
 - tam, ka importētājs nav iesniedzis ne muitas iestāžu pieprasīto tirdzniecības līgumu saistībā ar konkrēto importu, ne dokumentu par cita veida tiesiskajām attiecībām starp līgumslēdzējiem?

Ja minētajiem apstākļiem ir nozīme – vai tie ļauj konstatēt, ka importētāji un eksportētāji vai attiecīgi importētāji un pircēji pirmajā tirdzniecības līmenī Savienībā ir “juridiski atzīti uzņēmējdarbības partneri” vai saistītas personas Savienības Muitas kodeksa [Īstenošanas regulas] 127. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 142. panta 4. punktu b) apakšpunkta nozīmē?

Ja minētajiem apstākļiem ir nozīme, bet tie nav pietiekami, lai secinātu, ka tirgotāji ir saistītas personas – vai uz [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 6. punkta pamata veiktās pārbaudes nolūkos, lai novērstu izvairīšanos no muitas nodokļa maksāšanas un nodokļu ieņēmumu zudumu Savienības budžetā, arī ņemot vērā turpmāko pārdošanu ar zaudējumiem pirmajā tirdzniecības līmenī [Eiropas Savienībā], ir jāizvērtē, vai attiecības starp tirgotājiem ir ietekmējušas augstākas cenas noteikšanu konkrētajām ievestajām precēm?

-
2. Vai no [Hartas] 47. panta [pirmās daļas] un 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta, kuri interpretēti kopsakarā ar [Savienības Muitas kodeksa] 44. panta 1. punktā paredzētajām importētāja pārsūdzības tiesībām, kā arī muitas dienestu pienākumu norādīt lēmuma pamatojumu atbilstoši [šā kodeksa] 29. pantam kopsakarā ar 22. panta 7. punktu, kā arī no lietas apstākļiem, ņemot vērā to, ka tiesvedībā par lēmuma pārsūdzēšanu pirmās instances tiesai ir pienākums pēc savas ierosmes pārbaudīt minētā lēmuma likumību un apelācijas sūdzībā nenorādītu pamatojumu, savākt jaunus pierādījumus un oficiāli norīkot ekspertu, ir izsecināms, ka:
- [Savienības Muitas kodeksa] 70. panta 3. punkta d) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ka “pircējs un pārdevējs nav saistīti, vai arī to saistība nav ietekmējusi cenu”, ir pieļaujams pirmo reizi konstatēt tiesvedībā tiesā, vai arī muitas iestādei ir pienākums šajā ziņā sniegt vērtējumu apstrīdētā lēmuma pamatojumā;
 - ja importētājam ir bijusi procesuāla iespēja, bet viņš nav skaidri norādījis, ka ievesto preču vērtību aprēķinās, izmantojot dedukcijas metodi atbilstoši [Savienības Muitas kodeksa] 74. panta 2. punkta c) apakšpunktam, vai attiecībā uz šo konstatējumu noteiktā prekluzīvā termiņa dēļ [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 5. un 6. punktam būtu pretrunā tas, ka šī vērtība pirmo reizi tiktu noteikta pārsūdzības procesā tiesā – tostarp, lai ņemtu vērā importētāja iebildumus, kuri ir pamatoti ar to, ka preces pārdošanas cena Savienībā ir tuvu deklarētajai darījuma vērtībai?
3. Vai no [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 5. punkta ceturtnā daļas, kurā noteikts, ka “importētājs ļauj piekļūt (..) arī visiem citiem dokumentiem, kas vajadzīgi, lai veiktu attiecīgās muitas kontroles saistībā ar katra attiecīgās partijas produkta pārdošanu un realizāciju”, ņemot vērā Tiesas 2020. gada 11. marta sprieduma [X (*Papildu ievadmuitas nodokļa piedziņa*)] C-160/18, EU:C:2020:190, rezolutīvās daļas 1. punktā sniegto interpretāciju, attiecībā uz deklarētās darījuma vērtības pierādīšanu saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 70. panta 1. punktu šīs lietas apstākļos izriet, ka:
- muitas iestādēm un – pārsūdzības tiesvedībā – tiesai fakts, ka ievestās preces, proti, dārzeņi, Savienībā tiek pārdotas ar zaudējumiem, jāņem vērā kā nopietna norāde uz to, ka deklarētā importa cena ir mākslīgi paaugstināta, arī izvērtējot jautājumu, vai personu saistība ietekmēja norādīto darījuma vērtību, tostarp tālab, lai novērstu izvairīšanos no muitas nodokļu samaksas un nodokļu ieņēmumu zuduma;
 - importētājam ir pienākums uzrādīt līgumu vai citu līdzvērtīgu dokumentu, kas apliecina preču cenu, kura maksājama, pārdodot preces eksportam uz Savienības muitas teritoriju, vai arī pietiek ar pierādījumu, ka preču deklarētā vērtība ir samaksāta, tās ievērot; vai
 - importētājam kā pierādījumu par deklarētā dārzeņu importa darījuma vērtību ir pienākums uzrādīt tikai [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 5. punkta ceturtnajā daļā nepārprotami minētos dokumentus, tādēļ apstākļiem, kas attiecas uz to pašu preču pārdošanu ar zaudējumiem Savienībā, nav nozīmes, atbilstoši šīs regulas 75. panta 6. punktam veicot novērtējumu par darījuma vērtības neatzīšanu un ievadmuitas nodokļa noteikšanu?
4. Vai no [Deleģētās regulas 2017/891] 75. panta 5. un 6. punkta, kā arī no 2016. gada 16. jūnija sprieduma *EURO 2004. Hungary* (C-291/15, EU:C:2016:455) sniegtās interpretācijas pamatlietas apstākļos izriet, ka no trešajām valstīm veikta dārzeņu importa muitas vērtību nevar noteikt atbilstoši deklarētajai darījuma vērtībai, ja:
- preces deklarētā darījuma vērtība ir ievērojami lielāka par Komisijas noteikto standarta importa vērtību tai pašai precei ievadmuitas nodokļu piemērošanas nolūkā dārzeņu nozarē;
 - muitas iestāde neapstrīd vai citādi neapšaubā autentiskumu rēķinam un preču cenas
-

-
- samaksas dokumentam, kas uzrādīti kā pierādījums par faktiski samaksāto importa cenu;
 - importētājs – kaut arī muitas iestāde to ir pieprasījusi – nav iesniedzis līgumu vai citu līdzvērtīgu dokumentu, kas pierāda cenu, kura jāmaksā par precēm, pārdodot preces eksportam uz Savienības muitas teritoriju, tostarp papildu pierādījumus par preču ekonomiskajiem elementiem, kuri pamato to augstāko vērtību, pērkot tās no eksportētāja, piemēram, to, ka runa ir par bioloģiskiem produktiem vai konkrētās dārzeņu partijas īpaši augstu kvalitāti?

Nolēmums

1. Komisijas 2017. gada 13. marta Deleģētās regulas (ES) 2017/891, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1308/2013 papildina attiecībā uz augļu un dārzeņu un pārstrādātu augļu un dārzeņu nozari un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1306/2013 papildina attiecībā uz sodiem, kas piemērojami minētajās nozarēs, un groza Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 543/2011, 75. panta 5. un 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka
 - tiem ir pretrunā tas, ka importētājs, kurš šajās tiesību normās paredzētajos termiņos nav izvēlējies noteikt ievestās partijas muitas vērtību atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regulas (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, 74. panta 2. punkta c) apakšpunktam, bet, gluži pretēji, šo vērtību ir noteicis atbilstoši šīs regulas 70. pantam, savas prasības tiesā par muitas iestāžu lēmumu, ar kuru noteikts muitas parāds, argumentēšanai var pamatoties uz muitas vērtības aprēķinu, kas veikts atbilstoši Regulas Nr. 952/2013 74. panta 2. punkta c) apakšpunktam, lai, atsaucoties uz Komisijas 2015. gada 24. novembra Īstenošanas regulas (ES) 2015/2447, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus [Regulas Nr. 952/2013] noteikumus, 134. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pierādītu Regulas Nr. 952/2013 70. pantā paredzēto cenu patiesumu;
 - tiem ir pretrunā tas, ka tiesu iestāde, kurā celta prasība par muitas iestādes lēmumu, ar ko noteikts muitas parāds, pēc savas ierosmes un pirmo reizi, izskatot tajā celto prasību, var izvirzīt jautājumu par to, vai importētājs un eksportētājs ir saistīti Regulas Nr. 952/2013 70. panta 3. punkta d) apakšpunkta nozīmē un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai starp tiem pastāvošā iespējamā saikne ir vai nav ietekmējusi faktiski samaksāto vai maksājamo cenu pēdējās minētās tiesību normas nozīmē, lai gan muitas iestādes veiktā muitas kontrole – tā kā minētā iestāde deklarēto darījuma vērtību ir noraidījusi citu iemeslu dēļ – neattiecas uz šādas saiknes esību, bet gan uz nosacījumiem, saskaņā ar kuriem attiecīgā partija tika realizēta Eiropas Savienības tirgū.
2. Deleģētās regulas 2017/891 75. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ievesto preču partijas realizēšana, pārdodot ar zaudējumiem, ir nopietna norāde, ka deklarētā darījuma vērtība ir tikusi mākslīgi paaugstināta, kas importētājam, lai pierādītu šīs vērtības patiesumu, papildus šīs tiesību normas ceturtajā daļā skaidri minētajiem dokumentiem par transportēšanu, apdrošināšanu, pārvietošanu un uzglabāšanu neliek muitas iestādēm iesniegt arī pierādījumus par deklarētās darījuma vērtības samaksu, līgumu vai līdzvērtīgu dokumentu, kurā noteikta cena, par kādu tas ir iegādājies ievesto partiju, ja pirmie minētie dokumenti ir pietiekami, lai apliecinātu deklarētās darījuma vērtības patiesumu.
3. Deleģētās regulas 2017/891 75. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot muitas vērtību, muitas iestādēm ir jāizslēdz ievesto preču partijas deklarētā darījuma vērtība, ja šī vērtība ir ievērojami augstāka par Eiropas Komisijas

noteikto standarta importa vērtību, ja šī partija Eiropas Savienības muitas teritorijā ir pārdota ar zaudējumiem un ja neatkarīgi no tā, ka importētājam tika lūgts iesniegt visus dokumentus, kas pierāda, ka minētā partija realizēta saskaņā ar nosacījumiem, kuri apstiprina šīs vērtības patiesumu, importētājs šajā ziņā pietiekamus dokumentus nav iesniedzis, lai gan šīs iestādes neapstrīd ne eksportētāja izsniegtā rēķina autentiskumu, ne arī to, ka importētājs to faktiski ir samaksājis.

F sadaļa. PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas dokumentu rādītājs

Piezīme. Šajā sadaļā uzskaitītos dokumentus nevar reproducēt šajā dokumentā. Tie ir publicēti PMO krājumā par muitas vērtības noteikšanu, kurā ir iekļauts PTO Nolīgums un PMO Muitas vērtības noteikšanas tehniskās komitejas dokumenti.

KONSULTATĪVO ATZINUMU SARAKSTS

- 1.1. Nolīgumā izmantotais jēdziens “pārdošana”.
- 2.1. Tādas cenas pieņemamība, kas ir zemāka par identisku preču dominējošām tirgus cenām.
- 3.1. Vārdu “ir nošķirts” nozīme Nolīguma 1. panta skaidrojošajā piezīmē: importētājvalsts nodevas un nodokļi.
- 4.1. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, ko pārdevējs pieprasa importētājam samaksāt trešajai pusei (patenta turētājam).)
- 4.2. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas saskaņā ar importētājvalsts tiesību aktiem importētājam ir jāmaksā trešajai pusei (autortiesību turētājam), kad viņš pārdod tālāk ievestos ierakstus.)
- 4.3. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā trešajai pusei (patenta turētājam) saskaņā ar atsevišķa līguma nosacījumiem par tiesībām izmantot patentētu procesu konkrētu ražojumu izgatavošanai.)
- 4.4. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam (patenta turētājam) kā pārdošanas nosacījums par tiesībām iekļaut vai izmantot patentētu koncentrātu tālākai pārdošanai paredzētos ražojumos.)
- 4.5. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā preču zīmes turētājam par tiesībām izmantot šo preču zīmi sešu kosmētikas veidu ražošanā un pārdošanā neatkarīgi no tā, vai izejvielas tiek ievestas no preču zīmes turētāja.)
- 4.6. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam (preču zīmes turētājam) kā pārdošanas nosacījums, pārdodot tālāk ievestās preces (koncentrātu) ar šo preču zīmi.)
- 4.7. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam, kuram tiesību turētājs ir piešķīris reproducēšanas, tirdzniecības un izplatīšanas tiesības visā pasaulē, par tirdzniecības un izplatīšanas tiesībām importētājvalstī.)
- 4.8. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā trešajai pusei (licences turētājam) par preču zīmes izmantošanas tiesībām.)
- 4.9. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam (preču zīmes turētājam) par tiesībām ražot, izmantot un pārdot “licencēto preparātu” importētājvalstī un par preču zīmes izmantošanas tiesībām un licenci saistībā ar licencētu preparātu ražošanu un pārdošanu importētājvalstī.)

-
- 4.10. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Licences maksa, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam (preču zīmes turētājam) par tiesībām pārdot tālāk ievestos apģērbus, kuros izmantots ar preču zīmi aizsargāts materiāls.)
- 4.11. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā saistītai pusei (preču zīmes turētājam), kura ir saistīta arī ar pārdevēju (ražotāju), par tiesībām izmantot preču zīmi, ar kuru ir marķētas ievestās preces.)
- 4.12. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Licences maksa, kas importētājam ir jāmaksā pārdevējam par tiesībām izmantot patentētu procesu, kurš tiek izmantots ievesto preču ražošanas tehnoloģijā.)
- 4.13. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas importētājam ir jāmaksā saistītai pusei (preču zīmes turētājam) par tiesībām izmantot preču zīmi.)
- 4.14. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs vai licences maksas, ko maksā licenciāram importētājvalstī.)
- 4.15. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorārs, kas samaksāts trešās puses licenciāram.)
- 4.16. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Nodoklis, kas ieturēts par honorāru, kuru nosaka importētājvalsts tiesību akti.)
- 4.17. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
(Honorāri, kas samaksāti saskaņā ar franšīzes līgumu)
- 4.18. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam
(Honorāri – ienākuma nodoklis).
- 4.19. Honorāri un licences maksas atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta c) apakšpunktam
(Viens honorārs, kas samaksāts par tiesībām iekļaut vai izmantot patentētu koncentrātu tālākai pārdošanai paredzētos ražojumos un par preču zīmes izmantošanu).
- 5.1. Atlaides maksājumiem skaidrā naudā apstrāde saskaņā ar Nolīgumu.
(Ja maksājums par precēm veikts pirms vērtības noteikšanas.)
- 5.2. Atlaides maksājumiem skaidrā naudā apstrāde saskaņā ar Nolīgumu.
(Ja vērtības noteikšanas laikā maksājums par precēm vēl nav veikts: Nolīguma 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta prasības.)
- 5.3. Atlaides maksājumiem skaidrā naudā apstrāde saskaņā ar Nolīgumu.
(Ja vērtības noteikšanas laikā maksājums par precēm vēl nav veikts: darījuma vērtība saskaņā ar Nolīguma 1. pantu.)
- 6.1. Bartera vai kompensācijas darījumu apstrāde saskaņā ar Nolīgumu.

-
- 7.1. Pārbaudes vērtību pieņemamība saskaņā ar Nolīguma 1. panta 2. punkta *b) apakšpunkta i) daļu.*
- 8.1. Saistībā ar iepriekšējiem darījumiem izsniegtu kredītu apstrāde saskaņā ar Nolīgumu.
- 9.1. Antidempinga un kompensācijas maksājumu apstrāde, ja piemēro deduktīvo metodi.
- 10.1. Nepatiesu dokumentu apstrāde.
- 11.1. Neuzmanības kļūdu un nepilnīgas dokumentācijas apstrāde.
- 12.1. Nolīguma 7. panta elastīga piemērošana.
- 12.2. 7. panta piemērošanas hierarhiskā secība.
- 12.3. No ārvalsts avotiem iegūtu datu izmantošana, piemērojot 7. pantu.
- 13.1. Vārda “apdrošināšana” tvērums atbilstoši Nolīguma 8. panta 2. punkta *c) apakšpunktam.*
- 14.1. Frāzes “pārdots izvešanai uz importētājvalsti” nozīme.
- 15.1. Atlaižu par daudzumu apstrāde.
- 16.1. Tāda gadījuma apstrāde, kad pārdošanas darījums vai cena ir atkarīga no nosacījuma vai atspēvuma, kura vērtību attiecībā uz novērtējamajām precēm ir iespējams noteikt.
- 17.1. Nolīguma 11. panta darbības joma un sekas.
- 18.1. Nolīguma 13. panta sekas.
- 19.1. Nolīguma 17. panta un III pielikuma 6. punkta piemērošana.
- 20.1. Valūtas konvertācija, ja līgumā noteikts fiksēts valūtas maiņas kurss.
- 21.1. 15. panta 4. punkta *b) apakšpunktā* minētās vārdkopas “uzņēmējdarbības partneri” interpretācija.
- 22.1. Ar rūpnieciskas iekārtas uzbūvi un izstrādi saistītas ievestas tehniskās dokumentācijas vērtības noteikšana.
- 23.1. Tā sauktajās ātrajās izpārdošanās (“flash sales”) iegādātu ievesto preču vērtības noteikšana
- 24.1. Apstrāde, kas piemērojama situācijā, kurā cena ir atkarīga no pircējam piederošas preču zīmes
- 25.1. Papildu maksu vērtības noteikšana saistībā ar Nolīguma 1. pantu
- 26.1. Tādu maksājumu apstrāde, kas veikti kriptovalūtās, kuras nav atzītas par likumīgu maksāšanas līdzekli.

27.1. Rīcība situācijās, kad pircējs nesamaksā.

KOMENTĀRU SARAKSTS

- 1.1. Identiskas vai līdzīgas preces Nolīguma vajadzībām.
- 2.1. Preces, kam piemēro eksporta subsīdijas vai pabalstus.
- 3.1. Preces, ko pārdod par dempinga cenām.
- 4.1. Cenas pārskatīšanas noteikumi.
- 5.1. Preces, kas tiek ievestas atpakaļ pēc to pagaidu izvešanas ražošanai, apstrādei vai remontam.
- 6.1. Sadalītā sūtījuma apstrāde atbilstoši Nolīguma 1. pantam.
- 7.1. Glabāšanas un saistīto izdevumu apstrāde atbilstoši 1. panta noteikumiem.
- 8.1. Komplekso vienošanos apstrāde.
- 9.1. Importētājvalstī veikto darbību izmaksu apstrāde.
- 10.1. Tirdzniecības līmeņa un daudzuma atšķirības korekcija saskaņā ar Nolīguma 1. panta 2. punkta *b) apakšpunktu* un 2. un 3. pantu.
- 11.1. Komplektā pērkamu preču pārdošanas darījumu apstrāde.
- 12.1. Termina “ierobežojumi” nozīme 1. panta 1. punkta *a) apakšpunkta* iii) daļā.
- 13.1. Lēmuma par vērtības noteikšanu datu nesējiem, kuros iekļauta datu apstrādes iekārtu programmatūra, piemērošana.
- 14.1. 1. panta 2. punkta piemērošana.
- 15.1. Deduktīvās vērtības metodes piemērošana.
- 16.1. Pasākumi, ko pircējs veic uz sava rēķina pēc preču iegādes, bet pirms to ieviešanas.
- 17.1. Pirkšanas starpniecības nauda.
- 18.1. Saistība starp 8. panta 1. punkta *b) apakšpunkta* ii) daļu un 8. panta 1. punkta *b) apakšpunkta* iv) daļu.
- 19.1. Frāzes “tiesības pavairot ievestās preces” nozīme 8. panta 1. punkta *c) apakšpunkta* skaidrojošās piezīmes nozīmē.
- 20.1. Garantijas maksas.

-
- 21.1. Pārvadāšanas izmaksas: franko uz kuģa (*FOB*) vērtības noteikšanas sistēma.
- 22.1. Frāzes “pārdots izvešanai uz importētājvalsti” nozīme pārdošanas darījumu sērijā.
- 23.1. Frāzes “pārdošanas apstākļi” 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā izskatīšana saistībā ar transfertcenu noteikšanas pētījumu izmantošanu.
- 24.1. Palīgīdzekļa vērtības noteikšana atbilstoši Nolīguma 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam.
- 25.1. Trešās personas honorāri un licences maksas. Vispārējs komentārs
- 26.1. Frāzes “aptuveni tādā pašā daudzumā” nozīme atbilstīgi Nolīguma 2. un 3. pantam.

PASKAIDROJUMU SARAKSTS

- 1.1. Laika faktors saistībā ar Nolīguma 1., 2. un 3. pantu.
- 2.1. Komisijas maksa un starpniecības maksa saistībā ar Nolīguma 8. pantu.
- 3.1. Preces, kas neatbilst līgumam.
- 4.1. Tādas saiknes izskatīšana, kas ir noteikta 15. panta 5. punktā kopsakarā ar 15. panta 4. punktu.
- 5.1. Apstiprinājuma komisijas maksa.
- 6.1. Atšķirība starp terminu “apkope” 1. panta piezīmē un terminu “garantija”.

GADĪJUMU IZPĒTES SARAKSTS

- 1.1. Ziņojums par gadījuma izpēti, atsaucoties uz 8. panta 1. punkta *b) apakšpunktu*: inženiertehniskas un zinātniskas izstrādes, mākslinieciski darbi u. c.
- 2.1. Nolīguma 8. panta 1. punkta *d) apakšpunkta* piemērošana.
- 2.2. Ieņēmumu apstrāde atbilstoši 8. panta 1. punkta *d) apakšpunktam*.
- 3.1. Ierobežojumi un nosacījumi 1. pantā.
- 4.1. Īrētu vai nomātu preču apstrāde.
- 5.1. 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana. (Palīgīdzekļi bruņumašīnām: standarta transportlīdzekļi.)
- 5.2. 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana. (Palīgīdzekļi ātrumsacīkšu automašīnu ražošanā: karburatori, elektroniskās pārbaudes iekārtas, degviela pārbaudēm ātrumsacīkšu trasē, rasējumi un skices.)

-
- 5.3. Atlaides maksājumu skaidrā naudā apstrāde saskaņā ar Nolīgumu. (Ja vērtības noteikšanas laikā maksājums par precēm vēl nav veikts: darījuma vērtība saskaņā ar Nolīguma 1. pantu.)
- 6.1. Garantijas apdrošināšanas prēmijas.
- 7.1. Faktiski samaksātas vai maksājamas cenas piemērošana.
- 8.1. 8. panta 1. punkta piemērošana. (Korekcijas attiecībā uz apģērbiem: licences maksa par tiesībām izmantot papīra piegrieztnes.)
- 8.2. 8. panta 1. punkta piemērošana. (Korekcijas attiecībā uz video lāzerdiskiem: licences maksa par tiesībām izmantot mūzikas videoklipus un oriģinālierakstu.)
- 9.1. Vienīgie pārstāvji, vienīgie izplatītāji un vienīgie koncesionāri.
- 10.1. 1. panta 2. punkta piemērošana.
- 11.1. 15. panta 4. punkta e) apakšpunkta piemērošana: saistītu pušu darījumi.
- 12.1. Nolīguma par muitas vērtības noteikšanu 1. panta piemērošana attiecībā uz precēm, ko pārdod izvešanai par cenu, kura ir zemāka par šo preču ražošanas izmaksām.
- 13.1. Muitas vērtības noteikšanas komitejas lēmuma Nr. 6.1 piemērošana. (Ievesto preču deklarētā vērtība ir zemāka par identisku preču vērtību.)
- 13.2. Muitas vērtības noteikšanas komitejas lēmuma Nr. 6.1 piemērošana. (Ievesto preču deklarētā vērtība ir zemāka par izejmateriālu vērtību.)
- 14.1. Transfertcenas dokumentācijas izmantošana saistītu pušu darījumu pārbaudē atbilstoši Nolīguma 1. panta 2. punkta a) apakšpunktam (*TNNM* metode).
- 14.2. Transfertcenas dokumentācijas izmantošana saistītu pušu darījumu pārbaudē atbilstoši Nolīguma 1. panta 2. punkta a) apakšpunktam (tālākpārdošanas cenas metode).
- 14.3. Transfertcenas dokumentācijas izmantošana saistītu pušu darījumu pārbaudē atbilstoši Nolīguma 1. panta 2. punkta a) apakšpunktam. (Transfertcenu noteikšanas pētījuma pamatā ir *OECD* izmaksu pieskaitīšanas metode un elastīgi piemērots 6. pants saskaņā ar Nolīguma 7. pantu.)
- 14.4. Transfertcenas dokumentācijas izmantošana saistītu pušu darījumu pārbaudē atbilstoši Nolīguma 1. panta 2. punkta a) apakšpunktam. (Transfertcenu noteikšanas pētījuma pamatā ir *OECD* izmaksu pieskaitīšanas metode un tās attiecīgās kompensācijas korekcijas.)

PĒTĪJUMU SARAKSTS

- 1.1. Lietotu mehānisko transportlīdzekļu apstrāde. Pētījuma Nr. 1.1 papildinājums.
- 2.1. Īrētu vai nomātu preču apstrāde.